Anna James

DRUMUL SPRE ZAPHIR

JENNA CHAPMAN,

o frumoasä actriţä de melodramä, nu venise de pläcere în Africa de Est. Cäuta mormântul tatälui ei. Acesta murise în condiţii misterioase, pe când cäuta un oraş pierdut în inaccesibilii Munţi Batari, iar Jenna era hotärâtä sä afle cum. Dar avea nevoie de o cäläuzä şi numai un singur bärbat pärea capabil s-o ducä pânä la destinaţie şi înapoi - vie...

SAM MATLOCK

nu voia s-o ducä pe Jenna cu el în Batari, dar nu peste mult ajunse sä se bucure cä o luase. Jenna nu era numai curajoasä şi descurcäreaţä, ci devenise şi marea dragoste a vieţii lui. Împreunä, puteau face faţä oricärui obstacol - chiar şi terifiantelor pericole ale oraşului pierdut Zaphir.

- Eşti sigur cä a plecat? întrebä ea.

- Categoric.

Jenna dädu drumul copacului. Când Sam o prinse strâns de talie, se simţi coborâtä în braţele lui. Îşi simţi propria inimä începând sä accelereze, în timp ce Sam o ţinea strâns. Avea braţele puternice, la fel de puternice cum şi le imaginase, undeva în gândurile sale despre el.

Sam nu schiţä nici un gest de a-i da drumul, iar Jenna înţelese cä nici ea n-o dorea. Stäteau agäţaţi unul de altul, îi simţea puterea braţelor şi ştia cä era în siguranţä. Dar în strânsoarea lui nu era numai siguranţä, iar Jenna ştia şi acest lucru.

- Îţi mulţumesc, murmurä ea, pentru tot.

- N-am fäcut decât sä te dau jos dintr-un copac.

- Ba nu, ai distras atenţia rinocerului dinspre mine. Mi-ai salvat viaţa.

Sam ridicä din umeri, puţin cam stânjenit, dupä câte i se pärea ei.

- Dar nu la asta m-am referit, de fapt. Îţi mulţumeam fiindcä n-ai menţionat cä nu-mi pot purta singurä de grijä, pe-aici.

O privi un moment.

- Începi sä dai semne cä poţi, replicä el, simplu.

Dragi cititori,

Când doi oameni se îndrăgostesc, lumea devine dintr-o dată mai nouă şi mai interesantă, iar aceasta este emoţia pe care v-o oferim în colecţia *Silhouette Intimate Moments*. Aceste povestiri au anvergură şi grandoare. Personajele lor trăiesc o viaţă la care visăm cu toţii şi tot ceea ce fac reflectă miracolul de a fi îndrăgostit.

Mai lungi şi mai senzuale decât majoritatea romanelor de dragoste, romanţele din colecţia *Silhouette Intimate Moments* vă desprind din viaţa cotidiană, făcându-vă să împărtăşiţi magia iubirii. Aventură, glorie, dramatism, suspense chiar - toate acestea sunt parolele care vă deschid poarta unei lumi unde dragostea are o putere ieşită din comun, unde cei mai buni autori actuali ai genului creează povestiri de dragoste şi devotament pe care nu le veţi uita niciodată.

În lunile viitoare, căutaţi romanele autorilor dumneavoastră favoriţi: Maura Seger, Parris Afton Bonds, Linda Howard şi Nora Roberts, ca să menţionăm doar câteva nume. Şi ori de câte ori cumpăraţi cărţi, căutaţi toate volumele seriei *Silhouette Intimate Moments*, poveşti de dragoste *pentru* femeile zilelor noastre, scrise *de* femei ale zilelor noastre.

Leslie J. Wainger

Redactor şef
Silhouette Books

ANNA JAMES

DRUMUL SPRE ZAPHIR

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

ANNA JAMES
îşi petrece aproape tot timpul fie în Atlanta, Georgia, fie în Los Angeles, California. A scris numeroase genuri diferite de romane sentimentale - de la cele istorice până la povestirile contemporane, precum şi tot atât de multe romane gotice. Când nu călătoreşte sau nu scrie, îi place să joace tenis, să meargă la teatru, să facă plimbări lungi pe plajă şi să se ocupe de cele trei pisici incompatibile ale ei.

Capitolul 1

Jenna Chapman cobora scara Hotelului King George, cu tälpile de crep ale pantofilor päşind färä zgomot pe marmura albä lucitoare. Se simţea comod cu rochia în talie pe care o comandase dintr-un catalog cu îmbräcäminte sport de exterior. Era un bumbac räcoros şi cu un aer de proaspeţime, numai bun pentru cälätorii în Africa de Est. Jenna avea multä experienţä în alesul hainelor pentru hoinäreli prin lume, din copilärie, pe vremea cälätoriilor cu tatäl ei, deşi de atunci trecuserä ani de zile. Acum avea douäzeci şi opt de ani, iar ultima cälätorie împreunä - în Egipt, la piramide - o fäcuserä când avea şaisprezece. Aceasta urma sä fie ultima, o cälätorie în memoria tatälui ei, la Salindi City, capitala noului stat Salindi.

Oraşul reprezentase o surprizä pentru Jenna. Fusese întotdeauna un centru comercial important, iar acum era o metropolä modernä şi înfloritoare, forfotind de investitori care fuseserä atraşi din întreaga lume. În hol, printre turişti şi salindieni bogaţi, se amestecau moglii, antreprenorii şi giganţii industriei. Alcätuiau un grup eclectic, format din europeni, asiatici şi americani, iar amalgamul lor de limbi räsuna de peste tot. Jenna se opri sä asculte, prinzând cuvinte şi expresii dintr-o duzinä de ţäri diferite, precum şi aproape tot atâtea dialecte, din rândurile africanilor. Era o

senzaţie fascinantä; o stare de bine. Dusese dorul cälätoriilor şi, chiar dacä aceasta nu era o expediţie fericitä, ştia cä avea sä fie încununatä de succes.

Jenna îşi potrivi mai bine pe umär cureaua poşetei, îşi aranjä cu dezinvolturä pärul lung, de un blond închis, din jurul feţei, şi porni prin hol. Era o salä luminoasä şi aerisitä, plinä de plante tropicale, care încä mai afişa o undä rämasä din vechile zile coloniale, cu eleganţa şi farmecul ei firesc. Deasupra capetelor, ventilatoarele se roteau alene, parcä sfidând agitaţia care forfotea dedesubt. Nu mai erau necesare, hotelul având instalaţie de aer condiţionat, dar pentru Jenna päreau foarte importante, redeşteptându-i amintiri din alte cälätorii. Luase hotärârea cea mai potrivitä, venind aici. Nu se îndoia de asta.

Merse cätre restaurantul din capätul îndepärtat al holului, încrezätoare cä la fel de bine îşi alesese şi cäläuza pentru restul säptämânii. Numele acela räsunase de pe buzele tuturor tot timpul, din ajun, când Jenna sosise în Salindi City. Nu putea avea în vedere decât un singur ghid, fiindcä era cel mai bun, iar administratorul hotelului îi spusese cä lua adeseori masa în restaurantul King George.

Ajunsese mai devreme. Încä nu era nici mäcar ora amiezei, dar pe Jenna n-o deranja sä aştepte - mai ales când era atât de sigurä cä omul avea sä vinä în ziua aceea. Inträ în micul bar din faţa restaurantului şi se îndreptä direct spre barman, cu un zâmbet de satisfacţie. Acesta îi observase

încrederea în sine. Nu se întâmpla prea des, îşi imagina Jenna, să aibă de-a face cu o femeie intrată de una singură în barul lui.

- Îl caut pe Sam Matlock, anunţă ea. Ştiu că încă nu e ora mesei, dar...

- Sam e acolo, arătă barmanul cu capul în direcţia generală a restaurantului, iar starea de spirit a Jennei deveni şi mai pozitivă. Intuiţia nu o înşelase. Semn bun.

Cu încrederea încă intactă, Jenna privi în direcţia indicată de barman. Când ochii ei se deprinseră cu lumina scăzută din salon, îl văzu clar. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Călăuzele angajate de tatăl ei în expediţiile prin Africa avuseseră o înfăţişare aspră, un aspect grizonat, îmbătrânit de vreme. Îşi amintea ţeste pleşuve şi lucitoare de transpiraţie, mustăţi pe oală, piele tăbăcită şi ridată - şi, de obicei, câţiva dinţi din faţă lipsă.

- La masa din colţ, preciză barmanul.

- Da, îl văd. Mulţumesc, îşi aminti ea să adauge, în timp ce pornea spre masă. Omul arăta ca o versiune cinematografică a marelui vânător alb, ceea ce o cam deconcerta. Era un bărbat masiv; atâta lucru se vedea, deşi stătea aşezat. Avea umerii laţi şi picioarele foarte lungi. Jenna îi putu vedea vârfurile rotunjite ale bocancilor scâlciaţi ieşind pe sub masă. În timp ce se apropia, observă că părul său castaniu era înspicat cu şuviţe aurii. Avea chipul slab, potrivit cu trupul zvelt şi puternic.

Şi, probabil, nu trecuse de treizeci şi cinci de ani; cu douäzeci de ani mai tânär decât cei mai tineri dintre ghizii pe care îi cunoscuse.

Jenna îşi îndreptä umerii, fäcu ultimii paşi şi se opri la masä.

- Sam Matlock?

Matlock ridicä privirea. Ochii säi verzi erau spuziţi cu aur şi märginiţi de gene negre dese. În ei se citea suspiciunea, dar i se päru cä zärea acolo şi o licärire de interes. Aceasta se stinse, imediat, în momentul când îi räspunse:

- Eu sunt.

Nu se ridicä şi nici n-o invitä sä ia loc. Costumaţia pe care Jenna şi-o alesese nu pärea sä-i inspire cine ştie ce räspunsuri. Rochia nu avea obişnuita culoare bej de safari, ci un albastru închis, care-i scotea în evidenţă ochii. Până şi barmanul reacţionase - dupä primul şoc. Sam Matlock, însä, nu pärea sä fi observat, iar Jenna era obişnuitä sä fie luatä în seamä. Ei bine, conchise ea, era clar cä flirturile n-aveau sä-i fie de nici un folos. Pärul lung şi ondulat îi cäzuse peste un umär, dar nu se osteni sä şi-l dea la o parte. Nici *"look"*-ul n-avea s-o ajute cu nimic.

- Sunt Jenna Chapman, se prezentä ea, hotärând sä-şi foloseascä numele de afiş.

Asupra lui Sam Matlock, acest nume nu avu nici un efect. Nu-l interesau decât problemele concrete.

- Ce pot face pentru dumneavoasträ, domnişoarä Chapman?

- Sä mä invitaţi sä stau jos? propuse ea, doar cu o undä întrebätoare în voce.

Matlock zâmbi şi päru sä se salte uşor de pe scaun. Nu s-ar fi putut numi o ridicare în toatä regula, dar cel puţin era un gest în direcţia bunelor maniere.

- Vä rog, o pofti el, indicând locul din faţa lui.

Jenna se aşezä pe scaun, repede, înainte de a-l läsa sä se räzgândeascä. N-avea sä fie uşor.

- Sä vä tratez cu ceva? îi oferi el.

Clätinä din cap.

- Eu iau un brandy, continuä Matlock, împingându-şi farfuria goalä, pe care ospätarul o luä imediat. E excelent. Cel mai bun din Salindi, poate chiar din toatä Africa de Est, o informä el, o completare perfectä pentru arta culinarä a bucätarului, care e cea mai grozavä de *oriunde*. Iau adesea cina aici, mai adäugä.

- Da, ştiu, räspunse Jenna, pe negândite.

Sam Matlock înälţä o sprânceanä şatenä-aurie.

- Administratorul mi-a spus cä te pot gäsi aici.

- Deci, replicä el, m-ai urmärit. Acum ai sä te mai gândeşti şi bei totuşi ceva cu mine?

Jenna se înduplecä, iar Sam îi fäcu un semn chelnerului, care porni gräbit spre bar, de unde se întoarse cu douä cupe de brandy pline pe jumätate cu lichid de culoare chihlimbarie închisä. Sam ridicä paharul, i se päru Jennei, doar cu puţin mai mult decât se sältase el însuşi de pe scaun, la sosirea ei. Apoi, luä o înghiţiturä inimoasä, zâmbi mulţumit şi

întrebä:

- Ce te-a adus în Salindi? Nu cred cä brandy-ul, nici mäcar bucätäria de la King George.

- Într-adevär, clätinä ea din cap. Vreau sä merg într-un safari.

- Şi-aşa cä ai apelat la mine?

Jenna confirmä, luând în sfârşit o sorbiturä de brandy. Într-adevär, *era* excelent.

- În Salindi se gäsesc destule companii bune, continuä el.

- Dar Safari Unlimited e cea mai bunä.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

Sam încuviinţä:

- Suntem, într-adevär.

Dupä încä o înghiţiturä, adäugä:

- Dar suntem şi scumpi.

- Banii nu sunt o problemä.

Sprâncenele lui se ridicarä din nou, iar Jennei i se päru cä zärea o infimä urmä de zâmbet în colţurile buzelor parcä cizelate cu dalta, unde se pomeni cä-i stäruiu ochii, pânä când fu nevoitä sä facä un efort pentru a-şi abate privirea în altä direcţie.

- Cel care ţi-o fi spus cä mä pricep trebuie sä-ţi fi spus şi cä nu mä intereseazä grupurile de americani care vin în Africa numai ca sä omoare. Eu nu împuşc animalele pentru distracţie, o fulgerarä provocator ochii säi verzi.

- Nici eu, räspunse Jenna.

Sam dädu din cap aprobator, apoi o întrebä:

- Câte persoane are grupul?

- Una singură.

De astă dată, surâsul i se aşternu de-a binelea pe buze, formând gropiţe în obraji. Din nou, Jenna îşi mută privirea.

- Vreau să ajung în Munţii Batari.

- Nu duc turişti acolo, răspunse Sam.

Îşi termină brandy-ul dintr-o înghiţitură, iar Jenna se temu deodată că întrevederea de afaceri, dacă asta fusese, luase sfârşit.

- Ştiu că pleci într-acolo, îl informă ea; când Sam nu comentă, Jenna se grăbi să continue. Am auzit multe despre asta. Peste o zi, două, porneşti într-o călătorie spre Munţii Batari. Vreau să particip la expediţie.

Sam îşi întinse picioarele, rezemându-se comod de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept. Purta o cămaşă de teren din bumbac, cu mâneci scurte, iar muşchii prelungi şi vânjoşi i se unduiau pe sub pielea bronzată într-o culoare aurie-închisă.

- Vreau să mă duc în Batari, repetă Jenna.

- Ai mai spus odată, replică el, pe un ton indiferent. Şi, cum spuneam, eu nu iau turişti în acei munţi.

Tonul lui era categoric.

- Dar mergi oricum acolo, insistă ea.

- S-ar putea. Dacă mă duc, o fac din motive proprii.

Îşi îndepărtă un moment privirea, după care se

uită din nou la ea, adăugând:

- Partenerul meu şi cu mine am putea deschide zona aceea din Salindi pentru turism, în cele din urmă, dar deocamdată nu. Încă mai este prea periculoasă.

- Pentru o femeie? îşi ridică Jenna bărbia, într-o atitudine defensivă. Din nou, părul îi căzu peste un ochi. De astă dată, şi-l dădu la o parte, cu iritare. Asupra lui Sam Matlock, farmecele nu aveau nici un efect. Nu-i mai rămânea decât să lupte.

- Este periculos pentru femei - şi pentru majoritatea bărbaţilor, răspunse Sam. Civilizaţia din Salindi încetează cam la cincizeci de mile distanţă de marginea oraşului, domnişoară...

- Chapman.

- Domnişoară Chapman, zâmbi el complet şi, pentru prima oară, păru s-o bage în seamă, privirea sa estimativă fiind imposibil de descifrat. Am nişte prieteni care pregătesc un foto-safari în veldt. Cred că plănuiesc să plece mâine şi nu mă îndoiesc că ar fi dispuşi să ia încă o...

- Domnule Matlock, îl întrerupse Jenna, aproape furioasă, nu mă interesează să mă duc în veldt. Doresc să ajung în Batari şi vreau să fiu condusă de omul cel mai priceput. Dacă îmi auzi motivele, poate ai să te mai gândeşti.

- Africa e plină de istorii, domnişoară Chapman. Mi-ar plăcea s-o ascult şi pe a dumitale, într-o bună zi, dar nu azi.

Şi îi făcu semn chelnerului să se apropie.

Enervată de aroganţa lui, Jenna replică:

- Asta nu e povestea mea. Este a tatălui meu.

Înainte de a apuca s-o întrerupă, continuă:

- Carl Logan a fost tatăl meu, şi a murit în Munţii Batari. Vreau să ajung acolo şi să-i găsesc mormântul.

- Logan a fost tatăl dumitale?

Întrebarea fusese rostită încet. În timp ce Jenna dădea din cap, Sam îi ceru ospătarului:

- Două cafele.

Părea, în sfârşit, dispus s-o asculte.

- Chapman e numele dumitale după soţ?

Jenna clătină din cap:

- Este numele de fată al mamei mele, pe care îl folosesc pe plan profesional. Tatăl meu şi cu mine am...

Fraza rămase un moment în aer, înainte ca Jenna să reia:

- Cu ani în urmă, obişnuiam să călătorim prin străinătate. Când mi-a scris, cerându-mi să vin aici pentru a mă întâlni cu el, ca să cutreierăm din nou Africa împreună, lucram la un serial şi n-am putut să plec.

Sam se încruntă uşor.

- Un serial de televiziune, explică Jenna. Sunt actriţă.

- Aha, actriţă...

Nu era impresionat, lucru care n-o surprinse câtuşi de puţin.

Continuă grăbită, căutând să nu-i piardă

interesul.

- Tocmai încercam sä scap, ca sä mä întâlnesc cu el aici, când am primit o scrisoare de la primul ministru, în legäturä cu moartea lui.

Ochii i se umplurä de lacrimi, amintindu-şi. Scrisoarea o informa sec cä, în timp ce explora o porţiune foarte izolatä a Munţilor Batari, Carl Logan murise lovit de un glonţ. Din cauza drumului lung pânä înapoi la Salindi, fusese îngropat acolo - în locul unde cäzuse, presupunea Jenna - evident, färä sä se facä nici o încercare de a afla ce se întâmplase.

Sam îi väzu tristeţea din ochi. Întotdeauna îl considerase pe Logan puţin cam nebun, plin de idei în legäturä cu un oraş pierdut, undeva în Munţii Batari. Nu fusese surprins când Logan îşi începuse expediţia în cäutarea oraşului säu imaginar şi nu se mirase nici când bätrânul nu se mai întorsese. Era o zonä periculoasä a lumii. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine decât Sam. Bätrânul Logan era doctor, scriitor, explorator, dar nu era echipat pentru cälätoria pe care o întreprinsese în Batari. Puţini erau pregätiţi pentru aşa ceva - şi, cu siguranţä, în nici un caz fiica lui Logan.

Era o femeie frumoasä, nu încäpea nici o îndoialä, recunoscu Sam în sinea lui. Dar räsfäţatä. Îşi dädea seama dintr-o ochire. Şi îndärätnicä, întocmai ca tatäl säu. Ei bine, Sam refuzase sä-l conducä pe Logan în Munţii Batari; nici în ruptul capului n-ar fi dus-o acolo pe fiica bätrânului. Logan

plecase oricum, cu propria lui expediţie. Sam spera sä nu încerce şi fata acelaşi lucru - dar dacă o făcea, asta nu-l privea pe el. Îl avertizase pe bătrân; acum, o avertizase şi pe fiica sa. Mai mult nu putea face.

- Îmi pare foarte rău pentru moartea tatălui dumitale domnişoară Chapman, dar acum nu mai poţi câştiga nimic ducându-te în Batari.

- Vreau să văd mormântul tatălui meu. Vreau să-mi iau rămas bun de la el.

Privirea pe care i-o aruncă Sam era sceptică - în cel mai bun caz.

- Nu te cunosc deloc, domnişoară Chapman, şi nu am nici un drept să spun asta, dar nu ţi se pare că eşti puţin cam melodramatică?

Jenna ridică din nou bărbia, cu acelaşi gest pe care Sam îl observase de mai multe ori pe parcursul conversaţiei. Era o atitudine sfidătoare, dar foarte atractivă, şi-i plăcea scânteierea ochilor albaştri care o însoţea.

- Reacţionez ca fiică, nu ca actriţă, replică ea.

Privirea lui Sam coborî dinspre faţă peste restul făpturii ei, înveşmântată cu grijă de la unul dintre modernele magazine cu comandă prin poştă. Nu-i mai putea vedea tot trupul, acum, când se aşezase, dar îi plăcea ceea ce *putea* să vadă şi atâta cât îşi amintea din picioarele ei lungi, de când intrase în restaurant. Atunci, nu se gândise, dar acum Sam îşi dădea seama că-şi amintea foarte bine acele picioare.

- Nu e vorba numai de asta, domnule Matlock.

Doresc sä aflu cât mai multe despre Batari şi, dacä se poate, sä descopär de ce a fost asasinat tatäl meu.

Sam îşi înclinä uşor capul, aţintindu-şi asupra ei ochii verzi, pätrunzätori.

- Nu ai de unde şti cä a fost asasinat, domnişoarä Chapman.

- Dumneata ce pärere ai?

Ridicä din umeri:

- Eu nu mä amestec în chestii de-astea.

Räspunsul lui pärea cumplit de rece, iar Jenna nu putu crede cä vorbea serios.

- Sä zicem cä ai fi în locul meu, şi tatäl dumitale ar fi fost ucis? întrebä ea, sperând sä gäseascä în räspunsul lui compasiunea.

- Se mai întâmplä. Uneori, e mai bine sä nu întrebi.

- Ei bine, *eu* am întrebat, i-o întoarse sfidätoare Jenna, dar nu am primit nici un räspuns. Omul care e secretarul Primului Ministru Bundo mi-a spus cä nu s-a întreprins nici o anchetä. "Accidentul" a avut loc într-o zonä care nici mäcar nu a fost exploratä. Pe tatäl meu l-au gäsit însoţitorii, care n-au väzut nimic. Secretarul susţine cä toţi erau oameni foarte cinstiţi.

- Nu mä îndoiesc cä aşa este, confirmä Sam.

- Existä doar o singurä cale pentru a afla ce anume i s-a întâmplat tatälui meu, şi anume, s-o pornesc pe acelaşi drum...

- Şi sä mori şi dumneata?

Nu era o întrebare ironicä, dupä cum îşi dädu seama Jenna.

- Dumneata te duci acolo, îi reaminti ea.

- Eu sunt profesionist, domnişoarä Chapman. Tatäl dumitale nu era, şi nici dumneata nu eşti. Africa e o regiune foarte periculoasä.

- Ästa vrea sä fie un avertisment?

Sam clätinä din cap:

- Doar un comentariu, despre viaţa pe Continentul Negru.

Täcu o clipä, înainte de a se apleca spre ea:

- Ascultä aici, domnişoarä Chapman, l-am cunoscut pe tatäl dumitale şi-mi pare foarte räu pentru ceea ce i s-a întâmplat. Majoritatea oamenilor îi luau în râs teoria despre oraşul pierdut, dar era un om inofensiv şi cumsecade. Chiar dacä gäsea oraşul, acesta n-ar fi prezentat interes decât pentru alţi arheologi, aşa cä nu exista nici un motiv sä moarä - din câte ştim. Dar *nu* ştim mare lucru despre Batari, decât cä e o zonä primejdioasä. Tatäl dumitale era conştient de acest lucru.

- Iar acum mi-ai spui şi mie?

- Exact. Simte-te bine aici, plimbä-te, admirä peisajele, fä cumpäräturi, du-te într-un foto-safari. Apoi, fä o donaţie mare pentru spital, în numele tatälui dumitale, şi întoarce-te acasä. Las-o încolo de cäutare.

- Nu pot sä uit, domnule Matlock. Nu e just pentru tatäl meu, sä fi murit singur şi în zadar. Însä chiar dacä nu reuşesc sä aflu cine l-a ucis sau de ce,

trebuie totuşi să mă duc în Batari. Vreau să văd mormântul tatălui meu şi să-mi iau rămas bun de la el.

Lui Sam nu-i scăpă tonul înecat, dar bănuia că lacrimile izvorâseră la comandă din ochii aceia ca florile de albăstriţă. Dacă aşa era, avea de-a face cu o actriţă foarte talentată. Indiferent dacă erau reale, sau fabricate anume pentru acea ocazie, lacrimile nu-i influenţară răspunsul.

- N-am să te pot ajuta, domnişoară Chapman, spuse el rece. Îmi pare rău.

- Ba nu-ţi pare deloc, ripostă Jenna, în timp ce-şi strângea lucrurile, ridicându-se grăbită în picioare. Îţi mulţumesc pentru brandy, continuă ea, fără bunăvoinţă, dar rău nu-ţi pare.

Şi, cu asta, se răsuci spre ieşire.

Sam o privi cum se îndepărta, cu un mic junghi de regret, pe care şi-l izgoni imediat. Era o femeie frumoasă; aprigă, încăpăţânată, independentă - exact genul de care nu avea nevoie în viaţa lui.

Femeile din viaţa lui - cele care treceau prin Spania, pentru câte un safari, şi rămâneau câte două săptămâni sau chiar mai puţin - nu complicau lucrurile, iar lui Sam aşa îi plăcea. Avea o existenţă simplă, neîmpovărătoare, întreţinută de compania Safari Unlimited, pe care o înfiinţase împreună cu partenerul lui, Eric Carson, în urmă cu şase ani.

Îi convenea aici, unde prieteniile erau plăcute dar lipsite de obligaţii, mâncarea şi băutura de calitate superioară, vremea suportabilă afară şi

confortabilă în vila lui cu aer condiţionat şi vedere peste oraş, şi femeile nu se aflau decât în trecere. De-asta îi plăcea atât de mult.

Vechea lui viaţă rămăsese departe în urmă, la şapte ani distanţă, înceţoşându-i-se în minte tot mai mult cu fiecare zi. Aceasta era o viaţă nouă. Nu avea ce să caute în ea o femeie ca Jenna Chapman, pornită într-o misiune nobilă, cu îndârjirea crudă reflectată în ochii ei albaştri. Era genul de femeie care putea ajunge să-i placă, şi tocmai de aceea nu era de nasul lui.

Sam îşi termină cafeaua, achită nota de plată şi-şi luă pălăria din pânză groasă. Potrivindu-şi-o pe ceafă, porni prin restaurant, spre uşă. Glasul barmanului îl reţinu pe loc:

- Arăta bine, nici vorbă, Sam. Cu ce i-ai greşit?

Sam se opri lângă un taburet de la bar. Era imediat după prânz, ora siestei, iar restaurantul hotelului rămăsese pustiu.

- Cu ce *n-am* greşit, Yves, asta e, replică el.

Yves împinse o cârpă peste suprafaţa tejghelei. Era un bărbat între două vârste, care vorbea engleza cu un accent ce putea fi francez sau elveţian, poate chiar belgian. Sam nu-l întrebase niciodată, iar Yves nu oferea nici un fel de informaţii despre trecutul lui. Aşa se obişnuia între străini, în Salindi. Indiferent unde îşi petrecuse anii anteriori de viaţă şi cu cine, lui Yves nu-i fusese deloc uşor; avea chipul răvăşit de mai multe, nu numai de timp.

- Şi cu ce-ai fi greşit, dacă nu lăsai o frumuseţe

ca asta să-ţi scape? întrebă el, continuând să şteargă barul de mahon deja lustruit. Mă aşteptam să vă revăd aici pe amândoi, la cină.

La acelaşi lucru se gândise şi Sam. Ar fi fost plăcut s-o invite pe Jenna Chapman la cină în restaurantul Hotelului King George, iar apoi, la vila lui. Îşi imaginase, trecător, cum ar fi fost să petreacă o noapte cu ea. Avea sentimentul că îmbrăcămintea ei de bun gust, dar neieşită din comun, ascundea un trup dintre cele mai remarcabile. Cina, însă, ar fi inclus alte discuţii despre "misiunea" ei, iar Sam n-avea de gând s-o ducă în Munţii Batari - nici pe ea, nici pe altcineva, la o adică. În plus, cina se mai excludea şi dintr-un alt motiv, pe care i-l împărtăşi lui Yves.

- E mult prea complicată pentru mine.

Yves dădu din cap, înţelepţeşte.

- Nu-i genul "văzut-plăcut".

- Nici pomeneală, confirmă Sam, împingându-şi pălăria şi mai mult pe ceafă, înainte de a porni spre uşă, cu un salut de despărţire la adresa lui Yves.

Jenna stătea în mijlocul camerei, cu obrajii încă împurpuraţi. Nu se aşteptase ca Sam Matlock s-o refuze, iar surprinderea îi sporise furia pe care o simţea - nu numai faţă de răspuns, ci şi de atitudinea lui. Individul o tratase batjocoritor şi cu dispreţ. N-o luase în serios. Ea, însă, era cât se poate de serioasă, iar Matlock urma să afle asta când Jenna îşi angaja o călăuză şi pornea spre

Batari - căci exact aşa ceva intenţiona să facă.

Jenna se duse la fereastră, trase draperiile grele de brocart şi privi afară. Sam Matlock nu era singurul ghid. Salindi City mişuna de companii de voiaj şi safari. Avea să găsească pe cineva - şi nu mai târziu de azi. Dar încă nu. Străzile, care în urmă cu o oră forfotiseră de oameni, acum erau liniştite. Trecea câte un turist ocazional, privind vitrinele, iar pe carosabil mai circulau maşini, însă mergând alene şi fără nici un sunet de clacson. În oraş era ora siestei. Nimic n-avea să fie deschis, timp de încă o oră cel puţin.

Dar nici să tragă un pui de somn nu era posibil; Jenna o ştie cum nu se poate mai bine. Era prea activată ca să doarmă, însă se hotărî să se întindă pe pat, pentru a se odihni, până când începea să ajungă din nou la ea zarva activităţii din străzile de jos. Îşi descheie rochia, şi-o scoase şi se culcă în furou pe patul confortabil, cu tăblia sa de răchită vopsită într-o culoare verde-albăstruie, asortată cu restul mobilierului. Pernele şi cuverturile aveau de asemenea modele verzi şi albastre vii, conferind camerei un farmec care-i amintea din nou de vechile vremuri când călătorise cu tatăl ei la excavaţiile din Egipt şi Grecia, sau în explorările din Turcia şi Africa de Nord. Atunci, demult, Jenna fusese o însoţitoare ideală pentru tatăl ei, un om ce era atât savant, cât şi visător, academic şi vizionar, şi sperase ca fata să păşească pe urmele lui.

Şi mama ei îşi făcuse speranţe pentru ea, iar

perioada de creştere fusese o luptä a voinţelor între doi adulţi puternici, cu concepţii ferme. Lilly Chapman era o feministă dinaintea epocii când termenul se vulgarizase. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii luptând pentru drepturile minorităţilor. Oriunde existau oameni cu o cauzä, Lilly Chapman reprezenta un model. Carl Logan fusese la fel de devotat convingerilor lui - doar o idee mai puţin zgomotos decât soţia sa şi mult mai puţin vizibil.

Ambii pärinţi conveniserä cä unicul lor copil avea sä fie o fiinţä cu totul deosebitä. Îşi fäcuserä pentru Jenna speranţe care în cazul altor copii ar fi fost nerealiste, dar, dupä pärerea lor, nu şi pentru fiica lui Carl Logan şi a lui Lilly Chapman.

Şi cu ce se aleseserä? Cu o fatä rebelä, care fugise la New York unde, la vârsta de optsprezece ani, semnase de capul ei un contract ca model. Nici mama şi nici tatäl ei nu se putuserä reconcilia cu faptul cä fata lor câştiga bani cu înfäţişarea, nu cu creierul. Deşi amândoi erau oameni neobişnuit de aträgätori, puţin le päsa de aspectul fizic. Ceea ce gândea o persoanä, în ce anume credea, asta era important; şi tot ce fäceau Carl Logan şi Lilly Chapman era *important*.

Jenna stätea lungitä pe pat, ascultând sunetele care aveau s-o anunţe cä siesta din Salindi City se sfârşise şi oraşul se trezea din nou la viaţä. Afarä, totul era încremenit. Închise ochii, gândindu-se la modul cum evoluase viaţa ei - atât de diferit de ceea ce speraserä pärinţii, ba chiar şi de propriile ei

aşteptări. Nimic nu fusese planificat, toate se *întâmplaseră* pur şi simplu. După munca de model, Jenna descoperise actoria - sau aceasta o descoperise pe ea - trecând de la reclame în presă la spoturi de televiziune şi roluri episodice în seriale de după-amiază. În primul ei rol principal, Jenna fusese angajată pentru a portretiza un model din *"Tomorrow's Children"*. Rolul prinsese la public şi, curând, personajul jucat de ea devenise un element important al filmului.

Văzând una ca asta, părinţii ei săriseră în sus - uniţi în disperarea carierei pe care şi-o alesese fiica lor - dar, cu timpul, mama ei se îmbunase. La urma urmei, Jenna nu făcea decât ceea ce-şi dorise. Lilly trebuia să susţină libertatea de a alege pe care o promova pentru toată lumea, nu numai în familia ei, ci şi prin întreaga lume. Întrucât tatăl Jennei nu-i putea accepta decizia de a juca într-o melodramă, relaţiile lor, cândva atât de strânse, se rupseseră. Apoi, sosise scrisoarea din Africa, invitând-o să vină pentru a participa din nou la o aventură cu un bătrân. Iar acum, totul se sfârşise, secretul era îngropat împreună cu el, dar Jenna n-avea de gând să-l lase astfel.

Zgomotele activităţii care o înştiinţau că oraşul se redeştepta la viaţă începeau să ajungă în cameră, iar Jenna se ridică repede, se îmbrăcă şi porni în căutarea cuiva care s-o ajute la îndeplinirea misiunii.

Căldura după-amiezei era înăbuşitoare şi, în

timp ce privea mulţimea trecätorilor, Jenna nu putea decât sä se minuneze de robele lungi şi unduitoare purtate de unele femei şi bärbaţi africani, întrebându-se cum puteau supravieţui sub atât de multe materiale, în mare parte de culori închise, care absorbeau razele soarelui. Numai uitându-se la costumele lor, ameţea de cäldurä. Dar salindienii nu päreau sä ia în seamä vremea - şi nici turiştii care li se aläturau pe sträzile înţesate de lume. Päreau întru totul mulţumiţi cu hainele lor deschise la culoare, multe comandate de la acelaşi magazin din care îşi cumpärase şi Jenna îmbräcämintea - absolut perfectä, i se spusese, pentru cälätoriile în Africa. Ei bine, dacä voia ca rochia pe care o purta acum sä rämânä proaspätä şi räcoroasä aşa cum fusese informatä, n-ar fi stricat sä gäseascä o cäläuzä cât mai repede. Materialul începea deja sä se înmoaie de cäldurä.

Jenna gräbi pasul, încercând sä parä când mai nepäsätoare posibil faţä de cäldurä, în mânä cu o listä scrisä de managerul hotelului, a companiilor dintre care vreo duzinä sau chiar mai mult erau specializate în excursii. Nici una nu era atât de bunä ca Safari Unlimited, îi reamintise acesta. Pentru Jenna nu mai conta. Ar trebuit sä gäseascä uşor printre celelalte o companie dispusä s-o ia într-o expediţie pânä în Munţii Batari.

Nu-i era deloc uşor. Ba chiar, era de-a dreptul imposibil. Primele douä firme pe care le vizitä o refuzarä scurt, färä a asculta mäcar motivele pentru

care dorea sä facä expediţia. La a treia, reuşi sä-i menţinä atenţia treazä doar atâta cât sä vorbeascä despre tatäl ei. Nu fusese deloc o idee inspiratä, dupä cum aflä în curând.

- Doctorul Logan. A, da, spuse omul de la comptoar.

Glasul îi era binevoitor, dar expresia din ochii lui îi indicä Jennei cä îl considera pe tatäl ei nebun. Se lämuri repede cä nimeni n-avea de gând s-o ia *nicäieri* pe fiica lui Carl Logan. Însä chiar şi färä a-i menţiona numele, Jenna primea mereu acelaşi räspuns, în timp ce-şi târa paşii de la o companie la alta: nimeni nu se duce în Batari, cu excepţia lui Sam Matlock.

Înfierbântatä, transpiratä, descurajatä şi ajunsä în pragul epuizärii, Jenna urcä treptele înguste, din stradä, spre sediul de la etajul întâi al companiei Tour Africa, Inc. Nu figurase pe listä, dar väzuse firma de vis-à-vis. Ceva mai puţin respectabilä la înfäţişare decât celelalte, era ultima ei şansä. Spre marea ei surprizä, gäsi o ureche înţelegätoare, un ascultätor interesat.

Abia când se scoaserä hârtiile, Jenna îşi dädu seama cä patronul firmei Tour Africa se gândea la mai mult decât s-o ducä într-o cälätorie în munţi. În timp ce-şi proptea trupul mätähälos în scaunul rotativ, cu hârtiile în faţä, genunchiul säu îl atinse pe al Jennei într-un mod care nu avea cum sä fi fost întâmplätor, iar când îi zâmbi, plimbându-şi limba peste buzele groase, şi-i întinse stiloul sä semneze

contractul, Jenna o luä din loc ca o sägeatä.

Ieşi în fugä direct pe uşä, coborî scara şi ajunse în stradä. Era mai mult furioasä decât şocatä, mai dezamägitä decât dezgustatä. Nu dorea decât sä-şi îndeplineascä misiunea şi sä se ţinä de promisiunea pe care şi-o fäcuse sieşi, de a vizita mormântul tatälui ei. Încäpäţânarea îl împiedica pe Sam Matlock s-o ia cu el; frica de pericolele terenului era scuza celorlalţi, iar cel care ar fi putut-o cäläuzi spre Batari pierduse ocazia din vina propriului säu desfrâu.

Nu putea face nimic pentru a schimba ultimele douä stäri emotive, aşa cä singura soluţie era aceea de a învinge, într-un fel sau altul, îndärätnicia lui Sam Matlock. N-avea sä-i fie uşor, însä trebuia cumva sä-l facä sä se räzgândeascä.

Horätârea îi fu întäritä în aceeaşi searä, de bäiatul african care îi aduse cina în camerä. Dupä o bätaie uşoarä în uşä, tânärul împinse înäuntru cäruciorul cu încântare vizibilä, iar Jenna ştiu de ce: era o *frumuseţe,* porţelanurile, argintäria şi cristalurile scânteietoare, şi mâncarea prezentatä elegant, despre care Jenna ştia cä era la fel de gustoasä pe cât aräta.

În timp ce turna vinul, bäiatul întrebä:

- Aţi venit la un safari?

Jenna däcu din cap:

- Sau, cel puţin, aşa speram. Vreau sä mä duc în Munţii Batari.

- Acolo nu se duc mulţi oameni, räspunse

africanul, pronunţând fiecare cuvânt cu un accent britanic foarte precis. Este foarte periculos.

- Ei bine, eu vreau sä merg oricum, dar am nevoie de o cäläuzä.

- Sam Matlock, rânji tânärul. El este cel mai bun. Sam Matlock cinează frecvent la hotelul nostru, adäugä el, ca şi cum acest lucru ar fi sporit valoarea de cäläuzä a lui Sam. Fratele meu, Abdullah, lucrează pentru Sam Matlock, urmä cu mândrie bäiatul.

- Tare-aş mai dori ca fratele täu sä-l poată convinge sä mä ia cu el în Batari, glumi Jenna.

- Nimeni nu îl convinge pe el, sosi adoratorul räspuns, care o fäcu sä se întrebe dacă nu această situaţie putea fi schimbată în vreun fel.

În seara aceea, la ora nouä, în barul King George, pe scaunul de lângä Sam se läsä un bärbat înalt şi voluminos. Dupä ce fäcu o încercare de a-şi netezi mustaţa blondä-încärunţită, comandă o bere germanä. Apoi, se întoarse spre Sam, cu un zâmbet care-i încreţi chipul cu piele täbäcită.

- Yves mi-a zis cä azi ai luat masa cu o blondinä frumoasä-foc.

Sam clätinä din cap:

- S-a aşezat la masa mea în timp ce *eu* mâncam, Eric. Yves a înţeles pe dos.

Eric trase o duşcä de bere.

- Norocul e numai de partea unora. La masa mea nu se aşează niciodată blondine mişto. Cine e,

la urma urmei?

- Fata lui Carl Logan.

Celälalt scoase un fluierat scäzut.

- Va sä zicä, moşu' avea o fatä?

- Actriţä, completä Sam.

- Dupä cum vorbeşti, se pare cä nu-ţi convine.

- Cred cä joacä în propria ei versiune de tragedie greacä - fiica în cäutarea tatälui ei de mult pierdut. Ceva sunä fals, la aceastä Jenna Chapman.

- Chapman?

- Numele ei de afiş, se pare.

- A, Doamne sfinte, pe bune, bätu Eric cu pumnul în bar, fäcându-l pe Yves sä întoarcä privirea spre ei.

- Gata, încä o bere? întrebä acesta?

- Nu, mi-am amintit doar o chestie interesantä.

Räsucindu-se spre Sam, continuä:

- Logan a fost însurat cu feminista aia, Lilly Chapman. Ei, da, *asta* zic şi eu combinaţie. Parc-o şi väd pe fata ästora doi. Tre' sä fie deşteaptä-brici...

- Puţin cam superficialä, cred. Categorie uşoarä, minţi Sam.

- Nu-mi veni cu de-astea, Sam. Nu se pupä, înţelegi, n-are cum. Fac pariu cä e şi focoasä, venind din familia aia. Cred cä-i un iad s-ai de-a face cu ea.

- Iau eu berea aia de care ziceai, Yves, ceru Sam, înainte de a-i räspunde lui Eric: nu intenţionez sä am de-a face cu ea. Vrea sä se ducä în Munţii Batari, în pelerinaj la mormântul lui taicä-säu. Sau,

cel puţin, aşa spune.

- Şi vrea s-o duci tu, înţelese Eric.

- Dacă n-o duci tu, o iau eu, interveni Yves, în timp ce destupa berea pentru Sam.

- S-ar putea să ai ocazia, dacă nu eşti atent, bătrâne. Nu m-aştept să mai găsească pe altcineva dispus să meargă în Batari.

Când Yves se îndepărtă în lungul barului, să servească un alt client, Sam adăugă:

- Ştia unde urmează să plec. Cred că oamenii noştri au lăsat să transpire unele zvonuri despre ce planuri avem.

- Nimic nu e secret în Salindi.

Sam ridică din umeri şi începu să-şi bea berea. Un timp, nici unul nu scoase o vorbă. Barul se umplea cu clienţi ai hotelului care aşteptau să li se elibereze mesele, iar nivelul zgomotului devenea tot mai intens. Erau obişnuiţi cu asta; ba chiar, le plăcea sentimentul de camaraderie. Se cunoscuseră tot într-un bar. Nu unul elegant, ca la King George, ci pe cheu, în portul Tanger. Nimeriseră în taberele opuse ale unei încăierări izbucnite între doi marinari, la un joc de poker, răspândindu-se până când toţi oamenii fuseseră prinşi în învălmăşeală.

După ce totul se sfârşise, se adunaseră de pe jos, îşi strânseseră mâinile şi porniseră spre un alt local de pe aceeaşi stradă - unul care încă mai stătea în picioare, propusese Eric. Făcuse cinste cu un rând de beri, recunoscând că în tinereţe fusese boxer semi-profesionist. Sam avea un ochi învineţit,

ca dovadă, iar acesta fusese începutul unei prietenii, mai strânsă decât majoritatea din acea parte a lumii, dar nu cu adevărat intimă. Eric venise la Tanger cu bani - o droaie. Sam nimerise în acelaşi loc, cu buzunarele goale şi un trecut pe care rarori îl menţiona. Eric nu-l luase la întrebări, iar Sam nu întreba nici el de unde proveneau banii. Aşa era prietenia lor. Singurul gen care ar fi putut să dureze.

Toate acestea se întâmplaseră în anul când statul Salindi îşi cucerise independenţa faţă de Marea Britanie, iar Eric îl compara cu Vestul Sălbatic din anii 1870 - larg deschis şi gata pentru investiţii. Îşi stabilise deja un cap-de-pod în ţară, cumpărând teren ieftin, amenajându-l şi construind hoteluri. Se gândise să înfiinţeze o firmă de safari, iar Sam era omul cel mai potrivit. Un singuratic, inventiv şi părând să nu cunoască frica, Sam era şi atrăgător. Aspectul plăcut-aspru nu strica deloc la un ghid, în vremurile acelea - femeile se dădeau în vânt după aşa ceva. Sam nu fusese greu de convins. Era cea mai bună ofertă pe care o primise. Aşa că, în noaptea aceea, într-un bar din Tanger, se încheiase o asociaţie de afaceri.

Slujba îi convenea lui Sam. La Safari Unlimited, el îşi era propriul şef. Eric respecta acest lucru, fără a-şi forţa niciodată partenerul, fără a-şi arăta deloc muşchii, deşi se luau adesea la ceartă. Iar acum, în barul King George, era pe cale să izbucnească încă una.

- Eu cred c-ar trebui s-o iei.

- Ce? întrebä Sam, care fusese pierdut în gânduri.

- Cred c-ar trebui s-o iei pe tipä în Batari.

- Nici mort. Şi pentru un bärbat e destul de nasol. N-am de gând sä-mi încarc expediţia şi cu o muiere histrionicä. Nici nu mä gândesc. Cred cä e gata masa, adäugä el şi pornirä amândoi spre salon.

- Nici chiar dacä eu am cinzeşunu la sutä din Safari Unlimited? întrebä Eric, în timp ce se aşezau şi luau listele de bucate.

- Nici dac-ai avea nooşnouä la sutä, replicä Sam.

Eric rise, schimbând subiectul.

- Cred cä mi-ar pläcea sä iau la mâncare un Pouilly-Fuissé 1960. Excelent an, pentru burgundul alb. A propos, astä searä cine pläteşte?

- E rândul täu.

- Schimbä vinul ästa cu unul alb, obişnuit, îi ceru Eric ospätarului. Las scumpeturile pentru serile când pläteşte amicul meu aci de faţä.

Dupä plecarea chelnerului, Eric reveni la subiectul care-l interesa.

- Ar fi o acoperire bunä, Sam. Nimeni n-ar sta sä se întrebe de ce hoinäreşti prin pustietatea aia din Salindi. Ar pärea logic cä fiica distrusä de durere a lui Logan vrea sä-şi aducä ultimele omagii la mormântul lui taicä-säu. Şi trebuie sä facem tot ce putem ca sä ajutäm puterea. Ce le face räu lor, ne

face şi nouä.

Se întrerupse, în timp ce vinul era turnat în pahare, adäugând apoi:

- Cred cä nici unul din nou nu vrea sä se-ntoarcä acolo de unde-am venit.

Peste chipul lui Sam fulgerä o expresie înnegurată.

- Nu, nici eu nu vreau sä mä mai întorc.

Eric sobri din vin, färä prea multä satisfacţie.

- Mai bine luam totuşi Pouilly-Fuissé. Dar, în chestia cu Batari, trebuie sä cooperäm.

- Cooperez, confirmä Sam. Fac un drum în munţi - dar färä această Chapman.

- Bine, bine.

Instinctele de luptätor ale lui Eric îl înştiinţau când sä insiste şi când sä se dea bätut.

- Dar eu tot am s-o invit mâine searä, la bairam.

Sam îşi privi prietenul, färä sä-i räspundä.

- De ce nu? E frumoasä, iar mie-mi place sä-mi decorez petrecerile cu tipe mişto. Şi-n plus, mä intereseazä sä aud ce i-a zis moşu'. Trebuie sä-i fi scris, înainte de a muri. Ştii, s-ar putea sä fi gäsit ceva.

Sam clätinä din cap:

- Nu ştie nimic.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, aşezată pe patul camerei sale din King George Hotel, Jenna scoase scrisoarea tatălui ei din poşetă. Vorbea despre misiunea lui, o căutare pe urmele oraşului pierdut Zaphir. Citise despre asta cu ani în urmă, într-un text străvechi, rămas multă vreme necunoscut. Jenna îşi amintea că îl auzise vorbind despre Zaphir şi intenţiile sale de a-l căuta cândva, dar mereu interveniseră altele - alte afaceri, alte cărări importante ale activităţii lui; toate, expediţii finanţate copios. Niciodată nu reuşise să le stârnească altora interesul faţă de oraşul pierdut. În cele din urmă, apropiindu-se de sfârşitul zilelor sale de explorare, se hotărâse să-şi finanţeze el însuşi expediţia.

Jenna se rezemă de pernele viu colorate ale patului şi despături scrisoarea. Hârtia *airmail* de culoare albastră-deschisă era mototolită. O netezi şi o citi din nou, pentru a suta oară.

În sfârşit, am o hartă a oraşului! Îmi pierdusem nădejdea de a găsi vreodată una, dar acum o ţin în mâinile mele. Miticul oraş Zaphir nu mai este un mit, ci o realitate. Nici un moment nu m-am îndoit, draga mea Jenna, dar mulţi s-au îndoit de mine *şi de ceea ce numeau ei visul meu donquijottesc. Am cumpărat harta de la un om cu un caracter îndoielnic. De unde o obţinuse, n-am idee, nici nu*

ţin sä aflu. Omul a dispärut la scurt timp dupä aceea şi de-atunci nu l-am mai väzut.

Acum, va începe cälätoria. Imagineazä-ţi doar, sä stau, atât de curând, printre pietrele enorme înälţate în jungla luxuriantä, tribut adus africanilor care l-au construit, cu atâtea secole în urmä. Fiica mea, tu eşti singura în care pot avea încredere, aşa cä anexez o copie a härţii. Pästreaz-o bine. N-am fost atât de necugetat încât sä scriu lumii întregi despre descoperirea mea. Numai tu îmi cunoşti secretul. Curând, nädäjduiesc, mi te vei alätura. În momentul de faţä, pregätesc o expediţie, dar sper cä voi primi veşti de la tine înainte de a porni la drum. Doresc sä împärtäşesc aceastä ultimä experienţä miraculoasä cu draga mea tovaräşä de drum din urmä cu atâţia ani, fiica mea, Jenna...

Jenna îşi läsä spatele peste perne, înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce privea din nou harta pe care tatäl ei i-o trimisese în urmä cu aproape o lunä. Era desenatä foarte rudimentar, aproape copiläresc, cu copacii, stâncile şi alte semne de reper schiţate stângaci, dar cu o scarä de proporţii în mile, pe marginea de jos, care pärea exactä, şi linii de direcţie atât de precise, încât parcä ar fi fost trasate cu echerul. Jenna confruntase langitudinea şi longitudinea cu coordonatele unei härţi de voiaj a ţärii Salindi, pentru a constata cä munţii, în sine, erau poziţionaţi corect. Mai mult nu putea spune, întrucât härţile oficiale nu prezentau semne de

reper ale acelei zone în mare mäsurä neexploratä.

După ce puse scrisoarea şi harta la loc în plic, iar pe acesta îl introduse într-un compartiment al poşetei, Jenna se dädu jos din pat şi-şi luä pe ea costumul de baie. O partidä de înot în piscina de jos avea sä-i limpezească minţile. Apoi, urma sä-şi planifice pasul urmätor. La fel de hotärâtä ca tatäl ei înaintea sa, Jenna Chapman avea sä plece în Munţii Batari, cu Sam Matlock ca ghid. Singura problemä rämânea aceea de a-l convinge pe Sam. Avea sä gäsească ea o cale.

În timp ce-şi trägea peste costum o fustä lungä, Jenna väzu pe podea un alt plic. Probabil fusese împins pe sub uşä dimineaţä, când ea încä mai dormea. Curioasä, îl ridicä. Înäuntru gäsi o carte de vizitä în aceeaşi culoare crem ca a plicului, cu chenar bleumarin şi monogramä în relief, E.C., într-un colţ. Era o invitaţie la o recepţie în cinstea primului ministru al statului Salindi, în aceeaşi searä, acasä la Eric Carson.

Inima Jennei se opri un moment în loc. Se interesase destul de meticulos despre compania Safari Unlimited pentru a şti cä Eric Carson era partenerul lui Sam. Vârî invitaţia în buzunarul fustei largi, ieşi din camerä şi coborî scara de fier forjat care ducea la piscinä, cu interesul stârnit. Se întreba dacä nu cumva asta însemna cä Sam Matlock se räzgândise, sau doar cä partenerul lui era curios. Şi mai exista încä o posibilitate, mai puţin încurajatoare. Eric Carson i-ar fi putut trimite o

invitaţie pur şi simpli fiindcä era o sträinä care vizita ţara Salindi şi locuia la cel mai popular şi scump hotel din oraş. Probabil cä nu era singura clientä a Hotelului King George care fusese invitatä la recepţie.

Indiferent din ce motiv, îşi spuse Jenna cu un zâmbet, nici nu s-ar fi putut nimeri într-un moment mai propice. Cu siguranţä, Sam Matlock avea sä se afle acolo. Pentru nimic în lume n-ar fi lipsit de la acea petrecere.

În jurul piscinei stäteau aliniate perfect şezlonguri de culoare galbenä-strälucitoare, cu prosoape puse în ordine pe fiecare. Departe, la umbrä, se afla o cabanä micä, unde se agita sä pregäteascä bäuturi acelaşi barman pe care Jenna şi-l amintea din ajun. Nu se îndoia cä şi el o ţinuse minte, atât pe ea cât şi scena pe care o crease la ieşirea ei intempestivä din restaurant. Luând locul pe un şezlong, Jenna încercä sä se asigure cä nu stätea în câmpul lui vizual direct, dar acesta îi captase deja privirea, cu un rânjet care-i transforma zbârciturile feţei în brazde adânci. Mda, bine, reflectä ea, probabil cä avea sä se facä de râs şi mai mult, înainte de a-şi încheia misiunea. Scoţându-şi fusta, plonjä în bazin.

Dintotdeauna, putuse medita cel mai limpede când fäcea mişcare, iar înotul era sportul favorit al Jennei. Terminase douäzeci de lungimi, la vremea când se hotärî sä-l ocoleascä pe Sam Matlock în seara aceea, abordându-l direct pe partenerul lui,

cu speranţa ca la acesta sä gäseascä mäcar un simulacru din ceea ce-i lipsea lui Sam - inima.

Pe parcursul urmätoarelor douäzeci de lungimi, încercä sä elaboreze o strategie de a-l interpela pe Eric Carson. Întrucât nu ştia nimic despre el, Jenna se hotärî sä înceapä prin a-i spune cu sinceritate povestea tatälui ei, dar färä lacrimile care ieşiserä la suprafaţä când vorbise cu Sam Matlock. Astfel, urma sä se bazeze numai pe spontaneitate şi pe speranţa cä omul era înţelegätor. Stabilind şi acest lucru, Jenna îşi terminä ultima lungime de bazin, ieşi din apä, întinse peste şezlong prosopul mare şi pufos şi se präväli deasupra.

Marginile piscinei încä nu erau ocupate cu înotätori şi amatori de soare, dar lângä cabanä stäteau doi bärbaţi în costume de tenis, discutând cu barmanul. Fie devenise cam paranoidä, îşi spuse Jenna, fie vorbeau într-adevär despre *ea*. Toţi trei evitau vizibil sä priveascä în direcţia ei. Luä încä un prosop, pentru a se şterge pe cap, apoi se întinse la soare şi închise ochii.

Peste câteva momente, simţi o umbrä acoperind soarele, apoi auzi o voce care vorbea cu un accent ce pästra într-însul o sugestie de Midwest american.

- Domnişoara Chapman? Nu vreau sä vä deranjez de la plajä, dar aş dori sä mä prezint, spuse el, în timp ce pleoapele Jennei tresäreau, deschizându-se, şi sä insist cä vä aştept diseară la recepţia mea. Numele meu este Eric Carson.

Ochii Jennei se deschiseră complet. Privi silueta care acoperea soarele - o siluetă, într-adevăr, foarte masivă: un om îndesat, de vârstă medie, cu un zâmbet slugarnic pe sub mustaţa stufoasă, încărunţită. Jenna se ridică în capul oaselor, săltă spătarul şezlongului şi-i strânse mâna întinsă.

- Yves mi-a spus că eraţi aici, continuă Eric, arătând cu capul spre barmanul care acum îi privea fără ascunzişuri de la postul său din cabană; celălalt tenisman dispăruse. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, urmă el, aşezându-se alături.

- Se pare că a fost foarte cunoscut în Salindi.

- Dar nu întotdeauna înţeles, teamă mi-e, răspunse solemn Eric.

- L-aţi cunoscut bine? întrebă Jenna, sperând că Eric Carson era o sursă de informaţii mai bună decât Sam şi îi putea spune ceva - orice - despre moartea tatălui ei.

Eric clătină din cap:

- Nu la fel de bine ca partenerul meu.

Toate speranţele Jennei se spulberară.

- Carl căuta Zaphirul.

- Într-adevăr, confirmă încet Jenna.

- Nu v-a vorbit despre misiunea lui?

- Numai puţin, într-o scrisoare, răspunse ea evaziv.

- Nimic în legătură cu poziţia oraşului, sau cu problemele pe care le-a întâmpinat?

- Nu, replică Jenna, dintr-o dată bănuitoare. Scrisoarea a fost trimisă din Salindi City, înainte de

plecare.

Îl väzu dând din cap, cu un aer cunoscätor, şi se întrebä de ce era curios Eric Carson. Indiferent de motiv, nu scosese de la ea mai mult decât aflase ea de la el.

- Înainte de a-şi fi pregätit expediţia, tatäl dumneavoasträ i s-a adresat lui Sam, pentru a-l conduce în Batari ca sä caute oraşul dispärut de a cärui existenţä era atât de sigur.

- Iar el a refuzat sä-l ia pe tatäl meu. Acum refuzä sä mä ia pe mine.

- Este un loc foarte periculos, repetä Eric cuvintele pe care Jenna le auzise de nenumärate ori de la sosirea ei în Salindi.

- M-aţi putea ajuta sä-l conving? se luminarä ochii Jennei şi, înainte ca Eric sä fi apucat sä-i räspundä, îi puse o mânä pe braţ, privindu-l rugätor, dar färä a pierde nici un dram din farmecul despre care putea spune cä de astä datä îşi fäcea efectul. Nu-l puteţi convinge sä mä ia? continuä ea, cu ochii mari şi rugätori; Eric clätina din cap, dar Jenna se prefäcu a nu observa. Probabil e cea mai importantä cerere pe care am fäcut-o în viaţa mea. *Trebuie* sä ajung în Batari, domnule Carson.

- Vä înţeleg sentimentele, credeţi-mä, räspunse el, dar Sam este un om foarte hotärât.

Jenna îşi retrase mâna de pe braţul lui Eric, ceea ce-l fäcu sä arate cam dezamägit.

- Şi eu sunt foarte hotärâtä.

- Se vede cu ochiul liber, zâmbi Eric.

- Atunci, mä veţi ajuta?

- Am sä-mi dau toatä silinţa, dar nu vä pot promite nimic, räspunse el, în timp ce se ridica.

- Poate gäsiţi o ocazie înaintea recepţiei de diseară...

- V-am mai spus, domnişoară Chapman...

- Vä rog, numiţi-mä Jenna, îi propuse ea, cu un surâs.

Eric zâmbi şi el:

- Iar eu sunt Eric. Cum spuneam, voi vedea ce pot face. Acum, ar fi cazul s-o iau spre duşuri.

- A fost un meci reuşit? întrebä Jenna, cu interes simulat. Nu mai avea în minte nimic altceva decât cälätoria ei şi speranţa cä acel om putea s-o ajute, dar flirta puţintel, doar în eventualitatea cä acest lucru putea servi pentru binele cauzei.

- Cât de reuşit te poţi aştepta de la un gräsan care a trecut la sedentarism. Sam face mişcare în cälätoriile lui, dar eu stau prea mult timp la birou şi prea puţin pe teren. Poate, adäugä el, iar Jenna înţelese cä flirta la rândul lui, facem o partidä împreunä, înainte sä pleci din Salindi.

- Nu plec din Salindi, Eric, îi aminti ea, pânä nu väd Munţii Batari.

Eric râse din nou:

- Voi face tot ce pot. Ne vedem la recepţie, Jenna. Cealaltă gimnasticä dragä mie e dansul şi sper cä mä vei onora cu unul, diseară?

- Desigur, acceptä ea, cu cel mai dulceag surâs.

În timp ce-l privea pe Eric îndepärtându-se spre

duşuri, Jenna ştiu cä avea sä facä tot ce putea pentru ea. Se vedea clar cä Eric Carson era un om cu multä experienţä, care cälätorise în lung şi-n lat şi se confruntase adesea cu pericolele; dar, când era vorba de femei, nu se îndoia cä era mai puţin leu şi mai mult mieluşel.

Însufleţirea stârnitä de acest gând fu, însä, de scurtä duratä, cäci imediat înţelese cât de enormä era sarcina pe care i-o ceruse lui Eric: aceea de a-l face pe Sam Matlock sä se räzgândeascä. Ceva îi spunea cä nimeni n-avea sä poatä face vreodatä asta. Ei bine, îşi spuse Jenna, în timp ce se ridica şi plonja iaräşi în apa limpede şi räcoroasä, toate aveau un început. Înainte de a ieşi la suprafaţä, Jenna se hotärâse deja cu ce sä se îmbrace la recepţie.

Pe înserat, când Jenna ieşi de sub duş, rochia ei lungä şi albä, cu bretele, stätea agäţatä pe partea din spate a uşii, proaspät spälatä şi cälcatä la serviciul de valeţi şi gata pentru a fi îmbräcatä. În timp ce înota lungimile de bazin, Jenna luase încä o hotärâre: simplitatea rochiei avea sä fie contracaratä de îndräzneala machiajului. Probabil cä Sam Matlock prefera o înfäţişare naturalä, ca în aer liber, dar aşa ceva nu l-ar fi näucit. Iar ea plänuia ca în acea searä sä-l päleascä drept în moalele capului.

Îşi scoase trusa de machiaj, se aşezä la mäsuţa de toaletä şi nu se mai ridicä decât peste o

jumätate de orä, când îşi luä pe ea rochia, dädu cu peria prin pär pânä când acesta ajunse sä i se reverse în valuri aurii bogate peste umeri, şi se examinä în oglindä cu un ochi critic. Avea pielea uşor bronzatä, strälucind în contrast cu albul rochiei, iar culorile pämânteşti ale fardului, evidenţiate cu o tuşä subtilä de violet deasupra ochilor îndepärtaţi pe faţä, îi conferea exact înfäţişarea exoticä pe care o urmärise. Jenna îşi mai adaugä încä o undä de roşu pe obraji, în timp ce telefonul începea sä sune.

Din receptor se auzi vocea bine modulatä a lui Lilly Chapman:

- Ce legäturä bunä, iubito. Se-aude de parcä am sta în camere aläturate, când eu sunt tocmai hät departe, aici la Geneva.

- La Geneva? Ce Dumnezeu cauţi acolo, Lilly?

Jenna începuse sä i se adreseze mamei sale pe numele mic de la vârsta de trei ani.

- Am venit la un congres internaţional despre foametea din lume. Sunt înscrisä la cuvânt.

- Ai dreptate, îşi aminti Jenna. Citise despre conferinţä şi participarea mamei sale la aceasta cu câteva säptämâni în urmä, dar nu-i era întotdeauna uşor sä ţinä urma activitäţilor lui Lilly.

- Totul merge perfect, continuä Lilly. Dar nu de-asta te-am sunat, Jenna. Voiam sä discut cu tine despre cälätoria ta în Africa.

Jenna încälţä sandalele cu tocuri înalte, aruncând o privire spre ceas. Mama ei se pregätea

să se lanseze într-o tiradă. Deşi Jenna putea ţine piept în confruntarea iminentă, recepţia era pe punctul să înceapă, iar ea dorea să profite de fiecare minut.

- Ştii, mamă, eu... încercă ea.

- Ceea ce încerci să faci e nici mai mult, nici mai puţin decât o nebunie, Jenna, o întrerupse Lilly.

Oricât era de grăbită, Jenna fu nevoită să zăbovească pentru a se apăra de această acuzaţie.

- Nu e nici o nebunie, Lilly. E un lucru pe care *trebuie* să-l fac.

- Dintr-un sentiment de vinovăţie?

- Nu, din dragoste.

Şi totuşi, exista şi vinovăţia. Încercă să nu se gândească la motivele pentru care continua s-o roadă.

Lilly n-o asculta.

- A *lui* a fost ideea, să pornească pe coclauri alergând după vise.

- Ştiu, Lilly.

Un moment, Jenna se lăsă captată de trecut, când mama şi tatăl ei o trăgeau în două direcţii opuse - mai-mai s-o sfâşie.

- Cu siguranţă, nu există nici un motiv ca să continui cu nebunia asta.

Jenna oftă sonor. Mai purtaseră aceeaşi discuţie şi înainte, mama ei aducând argumente practice şi reale, în timp ce Jenna nu ştia decât ceea ce simţea - regretul, durerea care o împingea spre Africa.

- Cred că de fapt nici nu contează, Lilly. Nu

găsesc pe nimeni care să mă ducă în Munţii Batari. Toţi spun că e prea periculos, dar cred că ceea ce vor *ei* să spună - accentuă ea pluralul, evitând intenţionat să menţioneze numele lui Sam Matlock - e că eu n-aş fi în stare să rezist.

- Hmmm, asta-nseamnă că nu te cunosc prea bine. Tatăl tău te-a purtat prin tot Peloponesul, la vârsta de şase ani, la opt te-a cocoţat pe piramide, iar...

Jenna se uită din nou la ceas.

- Nu cred că aşa ceva ar impresiona pe cineva de-aici, Lilly, dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

- Ei bine, dacă nu găseşti un safari până în munţii aceia, atunci vino la Geneva. Ne vom lua câteva zile libere şi ne repezim până-n Anglia. Am nişte relaţii foarte bune la Royal Academy din Londra. Aş putea să te prezint...

- Nu, Lilly, în nici un caz. La vârsta mea, nu mai iau lecţii de artă dramatică.

- Vârsta de douăzeci şi opt de ani e foarte fragedă, draga mea.

- Nu şi ca să încep studiul actoriei, replică Jenna. Oricum, o bună tehnică actoricească ar putea de-a dreptul să mă distrugă, în *"Tomorrow's Children"*, adăugă ea, râzând.

La capătul firului se lăsă o tăcere deloc neaşteptată. Urma, de obicei, după fiecare referire la cariera Jennei în melodrame. După scurta întrerupere, Lilly continuă cu vioiciune:

- Atunci, mai stäm în Geneva câteva zile şi voi veni şi eu cu tine la New York. Conferinţa se terminä mâine...

- Ba nu, Lilly, eu rämân aici.

- Parcä ziceai cä nu gäseşti ghid.

- Am sä mai încerc.

- Bravo ţie, spuse Lilly pe neaşteptate. Dacä ţii cu tot dinadinsul la expediţia asta în inima Africii, atunci, dä-i înainte. La urma urmei, eşti fiica mea, şi nici *eu* nu m-am mulţumit niciodatä cu un refuz.

- N-am s-o fac nici eu, Lilly.

Era timpul sä închidä, dar mai avea ceva de spus.

- Nu vreau decât sä-i väd mormântul şi sä-mi iau rämas bun de la el.

- Te înţeleg perfect, iubito. Şi vei ajunge. Iar când reuşeşti, transmite-i rämas bun şi din partea mea.

- Aşa voi face.

Pe Jenna o aştepta o maşinä, ca s-o ducä la recepţie. Nu preväzuse un asemenea tratament regesc şi se întrebä dacä nu cumva acesta era modul lui Eric de a-şi prezenta scuzele pentru cä nu reuşise sä-l convingä pe Sam. Când şoferul îi deschise portiera, în timp ce intra, Jenna alungä acest gând, conchizând cä nu era decât un gest galant din partea lui Eric Carson. Se rezemä de pernele canapelei, savurând senzaţia, pentru a profita la maximum de drumul desfätätor pe sträzile

din Salindi, încă luminoase şi pline de viaţă, în vreme ce se lăsa înserarea. În sfârşit, maşina descrise o curbă largă pe poarta cu stâlpi de piatră a unei moşii întinse.

Limuzina cu Jenna nu era decât una dintre numeroasele maşini de lux intrare pe poartă în seara aceea. Conacul maur de stuc alb se înălţa în faţă, înconjurat de nenumăraţi copaci imposibil de identificat, arbuşti şi flori de toate soiurile şi culorile. Într-o parte a casei, Jenna văzu fum înălţându-se din făcliile bine îngrijite, înfipte în pământ. Pe treptele din faţă abundau valeţi în livrea, deschizând uşile şi potfind oaspeţii, cu gesturi ample şi zâmbete largi.

Jenna trecu printre ei cu o înfloritură despre care fu sigură că le plăcu, ajunse în rotonda de la intrare şi privi la iureşul de culori din jur. Frumoasele costume africane ceremoniale creau în sala cu cupolă un efect caleidoscopic. Până şi femeile europene purtau rochii viu colorate - unele neformaliste, altele lungi până la pământ. Rochia Jennei era singura albă din toată încăperea. Zâmbi în sinea ei, când Eric Carson observă coloana de alb în mijlocul tuturor celorlalte culori şi se grăbi s-o întâmpine.

Îi oferi braţul, iar Jenna îşi rezemă uşor mâna pe inul neted al mânecii lui. În timp ce treceau prin antreu, spre principala sală de bal, simţi capetele întorcându-se în direcţia lor. O mică formaţie combo cânta un gen de muzică reggae pe care dansau deja câteva perechi. Lângă un perete fusese întins

un bufet somptuos, pe o masä lungä, iar chelnerii circulau ţinând sus tävi de şampanie.

Eric culese douä pahare de pe o tavä de argint în trecere şi-i oferi unul Jennei. Deşi astä searä, în sacoul de dineu, aräta puţin mai civilizat decât cu echipamentul umed de tenis, Jenna avea totuşi impresia unui bärbat colţuros care purta haine solemne şi avea o casä elegantä dar, totuşi, se simţea stânjenit în preajma unor femei ca ea. Ceva îi spunea cä, întotdeauna, barmaniţele aveau sä rämânä mai pe gustul lui decât contesele. Tocmai din acest motiv, presupunea ea, contesele îl gäseau fascinant.

Totuşi, Jenna nu venise acolo pentru a analiza viaţa mondenä a lui Eric Carson. Luä o înghiţiturä de vin şi îl privi peste buza paharului, în aşteptare.

- Îmi pare atât de bine cä ai putut veni, spuse Eric, iar ea ştiu cä nu reuşise sä schimbe intenţiile partenerului säu.

- Tot mai refuzä sä mä ia cu el? întrebä, cu un tremur în voce care o surprinse chiar şi pe ea însäşi.

- Crede-mä, Jenna, am fäcut tot ce mi-a stat în putere pentru a-l convinge pe Sam sä se räzgândeascä, dar...

- Ştiu. Omul ästa pare de neclintit.

În timp de vorbea, Jenna îl väzu în partea cealaltä a sälii. Stätea rezemat de u[ä, cu un pahar de şampanie într-o mânä, conversând cu o femeie foarte drăguţă, în rochie verde încinsä cu cordon. Pärea atât plictisit, cât şi interesat, îşi spuse Jenna,

întrebându-se cum era posibil aşa ceva. În smokingul său, parcă ar fi fost un actor dintr-un film exotic de spionaj, dar Jenna ştia că Sam Matlock nu juca nici un rol. Cel pe care îl privea era un om *real*, iar această revelaţie o făcu să se simtă dintr-o dată lipsită de putere. Întoarse capul, privind din nou la Eric, care îi urmărise direcţia privirii.

- Nu *pare* de neclintit, *este*, preciză el.

- Cineva, ceva, tot ar putea să-i schimbe gândul. Numai dac-aş...

Înainte de a apuca să termine propoziţia, dinspre rotondă se stârni agitaţie, iar Eric îşi îndreptă perceptibil umerii.

- Este primul ministru, spuse el. Va trebui să te las, un timp.

Se grăbi s-o prezinte pe Jenna câtorva dintre perechile care stăteau prin apropiere, pentru a nu rămâne complet singură. În timp ce se întocrea să plece, Jenna îl atinse uşor pe mânecă.

- Voi avea posibilitatea să-l cunosc pe primul ministru? întrebă ea.

Dintr-o dată, în minte începuse să i se contureze un plan alternativ.

- Sigur că da, răspunse Eric. Nu peste mult, se va amesteca printre oaspeţi, şi voi avea eu grijă să-şi găsească drumul până la tine.

Cu aceste cuvinte, Eric porni prin sală, tocmai când intra primul ministru Bundo cu suita lui, toţi îmbrăcaţi în robe lungi şi ample, excepţie făcând conducătorul lor, care purta un costum în talie.

- Întotdeauna se îmbracă foarte englezeşte, o informă o femeie din apropiere pe Jenna, care se uita surprinsă.

În timp ce-l privea pe negrul înalt trecând prin încăpere, de la un grup la altul, mereu precedat cu grijă de câţiva oameni de-ai săi, Jenna află de la invitaţii din jur că Bundo învăţase într-o şcoală misionară anglicană, departe în savană. Cucerise atenţia unuia dintr profesori, care îi procurase burse de studii, mai întâi în Salindi City, iar apoi în Anglia. După ce absolvise dreptul la Oxford, se înapoiase în Salindi şi, când ţara îşi câştigase independenţa faţă de britanici, cu şapte ani în urmă, fusese ales guvernator.

- E un om remarcabil, o informă cineva, ţine legătura cu ambele lumi, dar rămâne credincios poporului său. E cel mai cinstit conducător pe care-l poţi întâlni vreodată.

În următoarea jumătate de oră, Jenna îşi ascultă noile cunoştinţe şi urmări deplasările primului ministru prin încăpere. Unul dintre primele sale popasuri fusese făcut pentru a-l saluta pe Sam. Vorbiseră încet câteva minute şi, când Bunto îşi continuase drumul, Sam privise spre ea. O observase, Jenna nu avea nici o îndoială; dar nu făcuse nici un pas în direcţia ei. Acum, totul depindea de primul ministru.

Cu Eric alături şi Sam rămânând pe loc, Bundo traversă sala spre locul unde stătea Jenna.

- Draga mea domnişoară Chapman, începu el,

cu un puternic accent britanic. Vä urez bun venit în Salindi. Regret, însä, cä aţi făcut această călätorie în circumstanţele triste ale morţii tatălui dumneavoasträ.

- Vä mulţumesc mult pentru scrisoare, domnule prim ministru.

- A fost minimum ce-am putut face. Acum, dacä mai existä vreun alt mod în care sä vä pot ajuta...

Jenna trase adânc aer în piept.

- Am venit la cabinetul dumneavoasträ, acum câteva zile, dar n-am reuşit sä vä väd.

- Într-adevär? privi Bundo în jur, spre suita sa, ca şi cum s-ar fi întrebat care dintre asistenţi o ţinuse la uşä. Jenna îl väzu în grup pe secretarul primului ministru.

- Da, continuä ea, am venit în legäturä cu ancheta asupra morţii tatälui meu, însä nu am putut obţine nici un räspuns.

Primul ministru ridicä mâinile, parcä într-un gest de resemnare.

- Avem o ţarä foarte întinsä, domnişoarä Chapman, în unele pärţi aproape inaccesibilä. Investigaţiile noastre nu au putut ajunge decât pânä la un punct. Acolo, atât de aproape de Batari...

Läsä fraza în aer.

- Patrulele noastre n-au reuşit sä afle nimic. Şi nu a existat nici un martor. Teamä mie, urmä el, cu o expresie de compasiune intensä în ochi, cä s-ar putea sä nu descoperim niciodatä ce anume s-a întâmplat.

Jenna se aşteptase la un asemenea räspuns. Şi tocmai din cauza nereuşitei lui de a ajuta la rezolvarea misterului morţii tatälui ei, era posibil ca primul ministru sä-i aprobe urmätoarea cerere.

- Mai e încä ceva, spuse ea, încet.

Primul ministru zâmbi, cu dinţii säi albi lucind pe faţa de abanos.

- Guvernul meu vä stä la dispoziţie.

- Nu tocmai la guvernul dumneavoasträ mä gândeam, ci la unul dintre cetäţenii adoptivi ai ţärii.

Eric se balansä pe cälcâie, cu un rânjet pe chipul säu lätäreţ, ca şi cum ar fi ştiut ce urma. În partea opusä a sälii, unde la un moment dat, pe parcursul conversaţiei, se läsase liniştea, Jenna îl väzu pe Sam privind-o. Aproape cä-i putu simţi trupul încordându-se.

- Înţeleg cä urmeazä sä plece un safari în Munţii Batari. Aş dori sä particip şi eu.

- Domnişoarä Chapman... dädu primul ministru s-o întrerupä, dar apoi o läsä sä termine.

- Vreau sä vizitez mormântul tatälui meu, domnule prim ministru. Ca fiicä a lui, doresc sä-mi iau rämas bun de la el, declarä Jenna, susţinându-i cu fermitate privirea.

- Draga mea domnişoarä Chapman, ştiţi bine cä locul de veci al tatälui dumneavoasträ se aflä departe de lumea civilizatä. Nu e practic pentru dumneavoasträ sä vä deplasaţi pânä acolo.

- Am mai auzit aceastä obiecţie, domnule prim ministru, dar sunt convinsä cä pot face cälätoria. Nu

am nevoie decât de un ghid, mai adäugä ea, privind prin încäpere, cätre Sam. Cineva care nu s-ar teme sä mä conducä.

Alte câteva persoane se oprirä din discuţii. În salä se läsa o linişte tot mai adâncä.

Primul ministru râdea cam nervos, iar Eric începea şi el sä arate destul de încurcat, deşi surâsul continua sä-i încreţească faţa.

- Vä amintiţi, cu siguranţä, spuse Bundo, cä suteţi sträinä aici şi nu înţelegeţi realitäţile cälätoriilor prin savanä.

- Am cälätorit frecvent cu tatäl meu şi ne-am fäcut de multe ori tabära în asemenea condiţii.

- S-ar putea sä fie adevärat, sosi räspunsul, care acum era oarecum împäciuitor, dacä nu chiar condescendent, îşi spuse Jenna. Dar eu mä refer la pericole mult mai mari decât animalele sälbatice ale regiunilor noastre. Prin veldt bântuie braconierii şi, uneori, deşi deţinem controlul complet de-a lungul frontierelor, se ivesc probleme mai serioase. Existä anumiţi oameni dornici sä provoace dificultäţi aici, în Salindi. Nu toatä lumea e încântatä de tânära noasträ democraţie.

- Genul de oameni care l-ar fi putut ucide pe tatäl meu?

Întrucât primul ministru se oprise de atâta timp sä stea de vorbä cu Jenna, începurä sä se adune şi alţi oaspeţi curioşi, din diverse pärţi ale încäperii. Bundo îi surâse Jennei destul de benign şi, când vorbi, päru sä se adreseze tuturor.

- După cum v-am spus, întrucât avem o ţară atât de mare şi diversificată, s-ar putea să nu cunoaştem niciodată răspunsul.

Şi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi reprezentat concluzia cea mai satisfăcătoare, dădu să plece mai departe.

Dar Jenna nu era deloc satisfăcută. Era plină de furie şi frustrare şi nu ştia decât că nu-l putea lăsa să-i scape; nu încă, cel puţin nu înainte de a-i spune tot ceea ce avea de spus. Nesigură ce altceva ar fi putut face, Jenna întinse mâna, apucându-l de mâneca sacoului. Imediat, doi membri ai suitei păşiră înainte, cu expresii ameninţătoare. Bundo le făcu semn să se retragă.

- Ştiu că nu-mi datoraţi nimic, domnule prim ministru. Sunt străină în Salindi, la fel de străină cum a fost şi tatăl meu, dar el şi-a dat viaţa aici. A murit singur, fără nimeni apropiat alături, luciră de lacrimi ochii albaştri ai Jennei. Fiind dumneavoastră înşivă familist...

De-acum, pornise pe calea deducţiilor, dar reacţia lui o anunţă că ghicise corect.

- ...nu mă îndoiesc că ştiţi ce trebuie să fi însemnat asta pentru el, să moară singur.

- Domnişoară Chapman...

Da, *era* mişcat; Jenna o vedea clar. Dar bărbaţii din jurul lui se adunaseră şi mai strâns, formând un baraj în faţa ei. După tăcerea din sală, Jenna înţelese că provoca o scenă, dar puţin îi păsa. În acel moment, ar fi fost capabilă de orice; s-ar fi

aruncat la picioarele lui. Şi totuşi, ceva anume din expresia primului ministru, o anume tandreţe pe care o zări acolo, îi dădea speranţa că aşa ceva nu avea să fie necesar.

- Tot ce vă cer e să văd locul de veci al tatălui meu, să-mi iau rămas bun de la el. Ştiu că nu a fost un conducător, ca dumneavoastră. Era un străin, un visător, dar a avut totuşi o viaţă demnă de respect, nu de aruncat la gunoi.

Lacrimile i se revărsară, pornind să-i şiroiască pe obraji. Bundo le văzu şi, un moment, stătu neputincios, în timp ce Jenna îşi regăsea controlul. În acel moment, primul ministru aruncă spre Eric o privire întrebătoare, apoi către locul din partea cealaltă a încăperii, unde continua să stea Sam. Jenna văzu acest lucru printre lacrimi şi simţi că, indiferent care era motivul călătoriei lui Sam Matlock în Batari, primul ministru însuşi era implicat şi el.

Nu îndrăzni să se uite la Sam, dar văzu în ochii lui Eric încuviinţarea şi-şi forţă avantajul, cu o ultimă rugăminte, care răsună în tăcerea de-acum desăvârşită.

- Nu doresc altceva decât să-i văd mormântul. Numai atât şi nimic mai mult. Dumneavoastră o puteţi rezolva. Vă rog, ajutaţi-mă.

În clipa următoare, chiar când presiunea întregii săli părea să-l strivească, primul ministru se hotărî.

- Aşa cum aţi menţionat, domnişoară Chapman, în zona unde a decedat tatăl dumneavoastră

urmeazä sä plece un safari. Nu are scop turistic, desigur, dar cred cä s-ar putea face unele aranjamente cu Sam Matlock.

Peste tot, în jurul lor, capetele începurä sä se întoarcä spre locul unde stätea Sam, în täcere.

- Nu existä nici un alt om cäruia sä-i pot încredinţa o asemenea misiune, continuä Bundo, şi anume, s-o conducä pe domnişoara Chapman pânä la mormântul tatälui dumneaei şi s-o aducä înapoi în siguranţä. Sä nu respingem o asemenea rugäminte, adäugä el, cu un glas ce räsuna prin toatä încäperea şi mai departe; inutil, însä, de vreme ce Sam auzise fiecare cuvânt al conversaţiei dintre Jenna şi primul ministru.

Trecu un lung rästimp, dupä care Sam räspunse:

- Partenerul meu şi cu mine ne aflăm în aceastä ţarä prin bunävoinţa dumneavoasträ, domnule prim ministru. Evident, voi face ceea ce-mi cereţi.

Primul ministru zâmbi, acceptä mulţumirile Jennei şi, în sfârşit, porni mai departe. Mulţimea täcutä, încremenitä, se însufleţi din nou. Dându-şi seama cä avea faţa bräzdatä de lacrimi, Jenna porni printre musafiri, pentru a-şi pune la punct înfäţişarea.

Briza care adia prin grädinä, dinspre bougainvilee, ibişi şi palisandri, era dulce şi räcoroasä; muzica plutind din sala de ban räsuna în surdinä prin aerul nopţii. Din umbra copacilor înalţi

ce märgineau casa, Sam o privea pe Jenna cum se îndrepta spre zidul scund al grädinii. Rochia i se zärea ca un miraj spectral pe fundalul verde închis din jur. Întoarse uşor capul, iar väpaia fäcliilor din noapte îi pâlpâi peste faţä, luminându-i curba perfectä a bärbiei, pometii înalţi. Licäririle jucau în pärul lucitor şi-i fäceau ochii mari şi albaştri sä sträluceascä. Chiar şi din locul unde stätea, Sam putea distinge nuanţa fardului de deasupra perdelelor negre ale genelor. Îşi imagina cä Jenna se sträduise mult sä realizeze acel efect, care nu-i scäpase din prima clipä când ea intrase în sala de bal. Era frumoasä; nu putea s-o nege. Avea nevoie de un act deliberat de voinţä, pentru a-şi stävili junghiul ascuţit de dorinţä pe care-l simţea privind-o.

Nu aşa ar fi trebuit sä reacţioneze. Trebuia sä rämânä rece şi distant, pentru a o putea descuraja sä porneascä în cälätoria aceea blestematä. N-avea decât sä-i stânjeneascä scopurile, ceea ce Bundo şi Eric n-aveau cum sä nu fi ştiut - şi o ştiau, desigur, dar se pierduserä din cauza puterii ei de convingere şi, färä îndoialä, dintr-a frumuseţii.

Frumuseţea era cea mai neliniştitoare, însä Sam n-avea de gând sä cedeze sub vraja ei, nici chiar acum, când ieşi din umbrä, iar Jenna îl privi.

- Ai dat un spectacol extraordinar înäuntru, spuse el.

Cuvintele räsunau întrucâtva mai reci decât intenţionase, dar erau necesare pentru a-i ţine

piept acelei femei care îi curta - şi-i cucerea - pe toţi cei din jurul ei.

- N-a fost nici un spectacol, ridică Jenna bărbia, cu gestul pe care Sam începea să-l recunoască, atât sfidător, cât şi ispititor; nu-i dădu atenţie.

- Oricum s-o fi numind, l-ai făcut pe primul ministru să-ţi mănânce din palmă - ceea ce e efectul dumitale obişnuit asupra bărbaţilor, cred.

Dintr-o dată, se întrebă care erau bărbaţii - sau bărbatul - din viaţa ei, după care încercă, fără succes, să-şi alunge gândul.

- De *bărbaţi*, nu ştiu ce să zic, replică ea, accentuând cuvântul, dar ştiu că primul ministru Bundo a procedat aşa cum se cuvenea.

Sam era nevoit s-o recunoască: îşi păstra calmul, fără să pară descumpănită de remarca lui.

- Mi-a aranjat să călătoresc până la mormântul tatălui meu. Nu-mi pare rău decât că aceste aranjamente te includ şi pe dumneata, din moment ce ştiu cât de dezgustătoare ţi-este ideea de a mă lua în safari.

În cuvintele ei se simţea cea mai dezgolită sinceritate.

Sam, însă, o contrazise.

- Nu e deloc dezgustătoare, încercă el să fie la fel de franc ca Jenna. Periculoasă, însă, da. Nu cred că eşti conştientă ce te aşteaptă, *dacă* porneşti în călătoria asta.

Jenna îl privi lung, intens. În acea expresie, Sam descifră inteligenţă, inteligenţa pe care o depistase

şi o negase atât de vehement faţä de Eric. Citi şi dispreţ, în cuvintele ei lente şi calculate.

- Sunt foarte conştientä ce înseamnä condiţiile de viaţä în safari. Nu cred c-ai sä mä gäseşti complet neputincioasä, domnule Matlock.

- Nici un moment nu m-am aşteptat sä fii neputincioasä, domnişoarä Chapman. Tocmai ai demonstrat cä eşti foarte competentä, mai ales atunci când e vorba sä obţii ceea ce vrei. Iar acum, cä ţi-ai impus punctul de vedere, sper cä te vei gândi mai bine dacä sä faci sau nu cälätoria asta.

- Niciodatä, replicä Jenna. Chiar credeai cä m-ai fi putut determina sä mä räzgândesc? îşi înälţä ea din nou bärbia, iar Sam fu nevoit sä zâmbeascä. Prostul de el, chiar se *aşteptase* s-o descurajeze.

- Nu crezi cä-mi pot purta singurä de grijä? continuä ea, provocatoare.

- Nu sunt sigur cä pot avea *eu* grijä de dumneata.

- Nici nu va fi nevoie. Te asigur, domnule Matlock, cä sunt capabilä de a mä descurca în acest safari färä nici un ajutor din partea dumitale. Considerä-mä doar o pasagerä ca oricare alta şi nimic mai mult. Îţi garantez cä nu-ţi voi crea nici un fel de dificultäţi. Sunt foarte hotärâtä, la fel ca tatäl meu.

Sam se stäpâni înainte de a-i aduce aminte ce anume i se întâmplase tatälui ei, însä Jenna îi observä expresia.

- Ştiu, spuse ea, coborând ochii, dar de astä

datä finalul va fi altul.

Aproape cä-i putea simţi tristeţea, şi totuşi, când ridicä din nou privirea spre el, curajul îi revenise.

- Îmi dau seama cä nu vrei sä te însoţesc şi aş dori sä am altä soluţie. Din päcate, nu am nici una.

Sam încercä sä nu zâmbească, faţä de ironia situaţiei. Ea nu voia sä vinä cu el; el nu voia s-o ia. Erau uniţi de împrejurări şi nici unul nu putea mişca un deget - graţie lui Bundo. Sam nu se îndoia cä primul ministru comisese o greşealä, dar acesta era un lucru pe care trebuia sä-l discute cu Eric, mai târziu şi pe îndelete. Trebuia doar sä gäsească o cale de a rezolva problema pe ocolite. Iar Jenna *era* o mare problemä, fie şi frumoasä.

Iar acum, stätea în faţa ei, cu îndârjirea întipäritä în toate contururile trupului, cu bärbia ridicatä, sânii repeziţi înainte şi picioarele puţin depärtate; o fatä-bäieţoi cu siluetä de zeiţä, în acea rochie albä fluidä pe care adierea o mângâia atât de seducätor. Sam clätinä din cap. Trebuia sä ia seama, altminteri chiar avea sä-i încurce toate planurile de cälätorie. Nu-i mai rämânea decât sä-şi pästreze calmul - şi distanţa.

- Okay, domnişoarä Chapman, reluä el într-un târziu, se pare cä vom fi tovaräşi de drum. Îţi voi trimite la hotel o listä cu tot ceea ce ai de cumpärat. Plecäm în douä zile şi vom porni cu noaptea-n cap. Te voi aştepta sä fii gata înainte de räsäritul soarelui.

- Sunt obişnuitä cu deşteptärile la cräpatul zorilor, domnule Matlock. Voi fi gata.

- Un lucru numai sä reţii, asta nu mai e actorie. E realitatea.

- Niciodatä n-am fäcut confuzii între una şi cealaltä, domnule Matlock, mai spuse ea, în timp ce se räsucea pe cälcâie, pornind spre casa viu luminatä.

Capitolul 3

Sam Matlock numai de Jenna nu avea nevoie în expediţia sa spre Batari. Acest lucru fusese absolut clar, de la bun început. În timp ce porneau la drum, Jenna nu se aştepta la nici o schimbare. Şi nici nu observä vreuna. Dacä se putea, Sam era şi mai puţin prietenos decât fusese în grädinä, cu douä nopţi în urmä, când încercase s-o convingä sä renunţe la cälätorie.

La vederea ei, sosind cu lucrurile împachetate eficient şi cu grijä într-o singurä geantä, aşa cum o instruise el, Sam nu fäcu decât s-o salute din cap, dupä care îi spuse unui hamal sä punä geanta în spatele camionetei, iar pe *memsahib* s-o punä în spatele jeepului, ceea ce omul fäcu întocmai. Pe bancheta din spate, Jennei i se aläturä Abdullah, fratele chelnerului ei de la King George. Acesta o privi cu un zâmbet prietenos, care o fäcu sä se simtä atât de comod cât se putea în situaţia datä, având în vedere cä omul stätea cu o puşcä uriaşä rezematä dezinvolt peste genunchi. Jenna încercä sä se consoleze cu faptul cä avea sä fie protejatä de tot ceea ce i-o fi rezervat soarta, dar îşi dorea totuşi ca ţeava puştii sä stea îndreptatä în partea opusä. Sam se aşezä pe locul din faţä, lângä Ali, şoferul.

În timp ce ieşeau din oraş, Jenna încercä sä se destindä, neluând în seamä puşca de pe genunchii lui Abdullah şi viteza cu care conducea Ali jeepul.

Zburau peste hopuri ca şi cum acestea nici n-ar fi existat, iar Jenna se ţinea pe viaţă şi pe moarte. Sam şi Abdullah nu păreau să observe. Ba chiar, surâsul pe care i-l adresa tânărul negru Jennei în timp ce aceasta se hurduca încoace şi-ncolo era mai larg ca oricând.

În sfârşit, c\nd blocurile înalte şi hotelurile de lux din Salindi City rămaseră în urmă, Ali încetini. Oraşul era înlocuit de sate alcătuite din colibe de chirpici, cu acoperişuri din stuf, şi spaţii întinse. Jenna aproape că-i simţi pe cei trei bărbaţi relaxându-se. Camioneta lui Sam, cel de-al doilea vehicul al micului lor cortegiu, care rămăsese departe în urmă, cu toată graba lui Ali de a ieşi din oraş, îi ajunse la rândul ei, şi îşi continuară drumul în tandem. În camionetă stăteau Matope şi fiul său, Juma, care nu părea să aibă mai multe de paisprezece ani. După felul cum îl instruia Matope, în Swahili, să fie atent cu oalele şi tigăile, Jenna deduse că el era bucătarul expediţiei. Vasele de gătit erau limitate ca număr, iar Jenna avea impresia că trecuseră prin vremuri mai bune, încercând să nu se gândească ce fel de mâncăriru aveau să fie gătite în cortul-popotă.

Se gândise cu multă băgare de seamă ce haine să-şi aleagă pentru a le împacheta în singura geantă permisă, spre a fi atât comode, cât şi prezentabile. Cu speranţa de a evita privirile dezaprobatoare ale lui Sam, avusese grijă îndeosebi cu ţinuta aleasă pentru prima zi a călătoriei, o fustă

de bumbac în spic, crem, o bluză tricotată bleu-pal, mocasini de piele cu talpă groasă şi o pălărie colonială kaki, care s-o apere de soare. Sam nu păruse să le dea nici o atenţie dar, cel puţin, nici nu obiectase, reflectă ea. Era şi asta o oarecare victorie. Totuşi, însă, cum ar fi putut comenta, când hainele bărbaţilor variau de la şorturi, tricouri şi bocancii grei ai lui Ali şi Abdullah, până la robele lungi şi largi şi fesurile lui Matope şi ale fiului său.

Sam, care arătase atât de splendid în tuxedo, cu doar două seri în urmă, purta acum cămaşa moale kaki, pantalonii şi ghetele scâlciate, cu stilul firesc al unui om ce se simţea la largul său faţă de sine însuşi şi de mediul înconjurător. Pălăria cu boruri largi îi stătea trasă pe un ochi, abia atingând partea de sus a ochelarilor de soare fără rame. Jenna îi observă gulerul ros al cămăşii şi linia închisă pe care o lăsase transpiraţia în jurul panglicii de la pălărie. Nu era un echipament cumpărat anume pentru acea ocazie, ci îmbrăcămintea utilitară purtată de atâtea ori în savană. Şi totuşi, nu-şi putea alunga gândul că azi Sam arăta şi mai chipeş decât în elegantul costum de seară. Braţul său bronzat, azvârlit peste spătarul fotoliului, se afla la doar câţiva centimetri de genunchiul Jennei şi, o dată, când se întorsese să privească spre apus, mâneca îi atinsese piciorul ei gol. Jenna simţise un fior de electricitate străbătând-o şi se grăbise să-şi schimbe poziţia picioarelor. În primele două ore de drum, Sam nu-i adresase o vorbă, nici măcar nu se

uitase în direcţia ei, deşi comentase frecvent diverse lucruri cu şoferul, în Swahili. Jenna începea sä se întrebe dacä avea sä mai audä vreodatä limba englezä, pe parcursul acelei expediţii.

Totuşi, nu absenţa conversaţiei era principala ei grijä, pe când soarele urca pe cer, pentru a se repezi apoi spre täriile bolţii cu o repeziciune alarmantä. Ar fi putut suporta täcerea, dacä nu era o asemenea caniculä. Îşi trase pälăria şi mai jos pe frunte, pentru a-şi umbri ochii de väpaia care, pe la orele nouä ale dimineţii, era deja orbitoare, încercând sä nu se gândeascä la ceea ce îi rezerva amiaza.

Încet, micile aşezäri şi colibe risipite se mistuirä în începuturile savanei, pentru a läsa apoi în întregime locul câmpiei de ierburi unduitoare, presäratä ici şi colo cu pâlcuri de salcâmi acacia cu coroane turtite. În timp ce sträbäteau încet câmpia, stârnind o dârä de praf în urma caravanei lor, aerul devenea tot mai încins şi mai uscat.

Jenna se pomeni jinduind dupä umbra unor copaci cu ramuri întinse. La vremea când în sfârşit se oprirä sä ia masa, puţin îi mai päsa dacä auzea vreodatä un cuvânt în englezä, numai sä se poatä aşeza la umbrä înainte de a-şi da duhul de cäldurä.

Nu era tocmai atât de plăcut pe cât sperase dar, când Abdullah îi aduse o ceaşcä de apä räcoroasä din burduful de prelatä legat de reazemele camionetei, o bäu repede şi simţi cä începea sä se mai însufleţeascä. Acum, numai un

duş de-ar mai fi putut face, îşi spuse ea, în timp ce încerca să-şi strecoare puţin aer între cămaşă şi piele, care se lipiseră din momentul când răsărise soarele, cu atâtea ceasuri în urmă.

În timp ce Matope şi fiul său deschideau partea dinapoi a camionetei, Jenna avu uşurarea de a-i auzi conversând cu Sam în engleză. Cel puţin, dacă nimeni nu stătea de vorbă cu ea, putea înţelege ce-şi spuneau unii altora. Apoi, spre surprinderea sa, Sam vorbi, dacă nu ei, cel puţin în acea direcţie.

- La prânz, nu instalăm cortul. Durează prea mult.

Îşi scoase pălăria cu boruri largi, trecându-şi o mână prin părul des, şi ridică privirea spre soare.

- Pe la jumătatea după-amiezei, va fi mai cald ca-n iad, aşa că vreau să câştigăm cât mai mult timp până atunci. Nu stăm aici decât vreo câteva minute, aşa că hai să mănânci ceva.

Din camionetă, Matope îi dădu o farfurie pe care pusese trei lucruri: o ceaşcă de ceai, o banană şi un sandviş cu unt de arahide. Jenna nu-şi putu stăpâni o privire surprinsă spre Sam, acesta fiind unul şi acelaşi cu omul care îşi savura prânzul apetisant la King George, în ziua când se întâlniseră.

- Nu durează o veşnicie până se pregătesc - şi ţin bine de foame, fu singurul lui comentariu.

Cu un zâmbet pe care îl spera înţelegător, Jenna îşi duse farfuria la umbra copacului, unde se aşeză şi muşcă din sandviş. Peste câteva momente, Sam îi

surprinse privirea, când ridicä ochii dinspre farfuria goalä pentru a cere încä un ceai. Pärerea de zâmbet de pe chipul lui fu negatä de comentariul care urmä:

- Bea-l repede. Trebuie sä pornim.

Iar lui Ali îi spuse:

- Am de gând sä ajungem la Rezervaţia Naturalä McKenzie, mâine pe searä.

În timp ce mergea spre Sam, sau mai adäugä, peste umär, spre Jenna:

- La fermä, sunt şi duşuri.

Jenna nu-i putu vedea chipul, dar avea senzaţia clarä cä în ochi îi lucea o sclipire räutäcioasä, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îi ridicä moralul. Oricât de incomodä era situaţia, poate cä cel puţin aveau s-o poatä lua în râs, cu timpul.

Cum, necum, în urmätoarele trei ore de zguduituri şi clätinäri sub soarele arzätor, Jenna reuşi sä aţipeascä. Nu putuse dormi deloc bine dupä recepţie şi confruntarea cu primul ministru, cu toate cä îşi realizase scopul. A doua zi, cumpäräturile şi împachetatul fuseserä urmare de încä o noapte aproape nedormitä, cu gândul la cälätoria care o aştepta şi la apropiata împlinire a ţelului de a gäsi mormântul tatälui ei. Iar acum, când nimic nu mai depindea de ea, epuizarea nervoasä îşi spunea cuvântul, fäcând-o sä adoarmä.

Se trezi când jeepul puse o frânä zgomotoasä, iar Sam se ridicä pe fotoliul din faţä. Printr-un binoclu, studie priveliştea întinsä. Jenna îşi puse

mâna streaşină la ochi, uitându-se peste savana nemărginită cu ierburi unduitoare, dar nu putu vedea nimic. Observându-i freamătul, Sam întoarse capul spre ea, apoi îi spuse lui Ali:

- Tai-o peste veldt şi hai să vedem dacă nu ne putem apropia mai mult.

Indiferent ce se afla acolo, departe, Sam părea dornic ca şi Jenna să vadă, căci îşi scoase binoclul de la gât şi i-l dădu, arătând către vest:

- Îndreaptă binoclul spre orizont.

Jenna se conformă, dar nu văzu nimic.

- Încoace, îi spuse el, orientându-i binoclul.

- Le văd! strigă Jenna.

În timp ce jeepul pornea, îi umplură câmpul vizual - o turmă de zebre, zeci şi zeci, cu puii pe lângă ele, păscând iarba înaltă a câmpiei. Curând, putu lăsa binoclul jos, pentru a le vedea clar cu ochiul liber.

- Uită-te-acolo, arătă Sam, iar Jenna îi urmări direcţia privirii, dar nu reuşi să identifice animalele dintr-o altă turmă, cel puţin o sută la număr. Dădu doar din cap, cu speranţa că, pe măsură ce se apropiau, avea să poată distinge ce Dumnezeu erau acele vietăţi ciudate la înfăţişare, dar nici mai târziu nu le putu vedea destul de bine. Oricum, n-avea de gând să-l întrebe pe Sam Matlock.

Se apropiau. Uriaşa turmă păştea iarba şi se agită uşor, când mirosul de om pluti într-acolo. În clipa aceea, Jenna le recunoscu - animale despre care tatăl ei sugerase cândva că erau alcătuite din

părţile rămase de la cal, vacă şi bizon.

- Sunt antilope, o informă Sam.

- Da, ştiu, răspunse ea. Gnu tărcate, adăugă, amintindu-şi şi cealaltă denumire.

Coborî binoclul de la ochi, putând acum să vadă desluşit ambele turme, zebrele şi antilopele gnu.

- Zebrele sunt frumoase, dar bălţatele...

Când Sam îi făcu semn lui Ali să oprească maşina, Jenna îi aruncă o privire şi văzu în ochii săi o expresie pe care nici un moment nu se aşteptase s-o găsească acolo, un soi de uimire care nu se risipise nici chiar după ani de-a rândul trăiţi în veldt. Parcă ar fi văzut turma pentru prima oară.

- Nu-s chiar cele mai frumoase dintre animale, fu el de acord, în cele din urmă, dar compensează în materie de personalitate. Sunt bufonii naturii. Uită-te la ele, doar, o sfătui el.

Unii dintre pui se săturaseră de mâncare şi se zbenguiau prin iarbă, ca pentru a se distra între ei şi pe zebrele din apropiere.

- Nu înfăţişarea e totul, continuă Sam, cu un glas ce părea oarecum dojenitor.

Jenna nu-l luă ca pe un reproş, ci se grăbi să confirme:

- Se vede clar, la toţi puii de gnu.

Spre surprinderea ei, se alese cu un zâmbet de la Sam, înainte ca acesta să-şi consulte ceasul.

- Mai bine ia-o înapoi spre drum, Ali. E timpul să mergem.

Fără altă vorbă, se aşeză, în timp ce Jenna îi

înapoia binoclul. Ali întoarse jeepul şi porni înapoi spre drumul principal, unde îi aştepta camioneta, iar Jenna, cine ştie din ce motiv, se simţi mai liniştitä. Chiar dacä Sam nu putea reuşi sä fie complet civilizat, cel puţin avuseserä un simulacru de conversaţie, iar el sacrificase din timp pentru a o duce sä vadä turmele. Îi era recunoscätoare pentru acest lucru; depäşea orice aşteptäri.

Väzurä prima familie de lei chiar înainte de a se opri sä-şi instaleze tabära. Sam îi arätä, färä nici un comentariu. Dormind toläniţi în apropierea unei protuberanţe de pietre, de la distanţä päreau nişte uriaşe jucärii de pluş într-o vitrinä. Una dintre femele zäcea pe spate, ca şi cum ar fi fäcut plajä; doi pui se täväleau în joacä, iar un mascul cu coamä mare înälţä capul pentru a-i privi somnoros, înainte de a se trânti la loc. Va sä zicä, îşi spuse Jenna cam räutäcioasä, acesta e regele junglei! Abia dacä erau atât de activi încât sä remarce trecerea jeepului şi a camionetei.

Aşteptä ca Sam sä contrazicä teoria cä leii îi ignorau. N-o fäcu, dar Jenna îşi amintea bine avertismentul tatälui säu, din ziua când väzuse primul leu aparent docil din viaţa ei. Päreau inocenţi ca nişte pisoi, îi spusese el, însä saltul lor putea acoperi patruzeci de picioare<$F - 13 metri (n.tr.)> şi, chiar dacä peferau un ospäţ mai apetisant din carne de zebrä, nu aveau nimic împotriva gustului de om. Acest memento o urmärise şi chiar îi cotropise visurile, în copilärie.

Pe la jumătatea după-amiezei, îşi încheiară în sfârşit prima zi de drum şi, de cum fură instalate corturile, Jenna căzu pe salteaua pneumatică a locului ei şi adormi. La deşteptare, dezorientată, privi în jur, ochii i se limpeziră spre prelata verde-oliv a cortului şi abia acum îşi aminti unde se afla. Adormise în lumina soarelui puternic de după-amiază, iar între timp umbrele se alungiseră spre asfinţit. Întinse mâna şi deschise uşa cortului. Afară fusese lăsată o găleată cu apă. Se ridică în capul oaselor, pntru a o trage în cort, odată cu o pală de aer răcoros.

Îşi stropi cu apă faţa şi gâtul, ceea ce o mai uşură întrucâtva. Apoi, îşi scoase hainele încleiate de năduşeală şi se clăti peste tot, dorindu-şi din nou duşul acela cu care o ispitise Sam, de care o mai despărţea acum doar o zi. Înmuind în apă un capăt de prosop, se tamponă, apoi se şterse şi se înfăţură în prosopul umed, prinzându-şi-l deasupra sânilor. Scotocind prin geantă, găsi altă fustă şi o bluză şi le scutură să se dezboţească. Auzea plutind spre ea din tabără frânturi de conversaţie. Era vremea să se îmbrace - şi să mănânce. Jenna îşi dădu seama că murea de foame şi spera să primească mai mult decât o banană şi un sandviş cu unt de arahide.

După ce se îmbrăcă, găsi o oglindă şi se studie în ea, surprinsă. În pofida pălăriei mari şi a ochelarilor de soare, obrajii i se înroşiseră, iar părul îi stătea ca o claie - atârnând nu în şuviţe, ci în

bucle încreţite de căldură. Şi-l perie viguros, dar fără nici un rezultat, şi până la urmă şi-l strânse în creştetul capului, fixându-l cu un pieptene de baga.

Deschizând din nou intrarea cortului, Jenna lăsă să intre briza serii, înainte de a se aşeza pe saltea, pentru a-şi retuşa cu grijă machiajul. Îşi aplică nuanţe pământeşti, asortate cu bluza şi fusta înroşite de praf, şi adăugă un strop din parfumul ei favorit. În sfârşit, îşi trase o pereche de cizme cafenii din sued moale pentru care plătise o avere, la un mic magazin safari exclusivist de pe Fifth Avenue. Poalele lungi ale fustei de bumbac ajungeau până la carâmbii cizmelor, conferind fler costumaţiei. Lipsea, însă, ceva. Căută prin geantă, unde găsi un şal cu franjuri de culoarea pătrunjelului, şi şi-l drapă peste umeri, înainte de a ieşi pe uşa cortului.

Aerul serii începea să se răcească. În depărtare, soarele cobora după vârfurile munţilor, vârstând cerul cu mov, purpuriu şi lavandă. O ultimă dungă portocalie mai stărui un moment de-a lungul crestelor colţuroase, apoi dispăru, rapid şi fără tamtam, iar în jurul Jennei se lăsă noaptea.

Vedea pâlpâirile focului de tabără şi auzea conversaţiile şi râsetele scăzute ale bărbaţilor. Mai stăruitor se simţeau mirosurile savuroase ce emanau dinspre cortul-bucătărie. Înfometată, Jenna porni într-acolo.

Bărbaţii terminaseră de mâncat şi stăteau adunaţi în jurul focului. Abdullah şi Ali şedeau de o

parte şi de alta a lui Sam, privind harta pe care acesta o întinsese în faţa lui. Purtau o discuţie animată în Swahili, la care Matope şi fiul său, îmbrăcaţi cu aceleaşi robe şi fesuri, adăugau din când în când câte un comentariu. La apropierea ei, cu toţii ridicară capetele, iar Sam spuse în Swahili ceva care provocă un nou val de râsete. Dintr-o dată, Jenna simţi că roşea. Nu-i plăcea să se facă haz pe seama ei în altă limbă - ba chiar, la o adică, în nici o limbă. Dacă avea de gând s-o tachineze, o putea face cu siguranţă în engleză, reflectă ea şi, înainte de a-şi fi dus gândul până la capăt, Sam făcu tocmai acest lucru.

- Aici, în veldt, nu obişnuiem să ne îmbrăcăm elegant pentru cină, spuse el.

- De-asta a râs toată lumea? i-o întoarse Jenna.

- Nu. Le-am spus băieţilor să stea pe fază, că Prinţesa Americană a consimţit în fine să ni se alăture.

- Adormisem, răspunse ea, adăugând: şi am obiceiul de a-mi schimba îmbrăcămintea, după un drum lung şi obositor.

Îşi strânse şalul cu franjuri împrejurul umerilor, cu un gest cam sfidător, şi porni spre cortul-popotă.

- Eu nu m-aş repezi prea tare la tocană, strigă Sam după ea.

Jenna întoarse capul, întrebătoare. Aroma înmiresmată care ieşea din popotă era aproape îmbătătoare, şi abia aştepta să-şi umple farfuria.

- Există o regulă, pentru turişti: dacă poţi s-o

arzi, s-o fierbi sau s-o cureţi de coajă, o poţi mânca. Altfel, las-o în pace.

Aruncă o privire spre farfuria aflată lângă el, pe pământ. Din fiertura condimentată nu mai rămăsese aproape nimic.

- Am petrecut mult timp pe-aici, îi explică Sam. Organismul meu s-a adaptat la Salindi. Pentru noii-sosiţi... Mă rog, aş lăsa-o mai moale, un timp.

Jenna dădu din cap, ascultătoare, păstrându-şi gândurile pentru ea însăşi. N-avea intenţia să se îmbolnăvească în acea călătorie - mai ales dacă ar fi doftoricit-o Sam Matlock.

Micul Juma sări din locul unde stătuse pe vine lângă tatăl său, pe pământ, şi alergă înaintea ei spre cort, să-i servească porţia. Se părea că primise instrucţiuni de la Sam, căci luă cu lingura o cantitate mică din tocana care aburea în oală şi adăugă cartofi fierţi dintr-o altă cratiţă. Jenna primi cu eleganţă mâncarea, adresându-i băiatului un zâmbet. Cel puţin, cartofii aveau să-i umple burta.

Îşi duse farfurie la mică distanţă de ceilalţi şi-şi mâncă cina raţionalizată, care era incredibil de delicioasă. Până şi cartofii erau mai buni decât orice gustase în viaţa ei.

- E bun, aşa-i? o întrebă Sam.

- *Asante*, îi spuse Jenna lui Matope, folosind unul dintre puţinele cuvinte în Swahili pe care le cunoştea.

- Aşteaptă numai să guşti şi desertul, mai spuse Sam, adăugând binevoitor: din ăsta, poţi mânca

după pofta inimii.

- Ce avem?

- Clătite.

- Clătite?!

Jennei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Mhm, făcu Sam. Ia, spune-i cum ţi se par, Matope.

- Mâncare proastă, *Memsahib*, replică bucătarul.

Râseră cu toţii, iar Sam o lămuri:

- Matope şi ceilalţi n-au deloc gustul cinelor pretenţioase. Mie, însă, îmi place să cinez copios în safari - măcar seara, când avem timp.

- De unde-ai învăţat să găteşti? îl întrebă ea pe Matope.

- Sam învăţat la mine, sosi răspunsul.

Sam râse din nou:

- I-am *spus* cum se fac, iar de restul s-a ocupat el. E un maestru culinar înnăscut.

Clătitele *erau* gustoase, descoperi nu peste mult Jenna; delicate şi pufoase. Mâncă mai mult decât o porţie, continuând să stea aşezată la o oarecare distanţă de ceilalţi, care-şi urmau conversaţia în Swahili fără a-i mai da nici o atenţie. Ei bine, îşi spuse ea, nu fusese chiar atât de groaznic. Răzbise până la sfârşitul zilei, luase o cină delicioas` şi reuşise să mai smulgă câteva cuvinte civilizate, chiar dacă puţin cam condescendente, de la Sam Matlock. Era mai mult decât se aşteptase. Poate că ar fi reuşit să încheie seara fără alte sarcasme - dacă nu căsca.

La auzul micului oftat care acompanie involuntar căscatul, Sam ridică privirea.

- Eşti obosită?

- Frântă, recunoscu Jenna, după care îşi dori să nu fi recunoscut.

- Ei, află că mâine va fi şi mai greu, aşa că-ţi propun să te culci. Avem de tras tare, până la McKenzie.

Când se ridică, Jenna nu-şi putu ascunde înţepenirea membrelor. Toate încheieturile i se anchilozaseră dintr-o dată.

Cu o privire deloc compătimitoare, Sam îi aminti:

- Plecăm înainte de răsăritul soarelui.

- Nici nu m-aşteptam la altceva, replică ea, cu o voce suav-pizmaşă, în timp ce se îndrepta spre cort, cam clătinându-se pe picioare.

Sam o privi cum se îndepărta şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor pe care i le spunea unul dintre ceilalţi, dar fără succes. În după-amiaza aceea, când se opriseră să-şi instaleze tabăra, fusese destul de mulţumit să-i vadă înfăţişarea răvăşită. Coborâse din jeep arătând dărâmată rău, exact aşa cum se aşteptase. Dar îşi revenise de minune, ba chiar splendid. Costumul era similar cu ceea ce văzuse la alte femei în safari - bluză şi fustă lungă de bumbac, cizme înalte. Nuanţa aceea de trandafiriu, însă, n-o văzuse niciodată. Îi stătea excelent, trebuia să recunoască, iar accentul adăugat de şal îi conferea o feminitate pe care *sigur*

n-o mai väzuse niciodatä în safari. Pärul o încurcase, aşa cum ştia cä avea sä se întâmple, iar ea şi-l prinsese, dezväluindu-şi şi mai mult faţa, care pästrase pe ea strälucirea soarelui. I-ar fi stat bine şi färä fard, îşi spuse el, bucuros cä-i gäsise un cusur.

Toate acestea erau genul de lucruri de care trebuia sä se agaţe, pentru a nu reacţiona aşa cum i-ar fi impus trupul. Expediţia aceea era foarte importantä. Jenna îi pusese beţe-n roate, cu insistenţa ei de a vedea mormântul bätrânului Logan, dar n-avea de gând s-o lase sä i se bage pe sub piele. Nu avea timp pentru ea, iar ceva îi spunea lui Sam cä urma sä-i consume o grämadä de timp.

Jenna se aşezä pe marginea saltelei şi, încet, începu sä se dezbrace, cu gândurile prea ocupate de Sam Matlock, amintindu-şi de cele douä ocazii când acesta catadicsise sä-i vorbească. În fascinaţia faţä de zebrele şi antilopele gnu care päşteau, îi împärtäşise sentimentele lui. Mai târziu, îşi destäinuise mândria pentru talentele culinare ale lui Matope. Dar, de fiecare datä, revenise la sarcasticul şi recele Sam Matlock - şi, bänuia Jenna, aşa avea sä facä în tot timpul cât stäteau împreunä. Orice atenţie primea avea sä fie din iniţiativa *lui*. Se întrebä de ce anume ar fi avut nevoie ca sä sträpungä zidul impenetrabil al lui Sam Matlock; ce fel de femeie ar fi putut ajunge la el. Îşi amintea de

femeile cu care vorbise la recepţia lui Eric şi încercä sä-şi imagineze care dintre ele i-ar fi putut reţine atenţia.

În timp ce-şi scotea cizmele, Jennei îi veni un gând deconcertant: poate cä ea era de vinä; poate cä Sam se purta civilizat, fermecätor chiar, cu toatä lumea înafarä de Jenna Chapman, pe care pärea s-o fi declarat nemesisul lui. De fapt, nici nu putea sä-l condamne, dacä aşa era. Îl luase foarte tare, pretinzându-i s-o ducä în Batari, şi tocmai când Sam credea cä scäpase de ea, îi fusese vârâtä pe gât, împotriva voinţei lui, de primul ministru.

Voise sä plece singur în acea expediţie macho şi se pomenise cu ea pe cap, aşa cä reacţiona într-un mod uşor de înţeles. O fäcea sä se simtä nesigurä cu privire la ceea ce putea sä mänânce, cât de departe putea cälätori, ce haine sä poarte, de cât somn avea nevoie - totul. Dar Jenna putea sä suporte. Avea sä supravieţuiascä, ridicându-se cu brio deasupra spaimei recunoscute la gândul drumului de a doua zi şi al hurducäturilor, zguduielilor şi arşiţei pline de praf.

Scoţându-şi şi restul hainelor, îşi luä o cämaşä de noapte scurtä de bumbac subţire, cu un tiv de dantelä la gât şi poale în frac. Fäcuse o greşealä alegându-şi acea ţinutä de culcare, trebuia sä recunoascä. Într-un efort de a alunga frigul, îşi trase sacul de dormit pânä sub bärbie.

Sam avusese dreptate în legäturä cu un lucru, îşi spuse Jenna, în timp ce se relaxa comod pe

saltea. Remarcase, la petrecere, cä putea sä-i ia prin înväluire şi sä-i vräjeascä pe majoritatea bärbaţilor - dacä nu cu înfäţişarea, atunci cu inteligenţa şi iscusinţa; numai asupra lui nu avea nici un efect. Dar, cel puţin, nu reuşise sä-i mute gândul de la acea cälätorie. Avea sä-şi aducä ultimul omagiu. Acum nimic n-o mai putea opri, conchise Jenna, în timp ce luneca încet spre somn, gândindu-se la tatäl ei şi la aventurile lor împreunä, din copilärie.

Un zgomot asurzitor îi invadä visurie pläcute despre acele cälätorii de mult apuse cu tatäl ei. Se ridicä dreaptä ca un vätrai pe saltea, cu inima bätându-i nebuneşte, în timp ce sunetul continua, un vuiet cumplit care pärea sä räsune din märuntaiele pämântului. Aşteptä, ţinându-şi respiraţia, pânä se sfârşi.

Zgomotul fusese mai puternic decât în orice grädinä zoologicä, decât în orice film. Un muget *adevärat* - urletul unui leu. Şi nu numai al unuia. Al leilor. Jenna se întrebä cât erau de aproape. Dupä cum se auziserä, päreau sä fi ajuns chiar acolo, în tabärä, dar nu mai auzea sunetul nimänui trezindu-se. Cu siguranţä, focul fiind încä aprins, leii n-ar fi atacat tabära. ...Oare?

Jenna încercä sä-şi aducä aminte ce-i spusese tatäl ei despre atacurile animalelor sälbatice asupra taberelor. Nu cumva se temeau de foc? Färä nici o îndoialä, dar îşi mai amintea şi cä citise descrieri, unele foarte vii, despre lei care-şi croiau drum cu

ghearele până în corturi groase de prelată, dispărând înapoi în noapte cu trupurile mutilate ale călătorilor.

Căută să se reculeagă, pentru a evita ceea ce părea un început de isterie, în timp ce imaginaţia ameninţa s-o înhaţe în ghearele ei - la fel cum ar fi făcut leul, după ce-o descoperea în cort. Aşa ceva era ridicol, îşi spuse ea, în timp ce-şi silea picioarele să coboare pe pământul bătătorit, pentru o porni încet, fără zgomot, spre uşă.

Deschise perdeaua cortului, aşteptându-se să vadă silueta unui leu masiv profilându-se la orizont. În schimb, nu găsi decât tabăra liniştită şi tăcută, cu focul continuând să ardă viu. Singurele contururi din zare erau formele copacilor de acacia şi, deasupra lor, cerul nocturn. Stelele scânteiau ca nişte diamante desăvârşite, aşternute pe catifeaua neagră a unui bijutier. Jenna rămase uimită, dar cu o uimire încordată, căci îşi amintea cât de vulnerabilă era, în ţara aceea mare şi întunecată - foarte singură şi foarte, foarte mică.

Încă un urlet izbucni prin întunericul catifelat, făcând-o pe Jenna să se repeadă spre culcuşul ei. Lăsase intrarea deschisă şi, prin ea, putea să vadă flăcările focului de tabără şi marginea unui alt cort - cortul lui Sam. Aşezată acolo, în mijlocul saltelei, Jenna încercă să se gândească la ceea ce ar fi trebuit să facă. Nu voia să mai stea singură nici un moment, dar soluţia la această problemă îl implica pe Sam şi o intimida doar o idee mai puţin decât o

confruntare cu leii. Nu-i mai rämânea decât sä rämânä în cort, încercând sä adoarmä.

Asta era o nebunie, îşi spuse Jenna. Nu putea fi nici vorbä de somn, în noaptea aceea. Şi, färä somn, cälätoria care fusese oricum dificilä peste zi putea fi, mâine, imposibilä. Se hotärî sä-şi impunä o stare de toropealä, culcatä pe spate în sacul de dormit, cu braţele pe lângä trup şi ochii închişi. Degeaba. Era complet rigidä. Şi pe bunä dreptate, meditä Jenna, în timp ce asculta sunetele nopţii care şi-aşa erau ameninţätoare, färä urletele leilor. Erau sunete ale unor fäpturi în mişcare, târându-se, furişându-se prin jur, toate absolut imposibil de identificat.

Aproape ajunsese la concluzia cä-i era posibil sä se deprindä cu acele zgomote mai puţin ameninţätoare, când urletul räsunä din nou, mai tare de astä datä, mai aproape. Färä a sta pe gânduri, se ridicä, îşi luä cizmele în picioare, înşfäcä sacul de dormit şi o luä la fugä pe uşä, spre foc, însä nu se opri acolo. Merse drept spre cortul lui Sam, deschise uşa şi näväli înäuntru.

- Ce naiba...

Sam se räsuci într-o clipä, cu o graţie suplä, întinzând mâna spre puşca pregätitä lângä el, pe pämânt. Jenna auzi cocoşul tras şi, în clipa urmätoare, ţeava era îndreptatä spre ea, lucind în lumina lumii care intra prin deschizätura cortului. Îi väzu mâna pe ţeavä, degetul pe trägaci şi patul puştii rezemat de pieptul gol.

- Am... am... îngăimă Jenna, cu dinţii clănţănindu-i.

- Ai auzit leul, încheie Sam în locul ei, dezarmând puşca şi punând-o la loc pe jos.

- Sunt sigură c-am să mă obişnuiesc, dar nu... în fine, n-am mai auzit aşa ceva niciodată în viaţa mea şi nu cred că fac vreun rău dacă mă sperii, murmură ea, pe un ton defensiv.

Sam nu-i răspunse. Nu făcu decât să stea culcat pe saltea, rezemat în coate, privind-o.

- Am să mă obişnuiesc, repetă Jenna, însă numai pentru noaptea asta, mă întrebam dacă nu mi-aş putea pune sacul de dormit aici. Lângă uşă ar fi perfect, adăugă ea, încercând să-şi menţină o voce firească. Într-unul dintre cele mai umilitoare momente din viaţa ei, Jenna era hotărâtă să-şi păstreze demnitatea.

Sam întinse mâna şi aprinse lampa cu gaz de lângă pat. Flacăra pâlpâi, apoi deveni mai strălucitoare. Continuând să stea nemişcată lângă uşă, Jenna îi privi lumina dansând pe chip. Avea părul ciufului, iar ochii lui o priveau somnoroşi. Părea mai tânăr, mai vulnerabil. Îi putea distinge contururile muşchilor pe piept, stratul fin de păr auriu, îngustarea torsului lat spre mijlocul strâmt şi mai jos, aproape până la şolduri. Începând de acolo, îl acoperea sacul de dormit. Dar ceea ce se vedea era masiv, cald şi foarte sexy.

Jenna îşi ţinea sacul de dormit strâns la piept, jenată de cămaşa scurtă şi transparentă pe care o

purta.

- Deci, vrei sä te culci cu mine? întrebä el brusc, cu un hohot de râs scäzut, senzual.

Trezindu-se din reverie, Jenna ridicä bärbia, cu obişnuita ei expresie sfidätoare.

- Vreau sä mä culc în cortul dumitale, precizä ea.

Ochii lui Sam licärirä, pärând s-o ia în râs.

- Serveşte-te, domnişoară Chapman. Sper numai să nu sforăi.

Fără a-i răspunde, Jenna îl aşteptă să stingă lumina, apoi să iasă, înainte de a-şi întinde sacul de dormit cât mai departe posibil de al lui, pentru a se târî repede înăuntru. Ştia că Sam îi putea distinge silueta, chiar şi în întuneric. Cuibărindu-se în sac şi având în sfârşit un sentiment de siguranţă, uită imediat de el şi de lei, adormind în scurt timp.

Pe Sam Matlock, însä, îl aştepta o noapte grea.

Ar fi trebuit sä-i spunä cä în acea regiune nu se mai pomenise ca leii sä atace vreo tabärä, necum sä mai intre şi într-un cort, iar dacä un leu se rätäcea totuşi printre ei, unul dintre oameni s-ar fi trezit, cu puşca imediat la îndemânä. Ar fi trebuit sä i-o spunä încä dinainte de a se fi dus la culcare - sau, cel puţin, când däduse buzna în cortul lui, încercând sä parä curajoasä şi, în bravada ei, arätând atât de vulnerabilä. Dar nu-i spusese nimic, poate fiindcä era atât de obişnuit cu comportamentul ei plin de încredere în sine însäşi. Prima oarä când se întâlniserä, Jenna fusese

autoritară, cu primul ministru avusese o comportare pasionată şi rugătoare, iar în noaptea aceea din grădină fusese distantă - şi foarte dezirabilă. Îşi amintea felul cum strălucise părul ei în lumina făcliilor.

Nu, n-o mai văzuse niciodată vulnerabilă - până în această noapte. Străduindu-se să nu se gândească la ea, se întoarse pe partea cealaltă, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Dar aşa ceva era al dracului de dificil, cu Jenna ghemuită pe jos. O auzea mişcându-se, în timp ce se pregătea să adoarmă; îi auzea respiraţia lentă şi adâncă. Aproape că-i putea simţi prezenţa, chiar şi în întuneric, chiar şi de la distanţă.

Sam se întoarse de pe stânga pe dreapta, apoi pe burtă. Lua-o-ar naiba de muiere; îşi făcea de cap cu imaginaţia lui. Când închidea ochii, n-o putea vedea decât pe Jenna, stând în picioare la uşa cortului, cu părul căzându-i împrejurul feţei în valurile acelea incredibile, cu ochii albaştri şi luminoşi şi gura gingaşă, vulnerabilă. Vedenia continua, iar Jenna se apleca spre el, cu buzele despărţite, cu braţele întinse.

Sam deschise grăbit ochii, pentru a se debarasa de splendida şi cumplita viziune. Ştiuse din primul moment că era rost de belele cu ea. Jenna Chapman nu era o fiinţă pe care s-o expedieze uşor, ci una gata să i se vâre pe sub piele. Chiar şi acum, cu ochii larg deschişi în întuneric, îi inhala parfumul, o mireasmă delicată care-i aţâţa sângele în şale.

Cu o înjurătură înceată şi obscenă, Sam se răsuci din nou, sperând să se lumineze cât mai curând de ziuă.

Jenna se deşteptă înainte de crăpatul zorilor şi se strecură afară din cort tocmai când tabăra începea să se trezească la viaţă. Se simţea înviorată şi se îmbrăcă alene, machiindu-se discret dar cu grijă şi studiind fără grabă rezultatele. Părea să se fi odihnit, revenindu-şi la normal, dar întârziase prea mult, îşi dădu ea seama, când ridică privirea dinspre oglindă, pentru a vedea că bărbaţii îşi terminaseră micul dejun şi începeau să strângă corturile.

Ieşi în fugă şi-şi umplu farfuria pe când cortul-bucătărie încă mai stătea în picioare. Sam îşi bea cafeaua, lângă focul stins.

- Ai dormit bine? o întrebă.

Jenna dădu din cap:

- Îţi mulţumesc pentru găzduire.

Încerca să păstreze un ton firesc.

- Dumneata cum ai dormit?

- Perfect, minţi el, în timp ce-şi termina cafeaua. Dar am cam întârziat. De-acum încolo, încearcă să nu mai consumi atâta timp cu machiajul de scenă, domnişoară Chapman.

Nu voise să fie grosolan, dar era obosit, extenuat. Imediat ce rostise acele cuvinte, Sam îşi dori să le fi putut retracta.

Furia îmbujoră obrajii Jennei, scăpărându-i şi în

ochi.

- Ästa nu-i machiar de scenä, se rästi ea, şi nu väd cu ce stric încercând sä arät cât pot de bine.

- Aici n-ai pe cine sä impresionezi, domnişoarä Chapman.

- Cu asta, ai färä-ndoialä dreptate, replicä ea. Mi-am format obiceiul ästa, sä arät cât mai bine, şi numai pentru mine însämi o fac. A propos, dacä tot am petrecut noaptea împreunä, ce-ar fi sä mä numeşte Jenna, ce zici, Sam?

În timp ce-şi lua micul dejun, strigä spre Matope:

- Am terminat de împachetat. Îmi puteţi strânge cortul.

- Eşti sigurä, *Memsahib*?

- Absolut sigurä, räspunse ea, färä a-l învrednici pe Sam cu nici o privire. Voi fi gata sä plec înainte de a fi toate în camionetä.

Capitolul 4

Dimineaţa următoare, dacă era posibil, fu şi mai fierbinte decât cea din ajun. Pe la ora nouă, Jenna îşi scosese bluza din pantaloni, se descălţase de cizme, îşi legase la spate părul lung şi, când nici această formulă nu dădu nici un rezultat, şi-l prinse în creştetul capului, scoţându-şi pălăria şi rămânând cu capul gol.

- Pune-ţi-o la loc, ordonă Sam.

Briza, cât era de încinsă, o mai uşura cât de cât, fluturându-i părul des. Jenna preferă să nu-l ia în seamă.

Sam aşteptă până mai parcurseră câţiva kilometri, după care întoarse capul pentru a i se adresa din nou.

- N-am timp să mă opresc pentru tratamente contra insolaţiei, spuse el. Pune-ţi pălăria aia pe cap, Jenna.

Jenna se conformă, observând că atunci i se adresase pentru prima oară pe nume, deşi apelativul "domnişoară Chapman" nu sunase niciodată mai distant de pe buzele lui.

Matope îi umpluse o gamelă cu apă înainte de plecarea din tabără, iar Jenna alunga efectele arşiţei bând prelung şi des din lichidul răcoros - atât de frecvent, de fapt, încât în mai puţin de-o oră bidonul se goli. Sam nu se atinsese de al lui toată dimineaţa şi se simţea tentată de a-i cere să-şi împartă cu ea

provizia de apä. Înfruntä ispita, dar nu pentru multä vreme. În cele din urmä, se dädu bätutä.

Când Ali încetini pentru a-i läsa sä observe o turmä de girafe graţioase care umblau cu paşi boltiţi prin iarba înaltä, Jenna întrebä, timidä, dacä nu-i putea turna în gamelä o parte din apa lui. Când îi înapoie bidonul, Sam precizä:

- Nu mä intereseazä câtä apä bei, dar reţine cä nu ne mai oprim pânä la ora unsprezece - sub nici un motiv, adäugä el.

Acest avertisment nu-şi fäcu efectul decât mai târziu, când Jenna îşi dädu seama cä *trebuia* sä facä o haltä de ajustare. Nu era nici mäcar zece, şi ştia cä vezica ei n-avea sä mai reziste încä o orä. Acum, goneau din plin. Ali conducea cu toatä viteza, prin toate şanţurile şi gropile de pe drumul desfundat şi präfuit care încerca jalnic sä treacä drept şosea, iar camioneta se canonea în urma lor. Hopurile nu îmbunätäţeau deloc situaţia Jennei.

În cele din urmä, reuşi sä atragä atenţia lui Sam, peste zgomotul motorului.

- Trebuie sä mä opresc, strigä ea.

Sam se uitä la ceas şi räspunse, clätinând din cap:

- Încä nu.

- Îmi pare räu cä nu ţi-am ascultat sfatul, dar va *trebui* sä oprim, insistä Jenna, în timp ce începea sä-şi introducä picioarele în cizme.

Iritat, Sam îi fäcu semn lui Ali sä tragä jeepul pe marginea drumului. Camioneta se apropie din

urmä, greoiae, şi frânä scrâşnind. Sam strigä ceva în Swahili, explicând cu siguranţä ce probleme avea Jenna.

- Gräbeşte-te, îi spuse el apoi.

Jenna îşi stäpâni o privire urâtä. Sätulä sä-i tot audä ordinele de a se gräbi, dar conştientä cä ea provocase acea problemä, coborî din jeep şi porni repede spre un pâlc de copaci, la vreo sutä de metri distanţä de caravanä. Ramurile joase aveau sä-i asigure protecţia şi intimitatea.

Abdullah şi Ali, profitând de popas, se duserä la camionetä sä umple bidoanele care se goliserä. Cu coada ochiului, Jenna îl väzu pe Sam ridicându-şi picioarele pe bord, rezemat de spätar, cu p`läria trasä pe ochi.

La întoarcerea spre jeep, privi prin iarba chihlimbarie ce se unduia în vânt, frumoasä chiar şi în canicula aceea arzätoare. La intervale simetrice, care päreau sä fi fost anume calculate de naturä, câţiva copaci scheletici creşteau räzleţi pe linia orizontului, pentru a completa panorama. Jenna se opri, cu mâinile în şolduri, aproape uitând de cäldurä.

Îl auzi pe unul dintre oameni strigând şi se întoarse din nou spre jeep. Strigätele se înteţirä. Jenna îşi puse mâna streaşinä la ochi, privind în direcţia soarelui. Atunci väzu rinocerul, pufnind într-un häţiş de märäcini, ca o namilä hâdä care-şi clätina capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi încercat s-o ia în colimator.

Rinocerul se înälţa ca o apariţie preistoricä, între ea şi jeep, guiţând şi grohäind atât de tare încât Jenna nu mai putea înţelege ce-i strigau oamenii. Se opri pe loc; rinocerul fäcu acelaşi lucru, dar oribilul cap cornut continua sä i se balanseze înainte şi-napoi.

- Fugi, *memsahib!*

În sfârşit, auzi cuvintele strigate de Abdullah spre ea şi, în acelaşi moment, picioarele rinocerului începurä sä se mişte în sus şi-n jos, ca nişte cumplite pistoane groase, în timp ce-o lua la fugä spre ea.

În stânga creştea un copac singuratic. Oamenii îi arätau într-acolo. Jenna începu sä alerge, deşi nu era sigurä cä putea ajunge. Pieptul o apäsa sufocat şi trebuia sä gâfâie violent, umplându-şi plämânii cu aerul greu şi fierbinte, în timp ce gonea prin iarbä. Din urma ei se auzeau strigätele oamenilor şi ropotul rinocerului. Nu privi înapoi.

Apoi, auzi motorul jeepului. Venea Sam! Jenna îşi continuä goana, strigând în minte cätre Sam: trage, trage! Ridicä mâinile, apucä o ramurä şi se sältä deasupra chiar în clipa când rinocerul trecu nävalnic pe dedesubt. Îngenunche pe creangä, simţind-o cä se îndoia sub greutatea ei, şi întinse mâna spre urmätoarea, aruncându-şi mai întâi un picior peste ea, apoi şi pe celälalt. Tremurând, se cäţärä de-a lungul ramurii, spre trunchi, unde se agäţä din räsputeri.

Era în siguranţä, dar nu pentru multä vreme.

Imensul animal se întorsese şi revenea spre ea. Jenna simţi cranga trosnind şi se aruncä înainte cu toatä greutatea, apucând cu ambele braţe trunchiul care nu era mai gros decât un trup omenesc. N-ar fi rezistat niciodatä atacului unui rinocer, îşi spuse ea, cu o cumplitä certitudine. Fiara avea sä-l doboare, cu ea cu tot. Jenna închise ochii, pregätindu-se pentru ciocnirea dintre rinocer şi copac şi vizualizându-şi propriul trup azvârlit la pämânt şi strivit în picioare.

Peste câteva secunde, când deschise ochii din nou, peste tot se înälţau nori de praf şi, în depärtare, väzu jeepul, cotind brusc. Rinocerul, care alerga dupä el, se zäpäci, pornind într-o parte, apoi în cealaltä, înainte de a o lua la goanä, în sfârşit, peste veltd. Jenna se destinse, sau cel puţin încercä, însä braţele continuau sä i se ţinä de copac. Nu pärea capabilä sä-şi dea drumul.

Continua sä stea strâns lipitä de trunchiul copacului, când jeepul cu Sam se apropie.

- Pari sä atragi un grup interesant de admiratori.

- A plecat? räspunse vocea ei, tremurätoare. Chiar a plecat?

- Deocamdatä.

Sam opri jeepul direct sub copac, închise motorul şi-şi dädu päläria pe ceafä, zâmbindu-i.

- Din moment ce te gäseşte atât de ispititoare, s-ar putea sä se întoarcä. Îţi propun sä cobori.

Jenna nu dädu drumul copacului.

- De ce n-ai tras, Sam?

- Nu era nevoie.

- Nu era nevoie?

Nu-i venea sä-şi creadä urechilor.

- Ar fi putut sä mä omoare.

- Dac-aş fi considerat cä erai în pericol, împuşcam rinocerul, Jenna.

- Şi ästa n-a fost pericol? gâfâi ea. În viaţa mea nu m-am speriat mai tare.

- Ştiu, şi ţi-ai folosit capul, fugind spre copac. Eram convins cä aveai sä încremeneşti.

- Faptul de a fi urmärit de un rinocer are efecte asupra voinţei omului.

Jenna reuşi sä-şi relaxeze braţele din strânsoarea împrejurul copacului, îşi dädu seama cä tremura din cap pânä-n picioare şi se agäţä din nou. În mod destul de ciudat, acum când pericolul trecuse, era paralizatä de fricä.

Sam observä cä nu se mişca. Aşteptä, dar ea continua sä nu se mişte. În sfârşit, se ridicä în jeep şi întinse o mânä spre ea:

- Hai, Jenna, jos.

- Se rupe creanga.

- Lasä-te pe urmätoarea şi coboarä pe capota jeepului, o sfätui el.

Urmä o lungä pauzä, timp în care Jenna analizä soluţia.

- Nu pot. Încä nu. Dacä mä mai laşi doar câteva minute, ca sä mä adun şi sä fiu conştientä cä träiesc, am sä cobor. Dar în clipa asta... regret, nu-

mi pot da drumul.

Sam o privi surprins. Până acum, se descurcase de minune. Nu intrase în panică la vederea rinocerului care se repezea spre ea, ci se îndreptase spre cel mai apropiat copac, unde se căţărase cu cea mai mare agilitate. Un moment, când rinocerul se întorsese, pornind spre copac, Sam ştiuse, probabil chiar mai bine decât ea, că Jenna era în mare pericol. Nu dorise să ucidă animalul, dar ar fi făcut-o într-o clipă, dacă nu mai avea încotro.

Ceea ce-l îngrijorase în acel moment, când aştepta, era că Jenna îşi putea da drumul, de spaimă, căzând chiar în faţa rinocerului care ataca. Văzuse bărbaţi în toată firea săvârşind greşeli şi mai mari. Ce naiba, îi văzuse reduşi la starea de neghiobi care se smiorcăiau. Nici chiar vânătorii târnosiţi nu rămâneau nepăsători când îi ataca un rinocer sau un bivol. Ea, însă, dovedise mult spirit de prevedere - şi curaj. Iar acum, când totul se sfârşise, îşi pierdea controlul. Cu siguranţă, n-avea nevoie de o femeie isterică pe capul lui.

- Vino jos, Jenna, reluă el, adăugându-şi în glas o undă de blândeţe, conştient că niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton.

- Nu, răspunse ea cu fermitate, încă nu.

Cu un oftat, Sam se urcă pe capota jeepului, astfel încât să ajungă cu braţele până aproape de creanga pe care stătea ea.

- Haide, Jenna, îţi dau mâna. Face parte din serviciu. Ai fost destul de curajoasă pe ziua de azi.

Jenna coborî privirea spre el. Îi remarcase intonaţia. Era pentru prima oară când Sam i se adresase direct, fără nici un semn de convenţionalism. Continua să ţină mâna întinsă. O privi, apoi se uită mai departe, spre orizont. Vedea camioneta parcată pe drum, cu oamenii alături. Nu se zărea nici urmă de rinocer.

- Eşti sigur că a plecat? întrebă ea.

- Categoric.

Jenna dădu încet drumul copacului, întinzând o mână spre Sam. Acesta i-o apucă strâns.

- Acum, şi cealaltă, spuse el, iar Jenna îşi desprinse şi braţul celălalt, clătinându-se uşor.

Când Sam o prinse strâns de talie, Jenna se simţi coborâtă în braţele lui. Abdomenul ei, apoi sânii, lunecară în jurul trupului său. Îşi simţi propria inimă, care aproape revenise la ritmul normal, începând să accelereze din nou, în timp ce Sam o ţinea strâns. Avea braţele puternice, la fel de puternice cum şi le imaginase, undeva în gândurile sale despre el. Stăteau lipiţi unul de altul, foarte aproape, iar el o ţinea astfel încât capul ei se înclina într-o parte. Îi putea privi chipul. Văzu umbra ţepilor de barbă pe obraji şi ridurile fine ce-i încreţeau pielea din jurul ochilor, care erau de un verde viu în lumina puternică a soarelui.

Sam nu schiţă nici un gest de a-i da drumul, iar Jenna înţelese că nici ea n-o dorea. Stăteau agăţaţi unul de altul, trup umed pe trup umed, îi simţea puterea braţelor şi ştia că era în siguranţă. Dar în

strânsoarea lui nu era numai siguranţă, iar Jenna ştia şi acest lucru. Un răstimp ce păru cât o eternitate, deşi probabil nu dură mai mult de două, trei secunde, stătură astfel îmbrăţişaţi, pe capota solidă, înainte ca Sam s-o ridice peste parbriz, depunând-o pe fotoliul din faţă al jeepului.

Jenna aproape căzu în scaun.

- Îţi mulţumesc, murmură ea, pentru tot.

O privi întrebător.

- N-am făcut decât să te dau jos dintr-un copac.

- Ba nu, ai distras atenţia rinocerului dinspre mine, preciză ea. Mi-ai salvat viaţa.

Sam ridică din umeri, puţin cam stânjenit, după câte i se părea ei.

- Dar nu la asta m-am referit, de fapt.

- Zău? o privi el.

- Îţi mulţumeam fiindcă n-ai menţionat că nu-mi pot purta singură de grijă, pe-aici.

- Începi să dai semne că poţi, replică Sam simplu, în timp ce se întorcea şi pornea motorul.

Ajunseră la Rezervaţia Naturală McKenzie spre seară, iar Jenna fu expediată într-o cameră de la etajul casei, pentru a se odihni până la ora cinei.

- A avut o mică neînţelegere cu un rinocer, le explică Sam celor din familia McKenzie.

Jenna se gândi să se revolte contra acestui tratament cu mănuşi - atât de necaracteristic din partea lui Sam - dar era obosită şi dorea într-adevăr să se odihnească, aşa că îl urmă docilă pe unul

dintre servitori pe scară, spre o cameră din capătul îndepărtat al casei. Acolo, se lăsă să cadă pe patul mare cu baldachin şi, timp de o oră şi ceva, o fură un somn delicios.

Se trezi chinuită de dureri, conştientă pentru prima oară de zgârieturile şi vânătăile rezultate de pe urma aventurii de dimineaţă, şi porni spre duş. Era mic, iar apa nu avea cea mai mare presiune, dar Jennei i se păru că niciodată nu mai avusese parte de un asemenea lux - să poată face cu adevărat un duş, după două zile de călătorie prin veldt. Avea senzaţia că apa spăla de pe ea tot praful şi ţărâna din Africa şi ar fi stat ore întregi sub şuvoiul purificator, dacă nu o încerca sentimentul că rezerva de apă era limitată. Nu voia să mai lipsească pe nimeni altcineva de acel minunat privilegiu.

În timp ce se ştergea cu prosopul, Jenna observă că în baie exista şi un uscător de păr. Pentru prima oară de când plecase din Salindi City, îşi putea îndrepta buclele încreţite de pe urma clădurii. Încă înfăşurată în prosop, cu părul revărsându-i-se în valurile blonde-închise cu care se obişnuise, Jenna reveni în dormitor. La fel ca restul casei, şi acesta era mobilat cu piese englezeşti solide, practice. Probabil fusese o muncă foarte grea, să transporte totul peste mări, îşi spuse Jenna, în timp ce se plimba prin cameră, privind tablourile cu peisaje engleze şi scoţiene care împodobeau pereţii. Efectul era intim şi confortabil, un accent al

Imperiului Britanic în inima savanei africane. Sam numise casa McKenzie fermä şi, din multe puncte de vedere, semäna într-adevär cu un ranch din Vestul Sälbatic, cu acareturile sale scunde şi räsfirate, magaziile şi hambarele, excepţie fäcând faptul cä prin curtea acestei ferme, în locul nelipsitelor gäini, se plimba un struţ.

Jenna se uitä pe fereastra din spate, pentru a vedea struţul domesticit päşind plin de importanţä, ca şi cum a lui ar fi fost toatä ferma. Sam îi spusese cä rezervaţia McKenzie adäpostea tot felul de animale, multe dintre eleränite şi orfane. Erau ţinute acolo pânä se puteau întoarce în habitatul lor natural dar, pentru cele mai grav vätämate, ferma devenea un cämin şi rämâneau acolo, umblând libere prin curte. Înafarä de struţ, mai era o zebrä cu trei picioare, care päştea în ograda din spate, cu un cimpanzeu bandajat cälärind vesel în spinarea ei.

Sub privirile Jennei, fiica adolescentä a soţilor McKenzie ieşi din casä, petrecu un ham peste capul zebrei şi o duse în hambar, împreunä cu tovaräşul ei. Pärul lung şi negru al fetei sälta pe umeri la fiecare pas. Fiona îi întâmpinase cea dintâi când ajunseserä, dupä-amiazä, alergând spre jeep şi aruncându-şi braţele pe dupä gâtul lui Sam cu o încântare neinhibatä. Pärinţii ieşiserä în urma ei din casä, salutând-o cu ospitalitate pe Jenna. Dacä se miraserä s-o vadä pe acea vizitatoare räväşitä şi înfierbântatä sosind împreunä cu Sam, îşi

ascunseserä bine surprinderea, fäcând-o sä se simtä imediat ca la ea acasä.

Jenna îi plăcea pe soţii McKenzie - Sarah, cu tenul ei deschis, englezesc, şi seducätorul pär roşcat, şi Duncan, un scoţian rumen tipic, cu pär brunet, ochi cäprui şi un zâmbet larg, prietenos. Şi ei îl îmbräţişaserä pe Sam ca pe o rudä de mult pierdutä şi regäsitä, iar Jenna, când îi päräsise pentru a-l urma pe servitor spre camera ei, simţise o uşoarä invidie pentru faptul cä era exclusä din revederea de familie. Parcä înţelegându-i sentimentele, Sarah strigase dupä ea, amintindu-i cä o aşteptau la cinä, dupä ce se odihnea şi-şi fäcea dupul.

Jenna se duse la debaraua unde-şi agäţase hainele înainte de a se trânti în pat şi scoase rochia pe care o adäugase în bagaj când Sam îi spusese cä aveau sä poposeascä la familia McKenzie. Era o rochie de tricotaj italian cu guler drapat, poale despicate şi mâneci trei-sferturi. Centura latä de piele îi adäuga un aspect sportiv, care pärea cel mai potrivit pentru prima masä luatä la ferma McKenzie. Izgonindu-şi din minte comentariile lui Sam despre accentul pe care-l punea pe înfäţişarea ei, Jenna se fardä şi porni pe scarä, spre *living room*.

Camera era goalä, într-un colţ arzând o lampä cu abajur franjurat, de modä veche. Din lungul holului se auzeau glasuri, iar Jenna îşi dädu seama cä toţi se adunaserä în bucätärie. Încä dinainte de a ajunge acolo, presimţi cä se îmbräcase prea

elegant.

Şi nu se înşela. Oprindu-se în uşä, privi prin încäpere. Bärbaţii beau bere, aşezaţi la masä. Sam se schimbase cu un rând de haine curate, foarte asemänätoare cu cele pe care le purtase în veldt. Duncan avea pe el o bluzä veche de lucru şi un şort kaki, iar soţia şi fiica lui erau echipate cu blugi. Pantalonii Fionei erau täiaţi deasupra genunchilor. Jenna nu se simţea doar prea elegantä, ci de-a dreptul deplasatä.

Privi un moment scena, în timp ce Sarah lua de pe aragaz o oalä, spunându-i fiicei sale câteva cuvinte pe care conversaţia bärbaţilor le acoperi. Fiona îi asculta pe Sam şi tatäl ei cu o atenţie atât de captivatä, încât prima oarä când mama sa îi vorbi nici nu se mişcä, rämânând lângä masä, cu un vraf de farfurii şi şervete în mâini.

- Fiona, lasä-le jos şi pune masa, repetä Sarah, de astä datä destul de tare pentru a se face auzitä de fiica ei, care se trezi din transä. Râzând, bärbaţii începurä s-o ajute la aranjatul farfuriilor pe masä. Scena era atât de intimä şi confortabilä, încât Jenna ezitä sä intre. Apoi, Sarah o väzu şi-i fäcu semn sä se apropie.

- Mamä, da' elegantä mai aräţi, observä ea. Hai şi stai jos. Bäieţi, faceţi-i loc Jennei.

- Ce rochie elegantä ai, comentä şi Fiona.

- Jenna reuşeşte întotdeauna sä fie elegantä, replicä Sam.

În ochii şi glasul lui nu se descifra nimic, dar

Jenna îl suspecta de obişnuitele sale sarcasme. În pofida acestui lucru, reuşi sä surâdä graţios, când li se aläturä.

- Ce zici de-o bere? îi oferi Duncan. Sau ai prefera un pahar de vin?

Sam o privi, aşteptându-i räspunsul.

- Mi-ar pläcea o bere, spuse Jenna.

De fapt, prefera vinul, dar n-avea de gând sä rişte încä un comentariu din partea lui Sam.

- Te pot ajuta cu ceva? o întrebä ea pe Sarah.

Femeia clätinä din cap:

- Suntem aproape gata. Fiona şi cu mine ne ocupäm de tot gätitul, iar bärbaţii strâng masa.

- Sam ne povestea despre aventura voasträ de azi, interveni Duncan, în timp ce Jenna se aşeza la masä. Rinocerii au o reputaţie groaznicä, în cea mai mare parte binemeritatä. Sunt animale agresive, cu temperamente ostile - rezultat al miopiei, cred. Väd o patä ceţoasä şi o atacä. I-am väzut repezindu-se la muşuroaie de termite, îşi aminti el, râzând. Rinocerii sunt înşelätori. Aratä greoi, desigur, dar au aceeaşi graţie cu a unui om gras pe ringul de dans.

- Şi aratä aşa de oribil, îi ţinu isonul Fiona. Singurul animal din veldt pentru care nu pot sä gäsesc loc în inima mea. Cu coarnele alea îngrozitoare.

- Nici nu sunt coarne, de fapt, o corectä Duncan. Sunt protumberanţe de pär aglutinat.

- Îgh, icni fata.

Jenna îi dädu dreptate:

- Nu vreau sä mai aparä nici unul vreodatä în faţa mea.

- Sam ne-a spus cä te-ai descurcat foarte bine, spuse Sarah, în timp ce punea pe masä platourile cu mâncare, îşi scotea şorţul şi se aşeza. Şi nu e el omul care sä laude pe degeaba.

Jenna îi zâmbi scurt lui Sam:

- A, ştiu asta.

Duncan începu sä serveascä, punându-le în farfurii maldäre întregi de mâncare, färä ca nimeni sä obiecteze.

- Şi ce te aduce aici, în veldt, Jenna?

Aruncä o privire spre Sam. Deci, nu le spusese nimic despre ea. Mä rog, aşa ceva n-o surprindea. "Misiunea" ei, cum o numea Sam, nu prezenta nici un interes pentru el.

- Mä duc în Batari, räspunse simplu Jenna.

- În Batari! se trezi pe loc interesul Fionei. Întotdeauna am vrut sä merg şi eu în munţi, dar Sam nu vrea sä mä ia cu el, deşi sunt extraordinarä la camping. Nu duce pe *nimeni*, niciodatä, adäugä ea, cu o privire întrebätoare spre Jenna, care fu ispititä sä spunä cä Sam nu voise s-o ia nici pe ea. Ei, continuä Fiona, cu o micä bosumflate, dar oricum nu vreau cu-adevärat sä merg. Sunt multe locuri pe care aş prefera sä le vizitez în schimb, ca New York-ul, Parisul, Madrid, Cairo, începu ea sä înşire, Los Angeles, Viena...

- Fiona, te rog, o întrerupse Sarah. Terminä cu träncäneala.

- În Batari *este* periculos, confirmä Duncan, chiar şi pentru cineva care s-a luat la întrecere cu un rinocer.

Zâmbind, Jenna räspunse:

- Cälätoria asta e specialä pentru mine. Mä duc sä caut mormântul tatälui meu. A murit în Munţii Batari.

Duncan îi aruncä o privire rapidä:

- Nu cumva e referi la Carl Logan?

- Ba da, dädu din cap Jenna, Chapman este doar numele meu de afiş. Sunt fiica lui Carl Logan.

- Vai de mine şi de mine, se repezi Sarah sä-i acopere mâna cu a ei. Îmi pare atât de räu pentru tatäl täu. Ne vizita din când în când şi întotdeauna mi-a fäcut mare pläcere sä stau de vorbä cu el. Era un om minunat.

Empatia manifestatä de Sarah o fäcu pe Jenna sä simtä usturimea fierbinte a lacrimilor. Spera sä poatä vorbi cândva despre tatäl ei, dar nu acum, nu în faţa celorlalţi.

- Da, a fost un om foarte cumsecade, fu şi Duncan de acord, risipind täcerea stingheritä care se läsase la masä în timp ce Jenna îşi înghiţea lacrimile. Pot înţelege de ce doreşti sä faci drumul ästa, dar va fi foarte dificil.

- Aici îţi dau dreptate, încuviinţä Sam.

- Sunt convinsä cä Jenna va face faţä de minune, räspunse Sarah, spre marea recunoştinţä a Jennei.

Mintea Fionei särise peste aceastä parte a

conversaţiei, muncită de alte gânduri.

- Nume de afiş, repetă ea cuvintele dinainte ale Jennei, îngândurată. Eşti actriţă?

Jenna dădu din cap:

- De televiziune, în State.

- Aici nu avem televizor, se plânse fata, dar mă uit la emisiuni când mergem în Salindi City. Poate-am să te văd în ceva, adăugă ea, surescitată.

- Mă îndoiesc, răspunse Jenna, joc într-un serial de după-amiază. Din câte ştiu, continuă ea, râzând, filmul meu nu se exportă,

Aceste cuvinte n-o descurajară pe Fiona.

- Da' totuşi, eşti *actriţă*, reluă ea, cu uimire. Ce fel de rol joci?

- A, un personaj destul de puţin onorabil, de fapt, râse Jenna.

- Cred că e foarte greu, pentru o persoană aşa de drăguţă ca tine. Probabil trebuie să fii foarte talentată, ca personajul să-ţi iasă credibil.

- Nu tocmai, spuse Jenna cu sinceritate. Televiziunea de după-amiază nu e prea exigentă.

Fionei îi venise o nouă idee.

- Am nişte reviste pentru fani! Poate-ţi găsesc o poză într-una din ele.

- Asta s-ar putea, confirmă Jenna.

Atenţia care i se acorda începea s-o facă să se simtă cam incomod. Fiona era o fată fascinată de vedete. Jenna presupunea că părinţii ei erau mai puţin impresionaţi.

- Pot să aduc jos nişte reviste de-ale mele,

mamä, te rog?

- Nu acum, dragä. Mai întâi, mänâncä-ţi cina.

Fiona, în emoţia ei, abia dacä se atinsese de mâncare, în timp ce ceilalţi terminaserä de mult, ajungând la cafea.

Jenna o privi pe Fiona cum se îndopa cu mâncarea, gândindu-se, färä îndoialä, la revistele din camera ei. Era o fatä fermecätoare, cu un soi de înfäţişare sälbaticä, în care se combinau pärul brunet şi pielea deschisä a mamei sale. Cam copiläroasä încä la trup, se dezvoltase splendid spre feminitate, iar Jenna îşi imaginä cä trebuia sä-i fie foarte dificilä viaţa în veldt, atât de departe de civilizaţie.

Conversaţia revenise la problemele fermei, Duncan vorbindu-i lui Sam despre ultimele achiziţii.

- Încä mai avem obişnuita colecţie de pui de gnu şi de gazele, iar säptämâna trecutä s-a rätäcit prin tabärä un pui de leu. Am tot aşteptat sä vinä maicä-sa dupä el, dar n-a mai apärut. Probabil a murit.

- Ce veţi face cu puiul? întrebä Sam, iar Jenna îşi dädu seama cä bärbaţii se bucurau cä scäpaserä de subiectul melodramelor. Nu-i putea învinui.

- Îl ţinem pânä creşte destul de mare ca sä vâneze, iar atunci îl vom duce în veldt, pânä gäsim o colonie de lei, îl däm drumul şi speräm sä supravieţuiascä.

- Depinde dacä leii ceilalţi îl primesc printre ei.

Duncan dädu din cap.

- Ne-ai väzut puii de cheetah? îl întrebä Fiona pe Sam. Revenise şi ea cu gândul la chestiunile fermei şi, când Sam clätinä din cap, zâmbindu-i, Jenna observä cât de cald se purta cu fata şi cu pärinţii ei. Erau genul lui de oameni şi, în preajma lor, indiferent cât de amabil o tratau, Jenna se simţea ca o sträinä, exclusä din cercul acela vräjit.

- N-am sä-ţi spun ce au deosebit puii de chettah, continuä Fiona. Va tebui sä aştepţi pânä mâine, ca sä afli singur.

- Pariez cä pot sä ghicesc, surâse Sam.

- Ba nu poţi şi nici sä nu-ncerci, îşi acoperi fata urechile. Nu vreau sä aud. Aşteaptä pânä mâine. Şi Jenna trebuie sä aştepte şi ea, adäugä, fäcând-o sä se simtä puţin mai implicatä în activitäţile lor.

Când bärbaţii se ridicarä sä strângä masa, Fiona dispäru, pentru a reveni cu un teanc de reviste.

- Fiona, nu crezi cä e puţin cam târziu... începu maicä-sa.

- Of, mamä, te rog, nu vreau decât sä väd dacä gäsesc vreo pozä de-a Jennei.

Fata se trântise deja pe podea, cu revistele räsfirate în faţa ei.

- Un sfer de orä, nu mai mult. Pe urmä, ai de înväţat.

În timp ce vasele erau spälate şi şterse, Fiona räsfoi revistele. În sfârşit, strigä:

- Am gäsit una! Uite! Am dat de-o fotografie a Jennei.

Sarah şi Duncan privirä cu interes imaginea pe

care le-o arăta fiica lor. Sam îşi mai turnă încă o cafea, aruncă o privire spre revistă şi arcui o sprânceană, fără nici un comentariu. Fotografia o reprezenta pe Jenna coborând dintr-o limuzină. Avea pe ea o haină lungă de blană, pe care Jenna şi-o amintea bine. O purtase în film şi, până la urmă, îi convinsese pe producători să fie de acord s-o cumpere. Chiar şi la preţ redus, tot fusese ridicol de scumpă. Acum, nu simţea numai jenă; aici, la ranch, unde viaţa animalelor era atât de preţioasă, simţea şi vinovăţie.

- Unde a fost făcută asta? întrebă Fiona, privind fascinată fotografia şi, după cum spera Jenna, neobservând blana.

- La o decernare de premii, cred, sau poate la recepţia care a urmat. Nu mai sunt sigură.

- Ai câştigat un premiu?

Jenna râse:

- A, nu. Nu sunt chiar atât de mare, Fiona. Niciodată n-am făcut ceva care să merite un premiu.

- Ba fac pariu că da. Fac pariu că eşti de-a dreptul nemaipomenită.

- Nu sunt nemaipomenită deloc. Doar norocoasă.

- Dar nu e fantastic să fii actriţă? O, cât mi-aş dori să fiu şi eu. Când mă gândesc la toţi oamenii bogaţi şi celebri pe care i-aş cunoaşte, la petreceri, la hainele superbe...

Jenna era stânjenită că discuţia revenise iarăşi

la îndoielnica ei carieră şi încercă să dea un răspuns chibzuit:

- Există şi unele părţi bune, sigur că da. Atâta atenţie câtă ţi se acordă, e măgulitoare şi emoţionantă - cel puţin, la început. E amuzant să-ţi închipui că eşti altcineva, în rolul din fiecare zi, iar salariul e mare, mult mai mare decât s-au cuveni. Dar munca poate fi foarte obositoare, cu ore interminabile de lucru, multe dintre ele petrecute doar stând degeaba pe platou, aşteptându-şi intrarea. Poate fi îngrozitor de plicticos şi trebuie să te mulţumeşti cu o mulţime de meschinării şi de false valori, recunoscu ea.

- Dar ţie îţi place, insistă Fiona, cu speranţă.

- Nu întotdeauna. Deocamdată, merge; cu asta mă ocup.

Fata n-avea de gând să se lase descurajată.

- Aş da orice ca să fiu ceea ce eşti tu, o actriţă celebră. Într-o zi...

- Într-o zi, poate, interveni maică-sa, dar nu în seara asta. E timpul ca o anumită fată, al cărei nume îmi scapă, să se ducă în camera ei ca să înveţe la franceză.

În timp ce Fiona, fără tragere de inimă, îşi strângea revistele şi le ura noapte bună tuturor, Sarah începu să explice:

- Învaţă pentru medie, ca să se poată înscrie la universitate, în Anglia, la toamnă. Fiona are o minte foarte ageră, dar uneori e cam distrată.

Jenna înţelese că, de data asta, *ea* fusese

distracţia. Dar nu şi pentru Sam, care privise şi ascultase totul cu un zâmbet räutäcios pe faţä, pentru ca dupä plecarea Fionei sä râdä cu gura pânä la urechi:

- Toatä vorbäria asta despre vedete mi-a iscat cea mai perfectä poftä de somn, spuse el, în timp ce se ridica, îşi ducea ceaşca la chiuvetä şi o säruta pe Sarah de noapte bunä. Ne vedem dimineaţä.

Şi, cu un gest de salut spre Duncan şi o înclinare din cap la adresa Jennei, ieşi.

- Cred cä trag şi eu pe dreapta, spuse Duncan. Aici, în veldt, se crapä devreme de ziuä. Tu ce zici, Sarah?

Jenna aşteptä, sperând cä Sarah avea sä mai rämânä un timp, pentru a-i ţine companie. Dupä ce dormise, Jenna nu mai era gata sä se culce imediat, dar nu voia nici s-o reţinä pe Sarah.

- Nu, cred cä eu mai stau o vreme, Duncan, îi räspunse ea, cu un särut.

- Sä nu rämâi numai pentru mine, se simţi Jenna datoare sä spunä.

- Nici o grijä, îi räspunse Duncan, cu o ultimä strângere de mânä. Sarah se dä în vânt sä stea noaptea la taclale. Problema e cä nu are prea des cu *cine* sä stea.

Dupä plecarea lui, cele douä femei se instalarä la masä, cu încä o ceaşcä de cafea.

- Duncan are dreptate, începu Sarah. E pläcut sä ai cu cine sta de vorbä. Aici, poţi ajunge sä te simţi foarte singur.

- Da, chiar mä întrebam...

Jenna se întrerupse, nedorind sä parä indiscretä.

- De ce locuim aici? încheie Sarah în locul ei. Fiindcä, în pofida tuturor, ne place. Duncan şi cu mine am venit aici în safari cu ani în urmä şi n-am mai plecat niciodatä. Mä rog, am mai plecat noi, desigur; ne-am întors acasä şi ne-am fäcut toate bagajele. Duncan s-a läsat de meserie - oricum nu-i pläcuse prea mult niciodatä - şi am vândut casa şi tot ce nu mai puteam aduce cu noi. Apoi, ne-am dus la avocaţi şi am înfiinţat fundaţia.

- O fundaţie?

- Da, creatä cu banii pe care-i moştenise Duncan. El provine dintr-o familie scoţianä foarte bogatä şi, sincerä sä fiu, niciodatä n-a prea ştiut cum sä-şi foloseascä banii. Asta era soluţia idealä. Ne-am dedicat viaţa animalelor, efectiv. Rezervaţia e foarte mare şi, desigur, peste tot pe pämânturile noastre vânatul e interzis. E pläcut sä ştii cä aici, cel puţin, şi în alte locuri ca al nostru din Africa, viaţa sälbaticä e protejatä.

- Sä ştii cä vä admir. Aici, viaţa pare miraculos de elementarä; atât de simplä...

- Ei, nu întotdeuna, räspunse Sarah. Într-un fel, e asemenea carierei tale. Multä muncä grea, iar o parte din ea poate fi îngrozitor de monotonä şi, uneori, singuraticä. Dar fiecare zi are ceva deosebit; prezintä noi provocäri, noi probleme de rezolvat. E un sentiment minunat, când realizäm un obiectiv pe

care singuri ni l-am impus.

Jenna täcu, gândindu-se cä singurul scop pe care-l avusese ea vreodatä, cel pe care îl urmärea şi acum, era acela de a-şi gäsi tatäl.

- Tatäl meu venea des în vizitä pe-aici? întrebä ea.

- A venit de mai multe ori, în timp ce-şi planifica expediţia în Munţii Batari. Am încercat sä-l avertizäm asupra pericolului. Este o regiune foarte izolatä, în unele zone aproape neexploratä, dar datäl täu era hotärât.

- Ştiu. Putea fi un om foarte încäpäţânat.

- Pärea convins cä oraşul lui pierdut se afla în Batari şi exista în realitate.

- Crezi cä acel Zaphir existä?

Jenna încercase sä punä întrebarea într-o doarä, deşi pentru ea räspunsul era foarte important. Avea nevoie sä valideze convingerile tatälui ei.

- Nu cred cä pärerea mea are vreo importanţä. Tatäl täu credea în oraşul acela, la fel ca mulţi africani.

- Într-adevär?

Era pentru prima oarä când cineva vorbea serios cu Jenna despre Zaphir.

- A, cum sä nu, însä cu excepţia tribului Ngesi, nimeni nu se apropie de Batari. Şi pânä şi Ngesii locuiesc pe cealaltä parte a muntelui. Ei cred cä Zaphirul e populat de spirite rele.

- Spirite rele?

- Unii dintre bätrânii tribului spun cä spiritele au

cauzat moartea tatälui täu.

- Dar tu ce crezi cä s-a întâmplat?

- O, Jenna, föcu Sarah, cu tristeţe. Nu cred cä va şti cineva vreodatä. Sunt posibile atâtea lucruri - braconieri, säteni nemulţumiţi, şamani obsedaţi de frica duhurilor rele, pânä şi oamenii implicaţi în disputele de la graniţä, traficanţii de arme pe care încearcä sä-i elimine primul ministru Bundo.

Clätinä din cap.

- Numai cä nu-mi pot da seama ce motiv ar fi avut sä-i facä ceva tatälui täu.

- Fii sigurä cä nici eu nu înţeleg de ce ar fi vrut cineva sä-i facä vreun räu.

- Africa poate fi o regiune foarte enigmaticä. Vei afla asta când ajungi în Batari, dar o sä ai nevoie de un ghid bun. Dacä existä cineva care sä se poatä duce pânä acolo şi înapoi nevätämatä, Sam Malock e omul.

- Nu-l entuziasmeazä prea mult gândul de a mä lua cu el.

- Cred cä e doar prudent din cauza pericolelor. Sam e foarte profesionist.

Îşi terminarä cafeaua şi, în timp ce-şi spälau ceştile la chiuvetä, Sarah continuä:

- Chiar de-atunci, de prima oarä când a venit aici, acum şase ani, am simţit cä Sam avea un soi de profesionism necunoscut celor mai mulţi dintre vânätorii şi cäläuzele din zonä. Pur şi simplu pärea sä ştie, instinctiv, ce era de föcut. Asta l-a impresionat foarte mult pe Duncan.

- Da, este un om foarte impresionant, confirmä Jenna, dar poate fi şi destul de... dificil.

Sarah râse:

- Sunt convinsä cä doar pare sä fie aşa; de fapt, uneori cred cä *încearcä* sä fie, dar are şi Sam zonele lui sensibile. Una dintre ele e fiica mea.

- Eu aş crede cä e vorba de toatä familia voasträ, comentä Jenna.

- Da, am bucuria sä spun cä suntem prietenii lui.

Sarah täcu un moment, înainte de a adäuga:

- Presupun cä acea carapace protectoare pe care i-ai väzut-o are legäturä, probabil, cu necazurile lui de-acasä, din State.

- Despre asta nu ştiu nimic, räspunse Jenna, încercând sä nu parä prea curioasä, cu speranţa cä Sarah avea sä-i explice.

- Ei, nici eu nu sunt sigurä ce s-a întâmplat exact - probleme de afaceri, cred. Şi-a pierdut slujba, iar soţia l-a päräsit. Totul a însemnat o mare decepţie pentru Sam, aşa cä a venit aici.

- Nu ştii ce anume s-a întâmplat?

- Nu, dar indiferent despre ce era vorba, Sam e nevinovat de toate acuzaţiile.

- Acuzaţii? repetä Jenna, însä expresia de pe faţa lui Sarah o înştiinţä cä n-avea sä mai scoatä nici o vorbä despre Sam, ba chiar considera cä deja spusese prea multe.

Capitolul 5

Zorii zilei tocmai se iveau peste veldt, în timp ce Sam şi Fiona goneau cu caii prin iarba înaltă. Marea de fire galbene era spuzită în trandafiriu de soarele care răsărea, iar cei doi traseră de căpestre în acelaşi timp, pentru a privi aurora. Caii tropăiau din copite şi se cabrau, dornici să-şi reia alergarea, dar Fiona şi Sam aveau alte intenţii. De peste şase ani, acesta era modul lor de a-şi începe zilele, ori de câte ori Sam venea în vizită.

- Prima oară când am venit aici împreună, eu eram prea mică pentru a mă urca în şa fără să mă urc pe-o ladă, spuse Fiona. Mai ţii minte?

- Sigur că ţin minte. Ai zbierat ca din gură de şarpe, când am încercat să te-ajut. "Pot şi singură, Sam!" N-am să uit niciodată ce mutră aveai. Şi parcă mai văd şi-acum cum fluturau codiţele alea în urma ta, când te-ai luat la întrecere cu o girafă, peste veldt.

Fiona râse.

- Şi-acum, uite cum am crescut. S-a zis şi cu codiţele. Dar tot mă mai pricep la curse şi dacă te uiţi în spatele tău, Sam, ai să vezi o mică turmă de zebre mergând spre est. Vrei să ne ducem la ele?

- Sunt alături de tine, răspunse Sam, în timp ce-şi îndemnau caii înainte, să ajungă din urmă turma.

Călăriră în paralel cu zebrele timp de aproape o oră, înainte de a se îndepărta şi opri, pentru a-şi

odihni caii într-o pädurice. Fiona säri la pämânt şi se rezemä de trunchiul unui copac, încä furatä de amintiri.

- Erai destul de necopt pe vremea aia, Sam. Îmi amintesc cä tata a trebuit sä te-nveţe cum sä mânuieşti funia. Eu ţi-am arätat cum sä arunci un lassou.

Sam râse.

- Eram bäiat de la oraş, ai uitat? Tu, Fiona, ai crescut aici.

- Ştiu. Mai mult ca sigur, va fi foarte ciudat sä las în urmä totul, când voi pleca la şcoalä. Aici m-am näscut, iar Salindi City e singurul oraş adevärat pe care l-am väzut în viaţa mea. Mi-e greu pânä şi sä-mi imaginez cum va fi la Londra. Crezi cä mä va cuprinde dorul de casä?

- Cu siguranţä - pentru un timp. Apoi, vei deveni fatä de oraş şi vei uita cu totul de noi.

- Ba n-am sä vä uit! strigä ea. Îmi va fi dor de tatä lumea. N-am sä-mi uit niciodatä ferma şi toate animalele.

- Dar noi, oamenii?

- O, şi de voi o sä-mi fie dor, şi voi mai veni în vizitä din când în când, chiar şi când am sä ajung celebrä.

Se opri, în aşteptare. Când Sam nu muşcä momeala, Fiona fu nevoitä sä-i explice:

- Am sä mä fac actriţä!

Nici de astä datä nu primi nici un räspuns, dar nu se läsä descurajatä.

- Ce, nu mä vezi pe o scenä? îşi duse ea o mânä la ceafä, luând o poziţie provocatoare.

În sfârşit, Sam reacţionä.

- Când ai luat hotärârea asta? Asearä?

- Nu. De multä vreme mä bätea gândul. Încä de când aveam doisprezece ani.

Sam râse.

- Iar acum, ai treisprezece, o tachinä el.

- Ştii bine cä am şaisprezece, împliniţi, îi aminti Fiona.

- Ei, Fiona, eu sä fiu în locul täu, nu m-aş läsa prea ambalat de musafira voasträ.

Fata ridicä privirea spre Sam, cu un licär în ochii ei negri.

- Nu eu sunt aia care se ambaleazä, räspunse ea, ştrengäreşte.

Încercând sä ignore comentariu, Sam îi întinse mâinile pentru a o ajuta sä încalece.

- Haide, e timpul sä ne-ntoarcem.

- O placi, se vede cu ochiul liber, continuä Fiona, agäţându-se de subiect cu îndärätnicie, în timp ce-şi dezlega calul şi särea în şa.

Pornirä unul lângä altul, Fiona turuind mai departe, tot a propos de Jenna.

- Zäu c-o placi, repetä ea; neprimind nici un räspuns, îl întrebä: ştii dupä ce mi-am dat seama?

- Nu, Fiona.

- Din felul cum te uiţi la ea - sau cum te prefaci cä nu te uiţi.

Îi aruncä o privire mândrä, pentru a-i aräta cä îi

descoperise secretul.

Sam nu räspunse, dar ştia cä fata avea dreptate. Ochii lui se abätuserä mult prea adesea în direcţia Jennei. Când credea cä nu-l observa nimeni, o urmärea, ascultându-i sunetul vocii. Evident, Fiona trebuia sä fi observat. dar ceea ce väzuse ea nu era nici jumätate.

Se şi gândise la Jenna; la senzaţia atât de pläcutä de a o avea în braţe, la felul cum se topise la pieptul lui ca şi cum i-ar fi fost scris sä se afle acolo. În acele momente, uitase despre atacul rinocerului şi era sigur cä şi ea uitase.

Dorise mai mult decât orice s-o särute în clipa aceea, dar nu îndräznise. Nici acum nu ştia ce anume îl oprise. Frica, poate. Sam Matlock nu se temuse niciodatä de nimic, în viaţa lui, dar acum îi era fricä de propriile sale sentimente. Jenna îl fäcuse s-o doreascä într-un mod cum niciodatä nu dorise o femeie. Orice s-ar fi întâmplat în restul cälätoriei, Sam nu mai avea nici o putere s-o controleze.

- Sam, uite! îl smulse din visare vocea emoţionatä a Fionei. Acolo, lângä boscheţi - un pui de gnu.

Sam zäri animalul.

- Probabil s-a pierdut de mama lui. Se întâmplä tot timpul.

Fiona îşi struni calul.

- Nu va fi adoptat de alt animal din turmä, aşa-i, Sam?

- Nu, clătină el din cap, nu vor face decât să-l alunge, la fel cum fac acum zebrele alea.

Puiul de gnu, dornic de companie, alerga pe lângă o altă turmă de zebre. După ce nu-l luară în seamă o vreme, animalele îl izgoniră, iar micul gnu reveni la locul său, izolat lângă tufişul spinos.

- Of, Sam, trebuie să facem ceva, exclamă Fiona. Nu-l putem lăsa să moară.

- În fiecare an se nasc un sfer de milion de antilope gnu şi nu pot fi salvate toate, până la ultima. Trăieşti în Africa de suficient timp ca să ştii asta.

- Ei bine, ceea ce ştiu şi ceea ce simt sunt două lucruri diferite, replică Fiona, aruncându-şi capul într-un mod care-i aminti lui Sam de vremurile codiţelor. Încăpăţânarea ei, însă, nu dădu nici un rezultat. Sam dădu pinteni calului, făcându-i semn Fionei să-l urmeze.

Fata mai avea încă un truc în arsenal. Ochii începură să i se umple de lacrimi mari.

- Te rog, Sam. Te rog.

Lacrimile porniră să se prelingă în jos pe obraji.

- Nu putem face nimic?

- Tatălui tău n-o să-i placă, Fiona, mai încercă el.

- Ba n-o să se supere deloc, Sam. Ce contează, încă un gnu, acolo? Îl vom ţine doar până creşte destul de mare ca să se întoarcă în turmă.

- Aşa spui mereu, Fiona. Jumătate din animalele de la fermă au devenit favoritele tale.

Fetei continuau sä-i şiroiascä lacrimile.

- În regulä, se înduplecä el, dacä promiţi ca pe ästa sä-l laşi în spate. Nu-l räsfäţa; lasä-l sä rämânä sälbatic.

- Îţi promit, Sam.

Sam desprinse colacul de frânghie de la oblâncul şeii, dädu pinteni calului şi porni spre arbust, formând deasupra capului un laţ care se rotea lent. Lassoul pluti prin aer şi se aşezä uşurel pe dupä gâtul antilopei, iar micul grup, dupä un oarecare efort, porni spre fermä, Sam şi Fiona pe cai, cu puiul de gnu ce încä se mai împotrivea tras în urma lor.

Jenna tocmai ieşise din casä şi se îndrepta spre ţarcurile animalelor, când väzu norul de praf la orizont. Punându-şi mâna streaşinä la ochi, îl privi apropiindu-se, recunoscându-i în sfârşit pe Sam şi Fiona şi zâmbind când väzu ce aveau la capätul funiei.

- Încä un animal pentru menajerie? întrebä ea, când intrarä pe porţile fermei.

- Fiona a fost cu ideea, replicä Sam, särind jos de pe cal. Trase antilopa gnu spre gard, läsä jos şipcile şi îi dädu drumul. Poftim, du-te la ceilalţi din neamul täu pe care a reuşit sä-i colecţioneze Fiona, mai spuse el, dându-i animalului o palmä pe crupä.

Se uitarä cum puiul de gnu alerga încoace şi-ncolo, adaptându-se la acel spaţiu nou, pentru ca în cele din urmä sä se apropie de altul dintr-ai lui.

- N-am decât trei gnu, spuse Fiona, räspunzând la acuzaţia lui Sam, iar unul dintre ei nu se va mai putea întoarce niciodatä în sälbäticie.

- Şi ceilalţi? întrebä Sam, în timp ce mergea de-a lungul gardului, privindu-l pe puiul de gnu cum fäcea cunoştinţä.

- A, nu mä va deranja sä-i väd liberi, zäu cä nu, Sam.

Apoi, Fiona se întoarse spre Jenna.

- El încä mä mai crede un copil, când e vorba de animale, dar de fapt înţeleg cu adevärat cä locul lor e în sälbäticie - atâta vreme cât sunt destul de sänätoase ca sä reziste acolo. Haide, îi fäcu ea un semn, te duc la ţarcurile separate, ca sä ţi-i arät pe Tommy-ii noştri. Sunt aproape gata sä le däm drumul.

- Pânä acum, îţi place ziua la ranch? se interesä Sam, în timp ce o urmau pe Fiona.

- Foarte mult. Sarah şi cu mine am luat un mic dejun copios, dupä ce Duncan a plecat cu nişte oficialitäţi de la departamentul guvernului pentru conservarea vieţii în sälbäticie. Pe urmä, i-am dat de mâncare puiului de leopard - adicä, Sam l-a hränit, iar eu m-am uitat.

- Nu-i aşa cä-i foarte dulce? se întoarse Fiona spre ea, explicativ. Atâta doar cä devine prea prietenos când se joacä.

Jenna râse.

- Nu cred cä mi-ar pläcea sä mä *joc* cu el.

Se apropiarä de un ţarc, iar Fiona spuse cu

mândrie:

- Uite-i şi pe Tommy-ii noştri. Amândoi au fost schilodiţi grav de un leu, iar acum sunt aproape gata sä fie eliberaţi.

- Tommy? întrebä Jenna.

- Da, îi explicä Sam. Asta-i porecla gazelei Thompson. Nu le atinge, o poväţui el, tocmai când Jenna întindea mâna spre gâtul cafeniu al unuia dintre micile animale cu coarne.

- De ce nu pot sä le mângâi?

- Duncan vrea sä se teamä în continuare de om, astfel încât, la trecerea unei turme, sä le poatä introduce în ea, unde sä se adapteze, färä a rämâne dependente de noi.

- Ştiu, îi spuse Fiona Jennei, când o väzu privind cu jind la micile gazele. Sunt pur şi simplu adorabile, cu dunga lor neagrä drägälaşä şi ochii äia mari cât toate zilele. E o mare tentaţie, dar pânä şi eu am reuşit sä nu le räsfäţ. Sper sä supravieţuiascä în lume, mai spuse ea, cu puţinä tristeţe.

- Ei bine, dacä nu reuşesc, nu-ţi rämâne decât sä dai vina pe legea junglei, Fiona, replicä Sam. Nu toate animalele îşi vor completa ciclul de viaţä aici, în Africa.

- La fel îmi spune şi tata, de-o sutä de ori pe zi, räspunse Fiona; porni cu pasul uşor sältat, încercând sä-şi ridice moralul. Ei, acum am sä-ţi arät trei animalele care sunt sigurä cä vor supravieţui, fiindcä le vom ţine aici pânä la sfârşitul

vieţii. Asta-i surpriza despre care îţi vorbeam, Sam, adăugă ea, luând-o înainte. Şi n-ai cum să ghiceşti ce-i cu ele.

În timp ce Fiona deschidea uşa, mama ei o strigă din casă. Fata intră grăbită în hambar, sperând să n-o fi văzut.

- Iată-le, anunţă ea, comorile mele.

Într-o cuşcă mare se aflau trei pui de leopard cheetah.

- Sunt albi! exclamă Jenna. N-am mai văzut niciodată un cheetah alb.

- Puţini oameni au văzut, confirmă Sam. De unde Dumnezeu aţi făcut rost de ei?

- Tata şi câţiva oameni de-ai lui i-au găsit la poalele Munţilor Batari şi i-au adus până acasă. Le-a fost foarte greu, fiindcă nu aveau cuşti la ei, iar bebeluşii ăştia sunt extrem de activi. Poţi să-i mângâi, Jenna, îi dădu ea voie, aplecându-se în cuşcă să ridice unul dintre leoparzi. Sunt mult mai mici decât leopardul căruia i-ai dat de mâncare azi dimineaţă. Şi mult mai blânzi.

Jenna mângâie capul alb.

- Au ochi albaştri, constată ea.

- Ştiu. Nu-i aşa că-s nişte scumpi? Albinoşi adevăraţi.

- Arată atât de sănătoşi. Când mai cresc, de ce nu se pot întoarce în sălbăticie, ca gazelele? întrebă Jenna.

- Sunt nişte inadaptaţi, străini de lumea lor, răspunse Sam; stătea rezemat de cuşcă, arătând

mai chipeş şi mai gânditor decât de obicei. Şi-au pierdut coloraţia de protecţie. Restul haitei i-ar alunga, şi ar deveni ţinte uşoare pentru animalele de pradä.

Comentariul lui Sam despre sträini îi reaminti Jennei propriile sale cuvinte, pe care i le spusese primului ministru despre tatäl ei. Carl Logan fusese întotdeauna un inadaptat. Oare aşa se considera şi Sam pe sine însuşi? se întrebä ea.

- Probabil cä mama a fost omorâtä, ca sä-l împodobeascä pe cine ştie ce tämäduitor tribal.

- Îngrozitor, remarcä Jenna, încercând sä nu se gândeascä la propria ei hainä de blanä.

Puiul de cheetah se târâse peste umärul Fionei. Fata ridicä mâinile şi îl puse în braţele Jennei. Chipul lui aräta ca o micä päpädie, cu câte o fermecätoare dungä închisä pe fiecare obraz. Blana era mai pufoasä decât se aşteptase, aproape ca a unei pisici cu pär scurt. Jenna se simţea fermecatä.

- Reacţioneazä exact ca o pisicä, observä ea.

- Nici nu e altceva - o pisicä mai mare, confirmä Sam, întinzând mâna sä mângâie leopardul sub bärbie. Ascultä-l cum toarce.

Sam stätea lângä Jenna, privind micul cheetah ghemuit în braţele ei, cu ochii închişi. Mâna lui continuä sä-i scarpine bärbia, frecându-se de braţul Jennei la fiecare mişcare.

- Ştiam eu c-aveau sä-ţi placä leoparzii mei! exclamä Fiona. Poţi sä te joci cu ei cât ai chef, dar eu trebuie sä-mi termin treburile. Cred cä am auzit-

o pe mama strigându-mä.

Sam râse:

- Da, şi eu cred.

Fiona ieşi din hambar, închizând uşa în urma ei. Raze de soare se strecurau prin spaţiile dintre scânduri, iar Sam observä cum sträluceau în pärul Jennei. Îşi retrase mâna şi o privi cum mângâia puiul adormit. În sfârşit, i-l luä din braţe, îl puse la loc în cuşcä şi închise uşa. Animalul dormi mai departe, färä sä-i ia în seamä pe cei doi fraţi ai säi, care se rostogolirä deasupra.

- Chiar vor rämâne aici, la fermä?

Sam dädu din cap:

- O parte din teren constä într-un parc natural. E foarte bine protejat.

Îi räspunsese la întrebare, dar în realitate nu se gândea la puii de cheetah. În timp ce Jenna privea animalele care se jucau în cuşcä, lumina soarelui îşi schimbä unghiul, scäldându-i faţa, definindu-i unghiul accentuat al pometilor înalţi. Jenna miji puţin pleoapele, îngustându-şi ochii de un albastru intens, dar nu se retrase din luminä.

- Au atât de multe responsabilitäţi, murmurä ea, continuând sä priveascä puii de cheetah, dar cu gândul la familia McKenzie.

- E viaţa pe care şi-au ales-o, räspunse Sam, färä a-şi lua ochii de la ea.

- Atât de departe de civilizaţie, atât de singuri.

În timp ce rostea acele cuvinte, Jenna îşi dädu seama cä nu se referea la ei aşa cum ar fi fäcut-o cu

o zi în urmä. Acum, gândul la familia McKenzie acolo, în sälbäticie, singuri, iubindu-se unii pe alţii şi viaţa pe care şi-o aleseserä, nu i se mai pärea atât de ciudat.

- Îi admiri mult, nu-i aşa? îl întrebä.

- Într-adevär. Le admir loialitatea, devotamentul şi consecvenţa.

Aceste cuvinte erau atât de necaracteristice pentru el, încât Jenna ridicä privirea, surprinsä. Dacä Sam avea asemenea sentimente - iar Sarah aproape o convinsese cä le avea - nu-i stätea în fire sä le exprime.

- N-am ştiut cä eşti sentimental, spuse ea, încet.

Sam päru sä se crispeze puţin. Apoi se destinse din nou, räspunzând:

- Sunt multe pe care nu le ştii despre mine.

- Îmi dau seama.

Se gândea la ceea ce-i spusese Sarah - şi la ce rämäsese nerostit - dar îi scäpa mai mult decât faptele din viaţa lui Sam; nu reuşea sä perceapä nici sentimentele care îi dirijau viaţa.

- Aş dori sä aflu mai multe, spuse ea, dupä care, dându-şi seama de îndräzneala propriilor ei cuvinte, adäugä: dacä vom cälätori împreunä câteva säptämâni de-acum încolo, ne-ar putea fi mai uşor s-o facem ca prieteni.

Când Sam nu räspunse, continuând doar s-o priveascä, Jenna adäugä:

- Ştiu cä pânä acum ţi-am creat probleme - fugind de rägetul leului, fiind urmäritä de un

rinocer. M-am simţit atât de prost, atunci când cu leul - şi cu rinocerul, dacă e vorba pe-aşa; ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar îmi dau toată silinţa.

În timp ce ea îi vorbea, Sam nu făcea decât s-o privească. Ochii ei mari şi expresivi erau serioşi, iar el înţelegea perfect cum puteau să ilumineze o apariţie pe ecranul televizoarelor. Nu îl impresionau prea mult actriţele, nu ştia nimic despre meseria lor, dar era sigur că ochii aceia puteau exprima toate genurile de emoţie.

Acum lumina o învăluise complet, făcându-i toate trăsăturile să strălucească. Avea o gură perfect formată, cu buze pline, expresive. De fapt, nimic la ea nu era imperfect. Remarcase acest fapt în momentul când Jenna intrase în barul Hotelului King George. Atunci, nu se gândise nici o clipă că avea să o ia cu el într-un safari. Aşa ceva ar fi fost ultimul lucru pe care să-l plănuiască, dar cât de puţin fusese de fapt plănuit, în viaţa lui din ultimii ani? Cu siguranţă, nu intenţionase nici s-o sfârşească aici, în Africa de Est.

Sam îşi amintea cât de pătimaşă fusese Jenna când îşi exprimase rugămintea faţă de primul ministru. Atunci, crezuse că juca un rol, dar acum ştia că fusese realitatea. Avea emoţii, profunde şi intense, şi n-o deranja cu nimic să şi le arate. Sam o admira pentru asta. Îşi dorea să fi putut canaliza el acea pasiune.

Iar acum, în timp ce Jenna îi vorbea despre diversele ei boroboaţe din timpul călătoriei, nu se

mai putea gândi decât la cât de mult o dorea. Se întreba ce-ar fi făcut dacă o atingea, dacă-i punea mâna pe linia gingaşă a obrazului sau îi mângâia curba lină a bărbiei. Fascinat, privea lumina revărsându-se peste ea, căutând toate ascunzişurile, adânciturile de la baza gâtului şi de după ureche, locurile delicate pe care tânjea să le atingă, să le exploreze cu vârfurile degetelor - cu buzele.

Iar în clipa următoare îl atingea ea, cu mâna rezemată pe braţul lui, caldă şi puternică, în timp ce vorbea. Cuvintele-i erau la fel de sincere ca atingerea, dar Sam nu mai auzea ceea ce spunea, pentru că era prea plin de imaginea ei. Îi făcea capul să se învârtească. Îşi amintea mirosul ei de prima oară când se întâlniseră şi, apoi, de la fiecare ocazie. Întotdeauna şi pentru totdeauna, avea să-l asocieze cu Jenna. Era proaspăt şi viu, parfumul ideal pentru ea.

- Aşa că-ţi promit, Sam, niciodată n-am să mai fiu o problemă.

Şi-şi strânse buzele într-o linie fermă, hotărâtă, făcându-şi să nu-şi dorească nimic mai mult decât să i le sărute. Un moment, rămaseră suspendaţi în timp, iar apoi, cu o mişcare ce părea să se fi desfăşurat cu încetinitorul, Sam întinde mâna şi îi atinse părul, îngropându-şi degetele în şuviţele dese şi bogate. Pe faţa ei se aşternu o expresie surprinsă, care apoi dispăru. Sam îi atinse cu buzele părul blond, mătăsos, ţinându-l o clipă lipit de

chipul lui.

În cuşcä, unul dintre puii de cheetah mârâi, în timp ce se zbenguia cu fratele lui, dându-se peste cap. Jenna zâmbi, dar nu întoarse capul spre cuşcä. Ochii îi stäteau aţintiţi asupra lui Sam, în timp ce mâna sa îi cuprindea talia. Era îmbräcatä cu blugi şi o cämaşä largä de bumbac. Sam îşi strecurä mâinile pe sub cämaşä, atingându-i pielea finä ca satinul, şi o trase mai aproape.

Inima Jennei bätea cu tot atâta furie ca în veldt, cu o zi în urmä, când alergase spre copac, dar acum nu mai simţea nici un strop de fricä, numai neräbdare, în timp ce Sam o cuprindea cu braţele, iar ea îşi simţea sânii apäsându-i pieptul tare. Îi simţea bätäile încete şi statornice ale inimii, \i auzea respiraţia accelerându-se. Mâinile lui i se plimbau pe spinare, în sus şi-n jos, strângând-o lângä trupul säu încordat. Îi aşteptä dornicä särutul, când chipul lui se apropie, pânä când buzele ajunserä la un milimetru de ale ei.

În sfârşit, sosi şi momentul când gura lui o atinse pe a sa, caldä, puternicä, poruncitoare. Îi räspunse total, deschizându-şi buzele sub ale lui. Mâinile Jennei, care stätuserä pe lângä trup, jinduind sä-l cuprindä dar şoväitoare, erau acum cât se poate de sigure, când şi le petrecu pe dupä spatele lui şi simţi în sfârşit muşchii unduindu-se sub cämaşa de bumbac.

Jenna auzea puii de cheetah la joacä şi ştia cä se aflau chiar aläturi, în cuşcä, la doar câţiva paşi

distanţä. Mârâielile lor päreau sä devinä tot mai slabe, stingându-se apoi complet, ca şi cum ea şi Sam ar fi fost dintr-o datä transportaţi într-o altä lume, unde erau complet singuri. Nu mai auzea nimic altceva decât bätäile inimii lui Sam lipitä de a ei şi respiraţia lui unitä cu a ei, în timp ce se särutau. În josul stomacului începea sä i se räspândeascä o senzaţie de cäldurä, difuzându-i-se prin tot trupul pânä când îşi simţi venele cântând de nevoia lui.

O säruta profund, complet, iar când se despärţirä o privi un lung rästimp, dupä care din nou îi luä buzele în stäpânire. Picioarele Jennei începeau sä-şi piardä puterea şi se agäţä de el sä nu cadä, în timp ce Sam îşi strecura limba printre buzele ei. Îi gäsea ascunzätorile umede ale gurii, sondând, explorând, delectând-o în timp ce ea îşi înfäşura degetele cu pärul lui des şi-i trägea chipul şi mai aproape, tot mai aproape de al ei.

În sfârşit, tocmai când credea cä plämânii aveau sä-i plesneascä şi inima sä-i explodeze, buzele se despärţirä de ale ei, iar Jenna îşi trase respiraţia, ascunzându-şi faţa în umärul lui. Sunetele micilor leoparzi îi revenirä în auz şi simţi cä se reîntorcea la realitate. Însä continua sä tremure, inima îi bätea cu aceeaşi putere, iar fantezia încä nu se separase complet de realitate. Särutul fusese pe cât de neaşteptat, pe atâta de pustiitor. Avea nevoie de puţin mai mult timp ca sä treacä peste el.

Sam îi läsä timpul necesar, nevorbind nimic o vreme, numai ţinând-o tandru dar ferm la pieptul lui, până când respiraţia îi redeveni mai normalä. Într-un târziu, toate furä iaräşi limpezi - hambarul, razele de soare printre stinghii, puii de cheetah culcaţi în cuşca lor, epuizaţi.

- Jenna, spuse el cu un glas foarte scäzut, dar calm şi sigur, cred cä ästa nu va fi decât începutul.

Jenna nu-i räspunse, deşi ştia cä spunea adevärul.

Ieşirä în lumina puternicä a soarelui, unde furä salutaţi imediat de strigätele Fionei. Fata introdusese zebra cu trei picioare în acelaşi ţarc cu puiul de gnu, iar cele douä animale se împrieteniserä la cataramä.

- S-ar putea sä n-avem încotro şi sä ţinem antilopa, declarä ea cu convingere.

Jenna şi Sam se oprirä lângä gard, privind cele douä animale împerecheate în chip atât de straniu; din când în când, însä, Sam întâlnea privirea Jennei sau o atingea uşurel pe braţ, fiind räsplätit cu o undä de surâs.

Fiona, în lumea ei animalä, färä a şti cä în scurtul rästimp cât îi läsase pe Jenna şi Sam în hambar se schimbase ceva, continua sä turuie.

- Cimpanzeul e puţin cam gelos, bineînţeles, dar o sä treacä el şi peste asta. Şi-n plus, adäugä, luând mâna cimpanzeului bandajat, de fapt oamenii îi plac mai mult decât animalele. Sä vä fac cunoştinţä.

Sam şi Jenna, dumnealui este Domnul Magoo. Întinde-i m\na, îi şopti ea Jennei, care se supuse, pentru ca Domnul Maggo sä-i räspundä cu un gest apropiat de o strângere a mâinii.

Solemn, Sam îi urmä exemplul, dar de cum eliberä mâna cimpanzeului, Domnul o apucä iaräşi pe a Jennei.

- Cred cä te place, comentä Fiona.

- E aşa de blând...

Jennei nu-i venea sä creadä cä acel cimpanzei träise vreodatä în sälbäticie.

- Îl avem de mult. Avea braţul stâng aproape smuls, într-o luptä cu alt animal - n-am aflat niciodatä ce anume fusese. Doctorul a venit cu elicopterul la rezervaţie, special pentru Domnul Magoo. L-a operat şi i-a salvat braţul, dar Domnul Magoo nu se va mai cäţära niciodatä la fel ca restul cimpanzeilor. A stat mult timp în gips, iar acum are bandaje şi o tijä. În perioada convalescenţei, s-a împrietenit cu oamenii. Aşa sunt companzeii, adäugä ea, pe cel mai firesc ton.

- Ei, e clar cä Jenna i-a câştigat simpatia, observä Sam, în timp ce se îndreptau spre casä. Azi s-a ales cu doi admiratori devotaţi, mai spuse el, aruncând o privire deliberatä în direcţia ei, ceea ce o fäcu sä roşeascä vizibil.

Fiona, luând-o în faţa lor, räspunse:

- Ştiu. Şi puiul de cheetah e un mare fan.

- Uitasem de cheetah, replicä Sam încet, numai pentru urechile Jennei. Cu el, suntem trei.

Auzirä elicopterul cu mult timp înainte de a-l vedea. Cina tocmai luase sfârşit şi toţi cei trei membri ai familiei McKenzie, împreunä cu Jenna şi Sam, stäteau pe veranda din faţä, când primele sunete slabe de motor sträpunserä väzduhul nopţii. Când zgomotul crescu, ieşirä pe câmp, în aşteptare.

- Mä întreb cine o fi? exclamä Fiona, emoţionatä.

- Nu ştiu, räspunse tatäl ei. Doctorul nu trebuia sä vinä pânä säptämâna viitoare.

- Sper sä nu fie vreun plicticos de funcţionar de la guvern, spuse Fiona, în timp ce elicopterul apärea la vedere, coborând, pentru a trece peste fermä înainte de a se întoarce sä staţioneze deasupra lor.

- Nu-i nici un plicticos de funcţionar, observä ea încântatä. Pariez cä e Eric. Numai el zboarä aşa.

Elicopterul aterizä pe câmpie şi aşteptarä în curentul de aer pânä când i se deschise sasul.

- *Este* Eric! strigä Fiona, alergându-i în întâmpinare.

- Am adus şampanie, anunţä Eric, şi încä mai e atât de rece încât îi putem da drumul la bairam!

În timp ce reveneau spre casä, Eric le explicä motivul vizitei:

- Aveam ceva timp liber şi m-am gândit cä, de vreme ce n-am mai fost pe-aici de-o bunä bucatä de vreme, aş face o vizitä în rezervaţie. În plus, am ceva de vorbit cu partenerul meu aci de faţä.

Un moment, Jenna observä o expresie îngrijoratä pe chipul lui Sam şi-şi dädu seama cä acesta nu se aşteptase sä-l revadä pe Eric în timpul expediţiei. Cu siguranţä, nu pärea la fel de încântat ca şi ceilalţi, şi mai ales ca Fiona, care întotdeauna era gata sä primeascä încä un oaspete.

- Haideţi ca-n seara asta sä dansäm! propuse ea, cu însufleţire.

- Ce vom folosi în loc de orchesträ? se interesä Eric.

- Pickupul meu, fraiere!

Muzicii de pe discuri i se adäugarä ritmuri de tamtam cântate la tobe de unul dintre servitorii fermei McKenzie şi de Abdullah, plus un instrument asemänätor cu o tamburinä, pe care-l mânuia tânärul Juma. Toţi ceilalţi lucrätori de la ranch, precum şi Ali şi Matope, bäteau viguros din palme, pe tactul vechilor discuri ale Fionei.

Amestecul stilurilor de dans era un spectacol nemaipomenit, îşi spuse Jenna, în timp ce dansa cu Eric, care pärea sä execute ceva asemänätor cu o bätutä acrobaticä, în timp ce ea încerca nişte paşi disco mai recenţi.

- Pare teribil de distractiv, spuse el, încetinind s-o priveascä. N-am mai väzut niciodatä paşii äştia. Aici, în veldt, suntem foarte înapoiaţi, dar sunt dispus sä încerc.

Şi încercä, ba bine cä nu, reproducând paşii Jennei cu o uşurinţä uluitoare, în pofida staturii lui

masive.

- Se ştie cä graşii sunt nişte dansatori superbi, precizä el, cu un zâmbet.

Pânä şi Duncan, care tindea sä se poarte ca un fel de scoţian bäţos, se pomeni pe ringul de dans, primind instrucţiuni de la Jenna. Fiona prinsese imediat secretul paşilor şi se ocupa de lecţiile pentru Sam şi mama ei.

Domnea un asemenea entuziasm încât, nu peste mult, toatä lumea dansa cu toatä lumea - chiar şi bärbaţii între ei - iar colecţia de discuri ajunsese sä se repete de trei ori.

- Mai bine ne-am gândi sä spargem petrecerea şi sä ne ducem la culcare, propuse Duncan. Sam şi Jenna vor pleca imediat dupä oräpatul zorilor.

- Încä nu, tatä, se rugä Fiona. Mama şi cu mine am copt un tort pentru petrecere şi mai trebuie sä-i pun glazura.

- Päi, atunci mişcä-te, fato, o îmboldi tatäl ei.

În mod normal, Sam ar fi fost de aceeaşi pärere cu Duncan, dar la vechiul aparat stereo se cânta o baladä, iar el o avea din nou pe Jenna în braţe. O ţinea strâns - de vreme ce oricum dansau cu toţii, nimeni nu observa *cât* de strâns.

- Am ştiut eu cä aveam sä te ţin din nou în braţe, îi şopti Sam la ureche, dar nu bänuiam cä atât de curând.

Jenna se relaxa lângä el, mişcându-se amândoi în ritmul muzicii, cu trupurile conştiente de nevoia apropierii, a contopirii strânse laolaltä.

- Nu sunt sigur c-am sä mä mai pot abţine mult timp sä te särut, spuse el.

Färä sä-i räspundä, Jenna simţi cä roşea. În ziua aceea roşise de multe ori - lucru pe care nu-şi amintea sä-l mai fi fäcut vreodatä în viaţa ei.

Era conştientä de repeziciunea cu care, dupä acel singur särut, sentimentele ei faţä de Sam se preschimbaserä din antipatie în fascinaţie, pe când ale lui trecuserä de la desconsideraţie la tandreţe. Nu putea decât sä spere cä, odatä ce porneau iaräşi prin veldt, avea sä rämânä astfel, blând şi atent, färä a redeveni individul dispreţuitor care o cäläuzise în primele douä zile.

Dansul se oprise, când Fiona şi Sarah aduserä tortul, şi cu toţii se prävälirä în diverse locuri din hambar, ca sä se destindä. Dar, dupä ce desertul fu consumat, toatä lumea era gata sä danseze din nou, chiar şi Eric, care se trântise pe un balot de fân în colţ, lângä şampanie. Ştergându-se de firimituri, porni spre ringul de dans şi îi întinse Jennei mâna.

- Lasä-mä câteva minute, clätinä ea din cap. Am nevoie de-o gurä de aer curat.

O altä mânä - a Domnului Magoo - o apucä pe a ei şi o conduse afarä din hambar, pornind spre ţarcul zebrei. În timp ce o trägea de mânä, cimpanzeul boscorodea zgomotos, dar Jenna refuzä sä se mai clinteascä.

- Nu, spuse ea, acolo nu mä duc. Dacä vrei sä-i faci o vizitä zebrei, mergi färä mine.

În sfârşit, cimpanzeul îi dädu drumul şi trecu pe

sub gard, spre zebrä. Neluând în seamä puiul de gnu care dormea cu picioarele slabe strânse sub burta plinä, Domnul Magoo säri în spinarea värgatä a prietenei sale pe cu o agilitate uimitoare, având-i în vedere handicapul.

Jenna zâmbi şi se întoarse înapoi spre hambar. în acel moment, auzi glasurile care pluteau spre ea. Abia putea distinge siluetele lui Eric şi Sam, în lumina slabä ce ieşea prin uşa hambarului. Era cât pe ce sä li se aläture, când un lucru spus de Eric o fäcu sä se opreascä.

- E o acoperire excelentä pentru tine, Sam. Ţi-am spus-o din prima.

Jenna simţi cä se încrunta. Era posibil ca despre ea sä vorbeascä?

- Eu credeam c-ai venit s-o iei înapoi, spuse Sam.

- Ba pe naiba, fu räspunsul lui Eric.

Ştia cä ar fi trebuit sä päşeascä înainte, ca s-o vadä, dar acum trebuia sä audä şi restul. Despre *ea* vorbeau, iar tonul lui Sam pärea rece, la fel de rece ca în momentul plecärii.

- Haide, zi cum merge.

- Nu merge nicicum, replicä Sam, decât poate înapoi la Salindi. E cea mai tâmpitä idee. Ţi-am spus - şi i-am spus şi lui - încä de la început.

Jenna se încruntä din nou, mai nedumeritä ca oricând. Cärui "lui" îi spusese Sam - şi ce anume?

- Nu mai fi aşa de scorţos, Sam. Pune-mä doar la curent. Aţi vorbit despre moşu'? A gäsit el ceva în

munţi - ceva care i-ar fi putut cauza moartea?

- Numai ca sä mä întrebi de asta ai fäcut atâta drum pân-aici?

- Trebuie sä ştim, Sam. Da' nu numai de-asta am venit. Voiam sä fiu sigur cä n-o rasoleşti. N-ar trebui sä-ţi fie prea greu sä te vâri pe sub pielea ei şi sä afli ce ştie, ce i-o fi putut spune taicä-säu. N-ai ajuns s-o placi niţeluş, pân-acu'?

- Nu, räspunse Sam.

Jenna nu putea înţelege de ce minţea. Sau... oare *chiar* minţea?

- Ei bine, pentru mine aratä mai mişto decât în oraş, are aşa, un fel de aurä în jurul ei. Mai mult ca sigur c-aş face bucuros schimb de locuri cu tine.

- Atunci, ia-o înapoi la Salindi, replicä Sam.

Simţi cä-i îngheţa sângele în vene.

- Nnţ. Locul ei e aici, cu tine. Trebuie sä afläm toatä povestea, aşa cä fä bine şi cascä ochii şi urechile. Dacä treaba asta iese ca lumea, o sä ne putem räscumpära toate päcatele. Ţi-ar pläcea, nu? Nu asta speräm amândoi?

Cei doi porniserä spre partea cealaltä a hambarului, iar glasurile începeau sä li se piardä în noapte. Jenna nu auzi nici un räspuns, dar se temea cä ştia replica lui Sam.

Rämase täcutä în întunericul neclintit, cu inima bätându-i şi obrajii aprinşi. Va sä zicä, toatä expediţia era o înscenare. Eric voia ca Sam sä se foloseascä de ea, sä descopere cât de mult aflase tatäl ei. Despre ce anume? Şi de ce? Indiferent care

erau räspunsurile, Sam n-o gäsea de nici o valoare pentru ei. Şi totuşi fäcea, färä tragere de inimä, ceea ce-i sugerase Eric. Särutul din acea dimineaţä o dovedea.

Jenna se rezemä de gard, cäutând în adâncul ei hotärârea care caracterizase începutul cälätoriei. Atunci, nu avusese decât un singur scop: sä gäseascä mormântul tatälui ei. Momentan, Sam Matlock o abätuse dinspre acest ţel, cu särutärile lui. Dar cu asta se terminase. Avea sä-şi continue drumul, mai încrezätoare ca oricând. Jenna ridicä bärbia, ca întotdeauna când era sigurä pe ea însäşi, şi porni înapoi spre dans. Însä, chiar şi cu toatä îndârjirea, durerea stäruia.

Capitolul 6

Soarele ardea înăbuşitor, printr-un peisaj neospitalier, în timp ce străbăteau terenul dificil. Munţii care se înălţau în zare nu le ofereau decât o mângâiere prea slabă. Arătau mai mult ostili decât primitori, pe când caravana, încet-încet, îşi croia drum peste hurducături, spre ei - spre Batari şi mormântul lui Carl Logan.

Arşiţa şi împrejurimile posomorâte erau de ajuns pentru a o deprima complet pe Jenna, dar le-ar fi putut face faţă cu zâmbetul pe buze, dacă n-o chinuia amintirea conversaţiei pe care o auzise în noaptea trecută. În timp ce se zguduia cu jeepul, Jenna recapitula fiecare cuvânt, încercând să le găsească un sens. În cele din urmă, renunţă. Indiferent care erau motivele, aceastea n-o puteau decât face să regrete ceea ce se întâmplase între ea şi Sam.

Îşi dorea să fi putut lua înapoi acele sărutări care păruseră să aibă atât de mult înţeles. Când el îi spusese că sărutările nu erau decât începutul, Jenna nu-i răspunsese. Cel puţin, nu avea nici un cuvânt de retractat - ea, cel puţin.

- Te simţi bine?

Ştia că Sam o privea, fără să înţeleagă ce anume o frământa. Dar, când o întrebă, se mulţumi doar să dea din cap afirmativ.

Sam nu se lăsă:

- E ceva cu tine, Jenna. Ce este?

- Nimic, mormäi ea.

În ziua aceea, Sam conducea jeepul şi insistase ca Jenna sä stea în faţă, lângä el. La plecare, îi zâmbise şi o luase de mânä pentru a o ajuta sä se urce în maşinä. Ea nu-i räspunsese la zâmbet, şi nici el nu mai surâsese. O privea doar, încruntat de nedumerire.

- Eşti obositä?

Se pärea cä n-avea s-o lase în pace pânä nu primea un räspuns sau altul.

- Da, asta e, cedä ea. Sunt frântä de obosealä.

Poate cä acum ştia şi Sam cum era sä fie ignorat, la fel cum nici el n-o bägase în seamä în prima zi a cälätoriei.

- Vom opri curând, ca sä mânc`m ceva, îi spuse el şi, ţinându-se de cuvânt, anunţä un popas dupä vreo doi, trei kilometri, când ajunserä într-o zonä unde câţiva copaci schilavi ofereau puţinä umbrä.

Îşi mâncarä sandvişurile în täcere. Dupä aceea, Jenna îl ajutä pe Matope sä strângä şi îşi duse ceaşca de ceai departe de ceilalţi, pentru a se aşeza cu spatele la ei, într-un loc cu iarbä, lângä unul dintre copäceii cei trişti.

Totuşi, de Sam nu putea sä scape. Acesta o urmä, cu paşi uşori, sorbind din ceai. Pärea foarte relaxat dar, cu siguranţä, cam nedumerit, când se opri lângä ea, rezemându-se cu un umär de trunchiul copacului, pentru a o privi. Jenna nu spuse nimic; nu vorbi nici el.

Cu toate cä încerca sä nu-l priveascä, îl väzu cu coada ochiului scoţându-şi pälăria şi trecându-şi o mânä prin pärul des, castaniu, înainte de a-şi pune pälăria la loc, cam ţanţoş, pe ceafä. Era nedrept, îşi spuse Jenna, ca Sam sä fie atât de chipeş. Avea nasturii de sus ai cämäşii de doc descheiaţi şi îi putea vedea pieptul lat, bronzat, ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie. Cuţitul säu lung stätea într-o teacä, pe şold. Mânecile cämäşii erau suflecate, expunând braţele musculoase care o cuprinseserä cu doar o zi în urmä, iar pe buzele ce-o särutaserä cu atâta patimä avea un zâmbet întrebätor.

Jenna îşi desprinse ochii dintr-acolo. Nu putea nega faptul cä acel om o aträgea la fel de mult ca oricând. De asemenea, nu putea sä nege nici ceea ce purta întipärit în memorie - conversaţia pe care o auzise în noaptea trecutä.

Sub copac nu era mult mai multä räcoare decât în jeep. Jenna îşi ridicä pärul unduitor de pe ceafä, pentru a şi-l prinde iaräşi în creştet, dar şuviţele umede îi tot cädeau în jurul feţei.

Sam o privea cu o palpitaţie sâcâitoare care se înteţea înläuntrul lui, pe când Jenna încerca din nou, färä nici un rezultat, sä-şi fixeze pärul la spate. Vedea cârlionţii inelându-se în jurul feţei sale şi-şi stäpâni impulsul de a întinde mâna sä-i împingä înapoi. Buclele recalcitrante se încäpäţânau sä nu räspundä la eforturile ei şi, în cele din urmä, Jenna ridicä din umeri, renunţând.

- Va fi mai răcoare când ajungem în munţi, îi spuse el, cel puţin pe înserat şi noaptea.

Jenna nu-i răspunse; nici nu se aşteptase. Indiferent ce o muncea, n-avea de gând să-i spună, dar Sam era hotărât să afle - şi chiar acum, înainte de a porni din nou la drum.

Jenna se rezemase moleşită de trunchiul copacului, lăsându-şi părul în dezordine împrejurul feţei. Probabil îşi imagina că arăta neajutorată, dar Sam găsea că niciodată nu fusese mai frumoasă. Nevoia lui se transforma într-o pulsaţie chinuitoare. În noaptea trecută, o dorise; o dorea şi acum.

- Presupun că asta nu e Jenna Chapman cea pe care ar dori s-o vadă admiratorii tăi, spuse el, sperând să o atragă măcar într-o oarecare conversaţie.

- Da, se pare că nu e, îi ţinu ea isonul.

Nu ieşise mare lucru, aşa că Sam încercă din nou.

- Cred că filmul de televiziune în care joci are mult succes.

- Suntem pe locul întâi în audienţa pe timp de zi, de câteva stagiuni.

- Mă rog, eu n-am mai fost în State de-o bună bucată de vreme.

- De când? îl întrebă ea, neputându-şi ascunde curiozitatea.

- De şapte ani.

Imediat, se grăbi să pună şi el o întrebare:

- Cum se numeşte personajul pe care-l joci?

- Simone Beauchamp.

- Cum? se încreţirä de veselie ochii lui. S-ar zice cä-i franţuzoaicä?

- Nu e, nu-şi putu stäpâni Jenna un mic surâs. Nu-i decât un nume de categorie medie, cotidian, în televiziune.

- Dar ea nu e o femeie cotidianä, de categorie medie?

- Nu prea. E model, nimfomanä şi distrugätoare de cäsnicii. Are o mare popularitate printre fani.

La tabärä, oamenii terminaserä de încärcat lucrurile şi îl aşteptau pe Sam.

- N-ar fi cazul sä plecäm? întrebä Jenna.

- Încä nu.

Sam nu era dispus sä abandoneze tocmai acum, când în sfârşit o fäcuse sä vorbeascä. Îi pläcea sä nu prelungeascä peste o jumätate de orä pauzele de masä, dar în acel moment nu timpul îl preocupa.

- Cum ai reuşit sä scapi de la filmäri ca sä faci cälätoria asta?

- Obişnuita soluţie de televonelä: Simone a fost atacatä de un fost iubit distrus de gelozie şi internatä în spital, dupä ce au gäsit-o zäcând în stradä, pe jumätate moartä. E în comä, bineînţeles. Când mä întorc, are sä se vindece ca prin minune şi-şi va continua faptele reprobabile.

- Dupä cum vorbeşti, pari cam dispreţuitoare.

- Se vede? Poate cä sunt - şi cam plicisitä. Cred cä niciodatä n-am avut ambiţii prea mari. Viaţa mi-a

oferit mereu toate ocaziile pe tavä.

Dädu s-o ia din loc, dar Sam îi puse o mânä pe umär, oprind-o.

- Încä nu pleca, îi ceru el.

Jenna îi dädu mâna jos, dar rämase pe loc.

- Ne-aşteaptä oamenii.

- Eu sunt şeful aici, Jenna.

În glasul säu se simţea o asemenea autoritate, încât Jenna ridicä privirea, surprinsä.

- Şi cred cä e cazul sä stäm de vorbä. La început, m-am mirat cä voiai sä faci cälätoria asta, dar cu cât de cunosc mai bine, cu atât îţi înţeleg mai mult hotärârea.

- *Sunt* hotärâtä, recunoscu ea. Fiecare om are un mare vis. Şi tatäl meu l-a avut pe-al lui, iar acum, eu îl am pe al meu. Cred cä i-am moştenit caracterul mai mult decât crezusem.

Ridicä privirea spre ei, iar ochii lui îi susţinurä pe ai ei, cercetätori. Jenna se gräbi sä întrerupä contactul vizual. În jurul feţei sale zumzäia un roi de gâze märunte, iar Sam le alungä.

- Nu plecäm pânä nu-mi spui ce te främântä, Jenna. Ieri te-am särutat şi m-ai särutat şi tu. Azi, nu te mai pot face nici mäcar sä te uiţi la mine.

De pe buzele ei scäpä un mic oftat, înainte de a räspunde:

- Te-am auzit vorbind cu Eric, azi-noapte.

- Deci, asta era. Ce fäceai, trägeai cu urechea?

- Nu cred cä ai vreun drept sä mä acuzi, Sam.

- Mda, se pare cä nu am. Iar tu ai dreptul la o

explicaţie.

- Întocmai, räspunse ea, calmä.

Sam le strigä ceva oamenilor, în Swahili.

- Le-am spus sä stea liniştiţi, cä mai rämânem un timp, traduse el, aşezându-se lângä Jenna. Ce doreşti sä ştii?

- Totul. Pentru ce anume vrea Eric sä mä *foloseascä* şi de ce vrei tu sä mä trimiţi înapoi la Salindi City.

- Dä-mi voie sä-ţi räspund mai întâi la a doua parte a întrebärii, fiindcä e mult mai puţin complicatä. De la bun început n-am vrut sä vii în cälätoria asta, cum bine ştii. E periculos şi nu voiam sä fiu împovärat cu o femeie pornitä în nu ştiu ce misiune prosteascä...

- E foarte importantä pentru mine, Sam, îl întrerupse ea, cu tärie. Credeam cä ai înţeles asta.

- O înţeleg acum, räspunse el, şi-ţi respect motivele pentru care doreşti sä ajungi în Munţii Batari. Dar acum, mai mult decât oricând, aş dori sä te pot trimite înapoi.

Väzându-i expresia întrebätoare de pe faţä, Sam încercä sä-i explice:

- De când ne-a läsat Fiona singuri în sfârşit, ieri, cu afurisiţii äia de cheetah...

Mâna lui îi atinse uşurel o altä şuviţä de pär care scäpase din coc.

- Atunci, între noi s-a schimbat ceva. Din capul locului am simţit cä räspundeam de viaţa ta, însä acum, mai mult pentru oricând, nu pot permite sä ţi

se întâmple nimic, adăugă el, cu glas răguşit.

Jenna simţi că tremura sub privirea lui gravă, dar încă nu putea uita ceea ce auzise.

- Ce vrea Eric de la mine?

Sam se rezemă din nou de copac.

- Lucrăm pentru primul ministru, începu el, iar călătoria asta mai are şi alt scop. În orice ţară proaspăt formată există probleme, iar Bundo, oricât e el de popular, are mari dificultăţi cu insurgenţii de la graniţă. E mult mai puternic decât ei, desigur, dar reprezintă o ameninţare serioasă.

- Cu siguranţă, nu se poate ca voi şi oamenii voştri...

Sam clătină din cap, insistent:

- Nu, n-am venit aici ca să luptăm, ci pentru a culege informaţii. Contrabandiştii îi aprovizionează pe rebeli cu arme, iar sarcina mea e să-i localizez, să le găsesc cartierul general, dacă pot, eventual chiar să-i alung. Aşa că asta sper să reuşesc, făcând aceste incursiuni în Batari. De astă dată, Eric a considerat că tu ai fi o bună acoperire. Evident, vrea să facă tot posibilul ca să rămână în graţiile primului ministru; e o afacere profitabilă.

- Tatăl meu în ce fel e implicat?

- Nu cred că e, dar Eric bănuieşte că moartea lui ar putea să aibă legătură cu contrabandiştii de arme; că e posibil să fi văzut ceva.

- Ceva legat într-un fel sau altul cu Zaphirul?

Sam arcui o sprânceană:

- Presupusul oraş pierdut? Sincer, Jenna, eu nu

cred cä existä dar, da, Eric presupunse cä ar putea fi o legäturä. Mie mi se pare mult prea trasä de pär.

Jenna se întrebä dacä ar fi fost cazul sä-i spunä lui Sam despre harta pe care i-o trimisese tatäl ei. Dacä da, cu siguranţä, acum era momentul.

- Sam! strigä unul dintre ceilalţi, adäugând ceva în Swahili, cu un gest spre soare.

Sam îi explicä Jerry:

- Zice cä ar fi timpul sä pornim acum, dacä vrem sä ajungem la urmätoarea tabärä înainte ca arşiţa sä devinä insuportabilä, şi are dreptate.

Se ridicä şi-i întinse mâna:

- Toate astea au vreun sens pentru tine, Jenna?

- Da, räspunse ea, luându-l de mânä, pentru a se ridica lângä el. Acum înţeleg, Sam, şi-ţi promit cä n-am sä-ţi fac nici un fel de probleme, chiar dacä ştiu cä ai prefera sä mä expediezi înapoi în Salindi City.

- Da şi nu, o privi el cu un zâmbet.

Apoi, omul mai strigä încä odatä şi momentul se risipi.

În urmätoarele trei ore, fierbinţi şi pline de praf, Sam îi spuse Jennei mai multe despre terenul pe care-l sträbäteau în drum spre Batari. Chiar dacä era la fel de cald ca înainte, simpla apropiere a munţilor o fäcea pe Jenna sä se simtä mai räcoritä şi, ştiind cä totul era din nou în regulä între ea şi Sam, stätea mai relaxatä. Drumul se îngusta considerabil, pe mäsurä ce se apropiau de poalele

munţilor.

- De-acum încolo, drumul va fi destul de incomod.

Jenna râse:

- Nici pânä-acum n-a fost prea luxos.

- Aşteaptä numai. Înainte, am mers pe un drum. De-acum, devine o cärare. Nu peste mult, va fi o potecuţä. Iar pe urmä, ne vom cräi drum prin vegetaţie, fäcându-ne singuri loc. Acela e locul unde orice om cu mintea întreagä se întoarce din drum, pornind înapoi spre casä.

Jenna înţelese imediat aluzia.

- Încä-ţi mai pare räu cä m-ai adus aici?

- Räspunsul rämâne da şi nu. Sper numai sä te pot ţine în siguranţä, adäugä el, cu seriozitate.

- N-am sä päţesc nimic, Sam, îi promise.

Sam întinse mâna peste a ei, fäcând-o sä roşeascä. Jenna ştia cä Abdullah îi observa de pe bancheta din spate a jeepului, cu puşca pe genunchi şi un rânjet pânä la urechi pe faţä.

Câştigarä timp destul, atâta vreme cât drumul mai era practicabil, şi ajunserä la locul de tabärä tocmai în momentul când Jenna credea cä dogoarea avea s-o doboare. Rosti o mulţumire mutä, când Abdullah strigä ceva, arätând spre un fel de oazä. Încä un kilometru şi ar fi leşinat, ceea ce nu i-ar fi fäcut o impresie prea bunä lui Sam, mai ales din moment ce îi promisese cä n-avea sä-i creeze nici un fel de probleme.

Pe lângä pâlcul de copaci uriaşi curgea un

pârâu limpede şi räcoros. Jenna nu dorea nimic mai mult decât sä se arunce în apä, dar Sam îi propuse sä aştepte pânä când oamenii instalau tabära, apoi porni în amonte, spre un loc unde apa se revärsa de pe o falezä, formând un iaz.

- Îţi promit cä te las pe tine sä faci baie prima, îi spuse el Jennei, în timp ce aceasta se präbuşea la umbrä, aşteptând sä-i fie înälţat cortul.

La instrucţiunile lui Sam, îl instalarä mai întâi pe al ei şi-i descärcarä bagajele. Dupä ce gäsi un rând de haine curate, Jenna îşi adunä trusa de cosmetice, säpunul şi prosoapele şi porni în susul apei, pe cärarea arätatä de Sam. Dupä un lung drum, ajunse la eleşteu. Acesta era umbrit de copaci cu coroane joase şi de o ieşiturä stâncoasä. Jenna se opri lângä stânci, îngäduindu-şi un moment de contemplare a împrejurimilor. Se afla într-o oazä, un giuvaer verde la capätul savanei uscate. Copacii erau luxurianţi şi aträgätori; apa pärea adâncä şi limpede, reflectând cerul albastru strälucitor.

Privind în jur, Jenna fu surprinsä sä-l vadä pe Ali cocoţat în vârful stâncilor. Acesta evita cu grijä sä se uite în direcţia ei, dar Jenna era sigurä cä stätea de veghe. Înainte de a pleca din tabärä, declarase cä se ducea sä facä o baie îndelungatä în iaz şi nu-i päsa nici dacä trebuia sä-l împartä cu un aligator şi o familie de hipopotami. Eleşteul era calm şi prin jur nu se zäreau animale, prietenoase sau ostile, dar Sam nu-şi asumase nici un risc. Îl trimisese pe Ali de pazä. Într-un fel, acest lucru o mai linişte.

Pe lista echipamentelor necesare întocmită de Sam nu figurase şi un costum de baie, aşa că nu-i rămânea decât să se scalde goală, cu sau fără Ali în apropiere. Jenna trecu în spatele unei stânci, se dezbrăcă, îşi înfăşură trupul cu un prosop şi înaintă până la marginea apei. Aruncând o privire scurtă, spre a se asigura că Ali continua să stea cu spatele la ea, lăsă prosopul să cadă şi se aruncă în apă.

După primul şoc, îşi dădu seama că nu era deloc rece, doar abia răcoroasă, dar diferenţa dintre temperatura apei şi cea a aerului înăbuşitor era suficientă pentru a o zgâlţâi zdravăn. Imediat ce se obişnui, Jenna îşi întinse membrele şi înotă până în capătul iazului şi înapoi, într-un crawl lent, destins, cu gândul că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai bine, cu apa lunecându-i peste trupul gol, în timp ce-şi relaxa toţi cârceii şi amorţelile călătoriei.

Iar şi iar, Jenna parcurse iazul pe toată lungimea, simţindu-se tot mai relaxată cu fiecare mişcare de braţe, convinsă că putea înota astfel la nesfârşit. După câte se părea, Ali ajunsese la concluzia că n-o păştea nici un necaz şi-şi părăsise în sfârşit postul de strajă. Era singură într-o oază, goală, una cu natura, spirit liber desfătându-se în răcoarea undelor.

Întorcându-se pe spate, Jenna îşi întinse braţele în lături şi se lăsă să plutească încântată, cu ochii închişi, ascultând sunetele din jurul ei - insectele din copaci, clipocitul apei revărsându-se de pe faleză. Valurile îi mângâiau sânii, învolburându-se senzual

în jurul sfârcurilor, iar Jenna se abandonä în voia momentului, eliberându-se de orice inhibiţie. Ar fi putut rämâne aşa ore întregi, plutind pe suprafaţa apei, dar ştia cä, dacä întârzia prea mult, Sam l-ar fi trimis din nou pe Ali. Färä tragere de inimä, înotä înapoi la marginea eleşteului, unde îşi läsase prosopul şi säpunul, şi stând în apä pânä la umeri, începu sä-şi spele apäsat pärul, şi-l scufundä de câteva ori pentru a se cläti de tot säpunul şi în sfârşit ieşi din apä, învelindu-se în prosop.

Aşezatä comod pe pietre, Jenna îşi scoase trusa cu cosmeticale, rezemä oglinda şi se studie cu atenţie. Ceea ce väzu o surprinse. Cu toate cä pärul era de-a dreptul imposibil, pielea ei nu arätase niciodatä mai bine - uşor bronzatä, cu obrajii înroşiţi - şi avea ochii cât se poate de limpezi. Pesemne cä ceva anume din Africa îi pria, conchise Jenna, întrebându-se dacä nu cumva acel ceva era nu atât regiunea, cât omul cu care o cutreiera.

Aruncându-şi încä o privire, Jenna conchise cä Sam avusese dreptate - nu trebuia sä se fardeze atât de tare. Era nevoitä sä recunoascä faptul cä aräta mult mai bine acum, cu faţa curatä, decât în prima searä, când îşi däduse atâta osteneală ca sä se machieze - spre marea lui iritare. De-acum încolo, avea sä-şi pästreze naturaleţea. Aici nu existau camere de luat vederi şi, la drept vorbind, camerele nici n-o interesaserä vreodatä mai mult decât altceva.

Avea însä o problemä cu pärul. Plin de bucle

încâlcite cărora nici cele mai mari cantităţi de fixativ nu le puteau veni de hac, în fiecare zi îi lua tot mai mult timp pentru a şi-l aranja. Azvârlind din cap, se uită din nou în oglindă. Părul fusese semnul ei distinctiv - sau, cel puţin, emblema Simonei Beauchamp. Dar ea nu era Simone, îşi reaminti Jenna, şi dacă putea rezista fără machiaj, putea să reziste şi fără păr - ori măcar fără cea mai mare parte a acestuia. Celor de la studiou nu le mai rămânea decât să-i facă rost de o perucă.

Vârî mâna în punga cu cosmetice, căută şi scoase o pereche de foarfeci. Erau mici, pentru pieliţe, nu tocmai visul unui coafor. Le privi un timp, apoi le probă cu o frunză de pe rămurică de deasupra şi constată că măcar puteau să taie. Trebuia doar să-ncerce să se tundă şuviţă cu şuviţă.

Dar avea curajul? La început, Jenna reteză vârful unei bucle. Acesta căzu la pământ. Privi şuviţa de păr, pe stânca de lângă ea, spunându-şi că nu era o privelişte chiar atât de înspăimântătoare; aşa că încercă din nou, de astă dată tăind mai aproape de cap. În cele din urmă, apucă un smoc mare de păr şi îl ciopârţi. Zarurile erau aruncate; acum, nu se mai putea opri.

Jenna potrivi mai bine oglinda, conchise că ar fi fost mai bine să-şi facă măcar un soi de plan, apoi îşi dădu seama că era prea târziu; lungimea părului fusese deja determinată. Ridicând din umeri, tăie o şuviţă şi din cealaltă parte a feţei, după care se examină iarăşi în oglindă, întrebându-se cum

Dumnezeu s-ar fi putut numi acel stil de tunsoare. În cele din urmä, läsä oglinda în pace, apucându-se doar sä taie cu nädejde.

Nu mergea uşor. Foarfecele erau prea mici şi se tocirä rapid, pentru cât aveau de täiat. În ritmul acela, putea dura o zi întreagä, dar Jenna ştia cä, probabil, Sam o aştepta cu neräbdare sä se întoarcä la tabärä, ca sä poatä face şi el baie în eleşteu, înainte de cinä. Ei bine, nu se putea întoarce arätând aşa; nu-i mai rämânea decât sä aştepte. Înhäţă încä o mânä de pär şi încercä s-o reteze, färä prea mult succes.

- Lua-te-ar dracu'... mormäi ea, printre dinţi.

Din spatele ei, un glas räspunse:

- Se pare cä ţi-ar prinde bine o mânä de ajutor.

Jenna läsä foarfecele jos şi-şi strânse prosopul, care-i era prins chiar deasupra sânilor.

- Eu...

- Nu te jena, continuä Sam. Gäsesc cä-i o idee excelentä.

- Ce?

- Tunsoarea.

- A...

Stânjenitä cä fusese surprinsä doar cu un prosop pe ea, Jenna uitase complet în ce hal era cu pärul. Trase iaräşi de prosop şi se întoarse cu picioarele astfel încât totul sä fie cât mai bine acoperit.

- Da... se bâlbâi ea. Pärul. Crescuse atât de lung şi mä încurca.

Jenna îşi dorea sä n-o mai priveascä, sau mäcar ea sä poate sä nu se mai uite la el. Dar continua sä-l priveascä, iar Sam fäcea acelaşi lucru, cu mâinile în şolduri şi, pe buze, un zâmbet care nu putea fi numit altfel decât parşiv. Nu avea cämaşa pe el, iar Jenna observä din nou cä pieptul îi era musculos şi lat, doar o idee mai puţin bronzat decât braţele. Peste umär îşi aruncase un prosop.

- Îmi pare räu cä am întârziat atât de mult. Ştiu cä voiai sä faci baie, se scuzä ea.

- Pot aştepta. Hai mai întâi sä facem ceva cu pärul ästa.

Sam scoase cuţitul din teaca de la centurä, examinându-l cu atenţie.

- Täios ca briciul, constatä el. O sä meargä mult mai bine decât säräcia aia de forfecuţä.

Se aşezä lângä Jenna şi îi atinse bärbia cu vârfurile a douä degete, întorcând-o cu faţa spre el.

Un moment, Jenna crezu cä avea s-o särute. Apoi, îşi dädu seama cä ochii lui erau cercetätori, îngânduraţi. Îi privea pärul şi lua o hotärâre. Într-un târziu spuse, înţelepţeşte:

- Cred c-ar putea sä fie şi mai scurt.

Jenna dädu din cap, amuţitä.

- O faţ` atât de frumoasä ca a ta n-are nevoie de prea multe podoabe în plus. Toatä lungimea asta de pär nu-ţi foloseşte la nimic; nu face decât sä-ţi ascundä frumuseţea. Şi machiajul la fel.

Încet, îşi plimbä degetele prin pärul ei, ridicând câteva şuviţe. Apoi, începu sä taie, cu cuţitul lung şi

täios ca un brici - atent, metodic. În timp ce o tundea, se învârtea în jurul ei, iar Jenna zärea lucirea unei raze de soare pe lamä, apoi auzea foşnetul şi simţea mica înţepäturä care urmä. Dupä aceea, mâinile lui îi treceau iaräşi prin pärul umed, mângâindu-i pielea capului în timp ce ridica fiecare strat.

Când ajunse la ceafä, îi înclinä capul înainte, iar Jenna îi simţi respiraţia pe gât. Pärea calmä şi sigurä, câtä vreme a ei se accelerase, scrâşnind prin gât. Încercä sä inspire adânc, dar Sam o preveni sä stea nemişcatä. Îşi ţinu respiraţia pânä când ajunse în cealaltä parte.

- Cum aratä? întrebä Jenna, începând în acelaşi timp sä respire.

- Nu cumva eşti cam nervoasä?

- Puţin, recunoscu ea, ştiind cä nervii nu aveau nici o legäturä cu lungimea pärului. Şi curioasä.

Îi täiase o cantitate *enormä*.

Sam ocoli s-o tundä şi pe cealaltä parte şi täcu din nou, în timp ce-i înclina capul, mai întâi la dreapta, apoi la stânga, täind înainte. Pärul cädea pe stâncä - şi, odatä cu el, pärea sä mai cadä încä ceva: nervozitatea ei şi orice rezerve pe care le simţise înainte - se risipeau cu fiecare täieturä. Moralul pärea sä i se înalţe pânä la cer, ca şi cum Sam i l-ar fi eliberat.

- Şi-acum, în faţä, îl auzi Jenna spunând şi, deodatä, fu în faţa ei, la doar câţiva centimetri distanţä, privind-o cu ochi calmi şi analitici.

Aplecându-se înainte, îşi strecură mâinile peste obrazul şi fruntea ei, până în păr.

Din când în când, ochii Jennei îi zăreau pe-ai lui, când Sam se oprea ca să-i mişte capul cu câteva degete, înainte de a reîncepe să taie. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea trebuia să-şi mute cea dintâi ochii, iar în cele din urmă, incapabilă să-i susţină privirea, închise ochii. Însă chiar şi aşa îi putea simţi prezenţa, îl simţea lângă ea, simţea mirosul în care se amestecau aroma dulce a masculinităţii şi dogoarea savanei africane. Îi făcea capul să se învârtească.

În sfârşit, Jenna îl simţi îndepărtându-se şi deschise ochii. Sam avea o expresie neutră şi, cu glas calm, spuse:

- Cred că aşa e bine.

Privindu-se în oglinda pe care i-o dădu el, Jenna fu şocată de ceea ce văzu - o faţă care nu părea să fie a ei, încadrată într-un păr blond, scurt, ce se bucla în jurul obrajilor şi al frunţii, făcând-o să arate foarte tânără şi vulnerabilă.

Jenna îşi scutură capul şi se mai uită odată. Părul îi stătea firesc, dar faţa o privea încrutată.

- Parc-aş fi băiat, izbucni ea.

- Nu, Jenna, răspunse serios Sam. Nu semeni deloc cu un băiat. În viaţa mea n-am văzut o fiinţă mai feminină - sau mai frumoasă.

Jenna îi zâmbi. Cumva, acesta era cel mai plăcut compliment care i se făcuse vreodată. De multe ori fusese declarată frumoasă, dar nicicând

într-un mod atât de fermecätor.

- Nu mai eşti femeia pe care am cunoscut-o în Hotelul King George, de-asta sunt sigur, continuä el.

- Nici nu mä mai simt ca femeia aceea. Mä simt altfel.

Scuturä iaräşi din cap, trecându-şi degetele prin pärul scurt.

- Simt cä, într-un fel sau altul, am fost eliberatä.

- Africa are efectul ästa asupra oamenilor. Tuturor celor care vin aici le däruieşte un sentiment de libertate. Poate din cauzä cä e atât de mare şi sälbaticä. Aici, nu ai cum sä te simţi îngrädit. Ne înghite şi în acelaşi timp ne elibereazä.

Tunsoarea se încheiase, dar Sam continua sä-i atingä pärul, cu mâini care nu mai päreau sä-i examineze opera, deşi cuvintele lui la asta se refereau, când vorbi din nou.

- Are tocmai lungimea potrivitä, aş zice. Ce crezi? o întrebä el, obligând-o sä-i räspundä.

- Da, räspunse încet Jenna. Cred cä ai dreptate; în Africa nu are ce cäuta pärul lung.

Nu pärea s-o asculte, în timp ce-şi plimba mâinile prin pärul ei, apoi pe un obraz, urmärindu-i conturul cu degete blânde, dar şi puternice. Îşi trecu degetul mare peste rotunjimea bärbiei, apoi de-a lungul buzelor pline. Jenna päru sä tremure uşor la atingerea lui, iar gândul cä o putea afecta în acest mod îl fäcu şi pe Sam sä tremure. Era cea mai frumoasä femeie pe care o väzuse vreodatä şi doar faptul de a o privi, de a-i atinge pielea

fermecătoare, îi făcea simţurile s-o ia razna. Îşi aminti senzaţia din momentul când o luase în braţe şi o sărutase.

În noaptea aceea, dorise mai mult; acum dorea şi mai mult. Cu atâtea zile în urmă, la King George, îşi spusese că era rece şi răzgâiată, o femeie captivă în propria ei dramă personală. Acum ştia adevărul. Era o femeie cu sentimente şi afecţiuni, caldă şi dezirabilă, foarte naturală şi capabilă de mari pasiuni.

Jenna purta la gât un mic talisman, pe un lanţ de aur. Sam îl privea cum se mişca la fiecare respiraţie a ei, abia atingând marginea prosopului, singurul lucru care despărţea sânii ei ca laptele de vederea şi atingerea lui. Dorea să întindă mâna, să desprindă prosopul şi să-l lase să cadă pe pietre. Dorea să-i strângă în braţe trupul gol, s-o atingă, s-o mângâie, să-şi petreacă mâinile peste toată carnea aceea ascunsă, să-i cuprindă sânii cu gura. Atât de mult dorea toate acestea, încât în trup i se stârnea o nevoie crescândă ce aproape îl lua în stăpânire, aproape îi punea singură mâinile în mişcare, să înlăture prosopul şi s-o ia cu brutalitate în braţe.

N-avea să facă asta; nu putea. Urma s-o aştepte pe Jenna să-i spună sau să-i arate, să-i dea vreun semn că îl dorea la fel de nebuneşte pe cât o dorea şi el pe ea. Îşi dorea cuvintele cu care s-o întrebe, dar nu reuşea să le găsească. Nu putea decât să-i urmărească linia delicioasă a buzelor cu vârful

sensibil al degetului.

Şi atunci, Jenna făcu cel mai neaşteptat lucru. N-ar fi trebuit să-l mire, căci femeia aceea nu făcea niciodată ceea ce se aştepta de la ea. Cu o mişcare pe cât de sfioasă, pe-atâta de provocatoare, îi prinse mâna, o ţinu un moment lipită de obrazul ei, apoi o întoarse şi-i sărută palma, cu buze iscoditoare. Era un gest plin de gingăşie şi inocenţă; era o invitaţie la dorinţă şi pasiune profundă.

- O, Jenna, murmură el, strângând-o la piept. Jenna.

Îi cuprinse în braţe spatele gol. Buzele care le întâlniră pe ale lui erau calde şi dulci, deschizându-se încet, iar în clipa aceea Sam ştiu că de astă dată sărutările n-aveau să mai fie de ajuns. Dorea mai mult; trebuia să aibă mai mult - tot ceea ce-i putea dărui ea, toată pasiunea şi arderea ei.

O sărută iar şi iar, limba lui începând pătrunderi stăruitoare în adâncurile dulci ca mierea ale gurii ei, pentru a fi întâmpinată de propria ei limbă care căuta şi sonda. Îşi simţi nevoia străpătându-l năvalnic şi de neoprit ca o furtună ce bântuie dezlănţuită peste savană.

- Te doresc, Jenna.

Mâinile lui bâjbâiau la prosopul ce-i cuprindea cea mai delicioasă parte a trupului cald şi maleabil, prosopul care-i ascundea misterioasa feminitate. Şi totuşi, încă nu-i răspunsese, nu-i dăduse de veste că dorinţa lui era şi a ei. Îşi forţă mâinile să se oprească. Rămaseră deasupra sânilor ei, ţinând

prosopul pe loc, în aşteptare.

Jenna nu vorbi, iar Sam, frustrat, îşi îngropä chipul în buclele aurii proaspät täiate, nedorind sä-i vadä expresia, în caz cä îl refuza.

- Vreau sä fac dragoste cu tine... gläsui el räguşit în pärul ei... niciodatä în viaţa mea nu mi-am mai dorit un lucru atât de mult.

Se simţi tras uşor, când Jenna päşi înapoi şi, cu mâna pe braţul lui, îl conduse în spatele grämezii înalte de pietre. Acestea se repezeau în sus deasupra capetelor lor, formând o micä grotä umbritä de soare şi la adäpost de ochii oricui, räcoroasä şi primitoare. Sam o urmä înäuntru. Acolo, Jenna se întoarse spre el.

O aştepta. Inima îi bubuia atât de tare încât Sam nu se îndoia cä i-o putea auzi şi ea, aşa cum stätea privindu-l pe sub pleoapele coborâte, cu mâna încä pe prosop. Dupä care, iaräşi fäcu ceva neaşteptat. Ridicä şi cealaltä mâna, desprinse prosopul şi îl läsä sä cadä la pämânt.

Sam se sili sä nu ia în seamä ispita de a o trage brutal spre el, ci mai stätu täcut preţ de-un lung şi delicios moment, uitându-se doar. Vedea tot ceea ce-şi imaginase, la ce visase, fäcându-şi atâtea fantezii. Şi mai mult decât atât. Jenna stätea în faţa lui, cu roşeaţa ridicându-i-se în obraji şi un mic surâs formându-i-se pe buze. I se pärea timidä şi în acelaşi timp obraznicä, inocentä şi ştrengäriţä, dar mai presus de orice - tentantä. De la umerii rotunjiţi ginaş, peste sânii plini şi tari, talia îngustä şi

şoldurile arcuite, până la picioarele lungi şi zvelte, Jenna era întruchiparea perfecţiunii. Ceea ce bănuise atât de mult timp, acum ştia cu certitudine.

Toate acestea îi fulgerară prin minte într-o clipă şi, când clipa trecu, Sam era lângă ea, cu Jenna învăluită în braţele lui. Căzură împreună în genunchi. Sam întinse prosopul şi, uşurel, în timp ce Jenna se lăsa pe spate, îi dădu drumul doar atâta cât să-şi descheie cureaua, să o scoată şi să pună cuţitul cu teaca lângă prosop. Apoi, îşi desfăcu pantalonii kaki de teren, şi-i trase şi se lăsă iarăşi în genunchi lângă ea.

Ridică mâna şi-i mângâie faţa, pornind apoi cu palmele peste sânii ei, peste abdomen şi în josul picioarelor, abia atingându-i pielea delicată, în timp ce cu ochii i-i sfredelea arzător pe ai ei. După care, se aplecă şi, continuând s-o mângâie, îi sărută buzele, o dată, tandru, şi încă odată, mai puţin tandru, pentru ca în cele din urmă să-i strivească gura sub a lui, cu dorinţă zdrobitoare.

Dacă atingerea lui aprinsese o flacără înlăuntrul Jennei, acel ultim sărut aţâţă şi mai mult focul. Părea să gonească prin venele ei, să se răspândească în sus şi în afară, pentru a-i pârjoli însăşi pielea. Isca o durere delicioasă, pe care numai trupul lui avea s-o poată ostoi, şi totuşi, când o întoarse şi o ţinu în braţe, făcând-o să-l atingă pe toată lungimea amândurora, flăcările nu se potoliră, ci tot mai sus şi mai sus se înălţară. Jenna gemu, încercând să-i rostească numele, dar acesta i se

opri în gât. Mai încercä odatä şi reuşi sä articuleze o şoaptä abia auzitä, singura silabä din numele lui.

- Sunt aici, Jenna. Sunt cu tine, şopti Sam cu gura lângä faţa ei, în timp ce buzele-i urmäreau obrazul şi adâncitura gâtului, läsând o urmä umedä, pânä ajunse la relieful sânilor plini. Când se opri, Jennei i se päru cä-i simţea trupul tremurând lipit de al ei, înainte ca Sam sä-şi coboare gura spre vârful încreţit al sfârcului care îl aştepta, un mugur viu ce se întärea sub sägetärile limbii lui, o datä, de douä ori, înainte de a prinde bobocul în gurä şi a-l absorbi complet.

Jenna îl cuprinse convulsiv cu braţele, trägându-l tot mai aproape, cu mâinile în pärul lui şaten, ţin\ndu-l lacomä la sân, dorindu-şi ca fiorul de extaz sävârşit de buzele lui sä nu se mai sfârşeascä niciodatä. Şi nu se sfârşea; în schimb, se înteţea tot mai tare, pe mäsurä ce mâinile lui îi cutreierau trupul, cäutând, mişcându-se în jurul şoldului şi de-a lungul cärärii unde i se îmbinau trupul şi coapsa, adâncitura care cobora spre movila dulce de bucle aurii. Acolo, ascunsä înäuntru, o gäsi; şi urmä dublul asalt asupra senzaţiilor ei, gura lui peste sâni, şi degetele lunecoase intrând şi ieşind din gingäşia ei însufleţitä.

Jenna se simţea ca o femeie posedatä. Nimic din toate acelea nu i se päreau reale, şi totuşi, aşa erau. Zäceau împreunä pe prosopul care cândva îi stätuse înfäşurat pe trup, ascunşi într-o cavernä formatä din stânci, la marginea savanei africane. Nu

părea cu putinţă, acel lucru, dar se întâmpla aievea, iar Jenna îl dorea la fel de mult pe cât dorea aerul pe care îl respira.

Îi arătă cât de mult, mişcându-şi mâinile peste pieptul lui, peste suprafaţa dură a abdomenului, spre tăria în creştere a bărbăţiei. Când îl atinse, Sam îşi ridică buzele de pe sânul ei şi începu să-i rostească numele la nesfârşit, iar Jenna ştiu întocmai ce dorea de la ea. Îl cuprinse cu mâna, iar degetele lui îi căutară iarăşi dulcea feminitate şi i-o invadată, mângâind-o în timp ce şi ea îl mângâia.

Sărutul pe care îl împărtăşiră în acel moment fu frenetic, înfometat şi poruncitor din partea amândurora, căci nici unul nu mai putea să se abţină; şi nici să aştepte. Mâinile căutau, limbile de asemenea, gustând, lingând, muşcând.

- Te doresc, te doresc, Jenna, îl auzi ea strigând şi, cumva, reuşi să-i răspundă ca un ecou, chiar în timp ce Sam luneca într-însa, umplând-o complet, deplin, perfect, cu bărbăţia lui. Iar ea cuprindea toată acea forţă şi putere în îmbrăţişarea primitoare a feminităţii ei catifelate.

La început încet, fără grabă, Sam prinse a se mişca înăuntrul ei. În acel timp, o privi pe Jenna sub el, cu ochii ei mari şi albaştri tulburaţi de voluptate şi încadraţi în părul blond tăiat scurt, în vreme ce pe faţă i se reflecta acelaşi extaz pe care-l simţea şi el.

Privind-o, mişcându-se, tot mai repede şi mai repede, ştiu ce li se întâmpla, şi ei, şi lui. Îi văzu ochii devenind mai luminoşi când reacţionă odată

cu el, arcuindu-şi spinarea, folosindu-şi braţele pentru a-l trage şi mai aproape.

Pe când ochii li se împreunau laolaltă nu mai puţin decât trupurile, Sam văzu lumina înteţindu-se de jur împrejurul lor ca soarele aruncându-şi razele peste un deşert ce se deşteaptă, până când totul fu inundat de acea lumină, care explodă peste tot în jur şi într-înşii.

Capitolul 7

Strälucirea nu existase decât înäuntrul lor, o luminä care le reflecta simţämintele atât de intense. În realitate, soarele apunea dincolo de Munţii Batari, în timp ce Sam se rostogolea pe prosop, cu braţele încä în jurul Jennei.

- În curând se va întuneca, şopti el, cu buzele pe obrazul ei umed.

Jenna dädu din cap, începând sä se ridice.

- Mai bine sä ne întoarcem. Oamenii täi se vor întreba...

El o strânse cu putere, färä a o läsa sä se desprindä din îmbräţişarea lui fermä.

- Nu-ţi face griji în privinţa lor, räspunse, särutând-o pe obraz, dupä care întoarse puţin capul, pentru a-i putea säruta buzele, în timp ce-şi trecea mâinile prin pärul ei. Halal tunsoare, o tachinä.

Jenna ridicä mâna, îşi simţi pärul şi din nou fu surprinsä.

- Îmi place, spuse ea. *Cred.*

Sam râse.

- Şi mie îmi place, şi *ştiu*.

Începu sä se desprindä şi se ridicä în capul oaselor, înfäşurând-o pe Jenna cu prosopul.

- Şi-acum, spuse, ridicându-se în picioare, mä duc sä fac o baie înainte de cinä. Vrei sä vii şi tu?

Jenna clätinä din cap, încercând sä nu

reacţioneze la vederea lui, aşa cum stätea deasupra ei, cu trupul lucind în lumina asfinţitului. I se puse un nod în gât, spunându-şi cât de superb aräta - puternic, complet, desävârşit.

- Stau doar sä mä uit spuse şi, sub privirea ei, Sam se întoarse şi päşi pe una dintre stâncile ieşite în afarä. Stätu un moment în echilibru pe margine, apoi plonjä, cu o boltä înaltä şi prelungä, pentru a pluti un moment suspendat deasupra eleşteului, înainte ca trupul säu alungit sä sträpungä apa aproape färä zgomot, abia stârnind un val în urma sa.

Când ieşi din nou la suprafaţä, îi strigä:

- Hai în apä, Jenna. E excelent.

Jenna se ridicä pe stâncä, pentru a vedea mai bine distanţa pânä la iazul de jos.

- Nu mä prea pricep la plonjoane, recunoscu ea.

- Atunci, sari, deschise Sam braţele. Haide, am sä te prind.

Privi în jur.

- Şi oamenii? întrebä, continuând sä-şi ţinä prosopul pe trup.

- Nu-ţi face griji. Cu toţii sunt în tabärä. Hai, Jenna, fä o baie pânä nu se-ntunecä şi ne trezim cu toate animalele pe cap.

- Ce? strigä ea, uitându-se iaräşi în jur.

- Exact. Asta-i principala adäpätoare din regiune. Din acelaşi motiv am fäcut tabära atât de departe, în aval. Uneori, vin în numär foarte mare.

- Sam, poate ar fi mai bine sä ne întoarcem

chiar acum, spuse ea. Dacä vin cât timp suntem în apä?

- Nici o grijä. O sä le-auzim.

Continua sä stea cu braţele desfäcute.

- Încep sä mä satur de-atâta aşteptare, Jenna.

Läsând prosopul sä cadä, Jenna trase adânc aer în piept, închise ochii şi säri. Nimeri la un kilometru distanţä de braţele lui Sam.

Când ieşi la suprafaţä, acesta înota spre ea, râzând.

- Nu eşti cea mai bunä ţintaşä din lume. Nu te-ai uitat şi tu, înainte sä sari?

Întinse o mânä şi-i atinse talia, cuprinzând-o cu braţul pentru a o trage spre el, în timp ce amândoi cälcau apa pentru a pluti în continuare.

- Nu, räspunse ea cu sinceritate. Întotdeauna închid ochii când sar, încä de când eram micä. De fapt, sunt o laşä.

- Tu, laşä? o contrazise el, läsându-şi mâinile sä-i exploreze trupul în timp ce sältau prin apä. Numai oamenii foarte curajoşi vin în safari prin pärţile astea ale Africii.

- Nu de curaj e vorba, räspunse ea, cu un mic tremur stârnit de ceea ce-i fäceau mâinile lui. Ci de încredere. Sunt cu tine, Sam.

- Da, într-adevär, îşi apropie Sam buzele de ale ei. Mai mult ca sigur cä eşti.

Ţinând-o deasupra apei, o särutä profund, iar ea îi simţi dorinţa crescând lipitä de trupul ei.

- Şi-acum, mai spuse Sam, mai bine sä tragem

un înot de răcorire, altfel nu mai ajungem înapoi la cină.

Cam fără tragere de inimă, se despărţiră şi porniră înot de-a latul eleşteului, unul lângă altul. Apa, care în urmă cu o oră fusese albastră, era acum aproape neagră şi părea fără fund. Umbrele se alungeau peste iaz, vârstate cu culorile apusului de soare, o abundenţă de portocaliu, violet şi roz. Sam şi Jenna străbăteau culorile şi umbrele cu mişcările lor ritmice. În sfârşit, obosiţi şi relaxaţi, ieşiră din piscină şi se îmbrăcară în tăcere, cu ochii întâlnindu-li-se din când în când, cu mâinile atingându-li-se, familiar şi tandru.

Jenna îşi şterse părul şi, până îşi luă şi hainele pe ea, acesta i se uscă de tot.

- E o diferenţă, nu, după pletele buclate de după-amiază? comentă Sam.

- Pletele încurcate, vrei să spui, îl corectă Jenna. Da, şi-mi place la nebunie. Îţi mulţumesc, Sam, spuse ea, dintr-o dată intimidându-se din nou. El, însă, îi înlătură dezinvolt sfiala, aplecându-se s-o sărute şi începând să-i încheie bluza.

Degetele sale atinseră lanţul de aur de la gâtul ei şi stăruiră asupra talismanului cuibărit în şanţul dintre sâni.

- Ce-i ăsta? întrebă el, curios. Nu l-am văzut niciodată la tine.

- Într-adevăr, răspunse Jenna, cu oarecare tristeţe, după părerea lui. Cândva, cu ani în urmă, îl purtam tot timpul.

- Pare o jumătate de monedă veche, comentă Sam, examinând pandantivul.

- Asta şi este.

Jenna termină de încheiat bluza, pe care Sam o abandonase.

- Tatăl meu a găsit-o în timpul uneia dintre săpăturile lui. Pe-atunci, eu eram abia o fetiţă, îşi aminti ea. Mă luase în deplasarea din Grecia şi mă aflam la faţa locului când a găsit monedele. La întoarcerea în State, a dat-o pe asta la tăiat şi din jumătăţile ei a făcut talismanuri pentru amândoi.

- E foarte frumoasă, spuse Sam, cam mirat de tristeţea ei, care părea umbrită de ceva mai mult decât moartea tatălui ei. Pare myceniană.

- Da, asta e, răspunse Jenna, adăugând: chiar dacă n-o port prea des, o ţin la mine tot timpul.

Îşi adună lucrurile şi, când se întoarse din nou spre el, avea un zâmbet pe buze.

Dar Sam o văzuse privind spre Munţii Batari, care păreau să-i domine ca nişte gigantice santinele ale apocalipsei. Contemplase lanţul muntos cu ochi provocatori, dar în acelaşi timp plini de tristeţe. Sperând să vadă tristeţea risipindu-se, o cuprinse cu braţul, ocrotitor. Porniră înapoi spre tabără, însoţiţi de strigătele îndepărtate ale animalelor în drum spre adăpătoarea lor.

Întunericul se lăsă, rapid şi ca o sentinţă, chiar când ajunseră la tabără. Mirosurile cinei pluteau spre ei, apetisante. Sam îi mai dărui o îmbrăţişare şi un sărut, înainte de a intra în cercul de lumină al

taberei.

Imediat, Matope şi ceilalţi începură să vorbească plini de însufleţire şi, după cum i se păru Jennei, cu chicoteli înăbuşite.

- Sam, îl întrebă ea, jenată, vorbesc cumva despre noi? Crezi că ştiu ce... s-a întâmplat la iaz?

Punându-i întrebarea, roşi, dar Sam se mulţumi să râdă.

- Nu, deşi probabil bănuiesc. Oricum, nu despre asta e vorba, adăugă el, în timp ce le striga celorlalţi un salut.

- Atunci, despre ce?

- Despre părul tău.

- Ce? îşi ridică ea mâna, atingându-şi şuviţele retezate.

- Exact, râse Sam. În fond, ai plecat de-aici, azi după-amiază, ca Simone Beauchamp, actriţă, şi te-ai întors ca Jenna Chapman, expediţionară. Par să fie de acord că e o schimbare în bine, adăugă el. Să le spun că este opera mea?

- Nu! se opuse Jenna. Şi-aşa sunt destul de jenată de ce şi-or fi închipuind.

În timp ce se apropiau, zâmbi timidă. La fel de timidă, îl salută pe Matope, primi o farfurie de la fiul lui şi începu să-şi pună mâncarea din cratiţă. Încercă să lege o conversaţie amicală cu ceilalţi, dar continua să simtă roşeaţa ridicându-i-se de la gât în sus.

Imediat ce farfuria i se umplu, Jenna porni grăbită spre unul dintre scaunele pliante instalate la

mică distanţă de foc şi începu să mănânce repede. Aproape terminase, când Sam îşi trase scaunul lângă al ei.

- Cred că ai fost lihnită, comentă el.

- Da, mi-era foame, dar eram şi nervoasă, recunoscu ea adevăratul motiv pentru care îşi înfulecase cina cu o asemenea repeziciune.

Sam se mulţumi să clatine din cap, zâmbind.

Jenna nu-i răspunse la zâmbet. Sfiala nu-i mai trecea, oricât ar fi încercat.

La vremea când Sam termină masa, strânse farfuriile, turnă brandy-ul şi se aşeză din nou lângă ea, Jenna îşi dădu seama că şi el era cam încurcat.

Oamenii dispăruseră spre marginea luminişului, unde se adânciseră complet într-un joc de noroc care implicarea aruncarea unei perechi de zaruri din fildeş. Nu le acordau Jennei şi lui Sam nici o atenţie. Şi totuşi, ceva anume, în neaşteptata politeţe cu care îi oferi paharul de brandy, o făcu pe Jenna să-şi dea seama că şi el se simţea la fel. Când intraseră în tabără, unde-i aşteptau ceilalţi, păruse oricum, numai stânjenit nu. Acum, când rămăseseră practic singuri lângă focul de tabără, era cu totul altceva.

În timp ce privea lumina flăcărilor reliefându-i planele feţei, Jenna deveni conştientă de faptul că aceea era faţa unui bărbat într-ale cărui braţe se culcase, dar pe care abia dacă-l cunoşteau. Dragostea lor o umpluse cu bucurie şi fericire, dar acum, când trecuse, amândoi se simţeau stingheriţi. Se întrebă ce avea să le aducă ziua de

mâine şi-şi imagină că şi el îşi punea aceeaşi întrebare. Dintr-o dată, redeveniseră doi străini.

Şi nu numai atât, recunoscu Jenna în sinea ei, dar printre sentimente se includea şi îndoiala. În timp ce-şi beau brandy-ul, tăcuţi, în îndoială îşi croia drum nesiguranţa. Dintr-o dată, nu mai ştia ce simţea Sam pentru ea şi nu-şi putea găsi curajul de a vorbi despre cele întâmplate. Se temea să-i spună ce însemnase pentru ea, se îngrozea că pentru el putuse însemna mai puţin.

Ar fi trebuit să se gândească dinainte ce implica dragostea cu el, să-şi dea seama că avea să schimbe lucrurile dintre ei şi, poate, să complice şi mai mult o situaţie deja dificilă. Şi nu se gândise. Nici o clipă. I se dăruise lui Sam, fiindcă avea nevoie de el şi îl dorea; atingerea lui o aprinsese toată. N-ar fi putut alege nici o altă cale. Iar acum, ea şi Sam stăteau unul lângă altul, fără să-şi vorbească, iar Jenna trebuia să-şi înghită lacrimile.

Terminară de băut şi rămaseră unde se aflau, privind cum se stingeau flăcările. Oamenii îşi întrerupseseră în sfârşit jocul, făcuseră curăţenie în cortul-bucătărie şi se duseseră la culcare. Sam şi Jenna rămaseră lângă foc, care acum scăpăta. Scormonindu-l cu un băţ, Sam îl aţâţă din nou, după care, în sfârşit, vorbi.

- Jenna, vreau...

Întinse mâna şi o atinse, ceea ce păru să-i readucă totul, toate amintirile celor întâmplate între ei la iaz şi, odată cu amintirile, sentimentele. Zâmbi,

apoi păru să se relaxeze.

- După-amiaza asta a fost foarte deosebită pentru mine, spuse el încet.

- O, Sam, şi pentru mine a fost, izbucni ea, uşurată. Începeam să-mi pun întrebări. Vreau să zic, ai fost atât de tăcut, de la cină încoace...

- Mă simţeam doar cam încurcat, cred, răspunse el, ceea ce de obicei nu mi se întâmplă. Dar nici *aşa ceva* nu mi se întâmplă de obicei, Jenna. De fapt, preciză el, niciodată n-am lăsat să se lege relaţii personale într-un safari, dar, recunosc, nici n-am mai fost afectat de vreo altă femeie în acelaşi fel. La început, cu siguranţă că nu-mi imaginam să fie posibil aşa ceva între noi doi.

Jenna râse cu uşurare.

- A, ştiu asta! Nu mă plăceai şi nu voiai să vin cu tine.

- Aşa e, confirmă el.

- Şi acum? întrebă Jenna, din nou intimidată.

- Acum îmi placi foarte mult, îi ridică el mâna la buze, îngândurat, pentru a o săruta. Dar încă mai consider că n-ar trebui să te afli aici.

- Şi totuşi, sunt aici, spuse ea, aproape cu patimă, iar cale de întoarcere nu mai există.

- Nu mai există, într-adevăr.

Expresia din ochii lui părea s-o înştiinţeze că se gândea la mai mult decât la expediţia lor în Munţii Batari.

Se lăsă din nou tăcerea, dar acum într-o atmosferă de prietenie. Sam potrivi scaunele mai

aproape, pentru ca Jenna sä-şi poatä rezema capul de umärul lui, în timp ce priveau focul micşorându-se.

- O sä se stingä? întrebä ea.

- Nu. Am sä mai pun lemne înainte de a ne culca, iar în timpul nopţii oamenii îl vor ţine aprins. Tot timpul stä treaz câte unul, o asigurä el.

- Cu tine mä simt în siguranţä, Sam, spuse încetişor Jenna.

- Nu voi läsa sä ţi se întâmple nimic. Mâine, ar trebui sä ajungem aproape de mormântul tatälui täu, dar vei fi apäratä, chiar şi în Batari.

- Ştiu.

În strânsoarea mâinii lui se simţea putere şi competenţä. Îi crea o stare de certitudine şi linişte stranie - ca şi cum locul ei ar fi fost acolo, lângä el. Jenna se întrebä dacä nu cumva se îndrägostea de acel om care pärea atât de scorţos pe dinafarä, dar în interiorul säu era cald şi afectuos.

- Eşti un om minunat, Sam Matlock, se pomeni ea rostind.

- În ciuda exteriorului aspru? întrebä Sam, parcä citindu-i gândurile.

Jenna râse:

- Da, în ciuda lui. Şi-n plus, toatä asprimea e de fapt numai de ochii lumii, cred.

- Cu toţii avem câte un rol de jucat, comentä el, ca o confirmare.

- Deosebirea e cä tu îmi cunoşti rolul - pe ecran, şi în viaţä. Ştii totul despre mine, dar eu despre tine

nu ştiu nimic.

- Şi nu eşti dispusă sä mä iei aşa cum sunt, sä accepţi ceea ce vezi?

- Nnţ, clätinä Jenna din cap. Vreau sä ştiu totul. Ştiu multe amänunte, continuä ea, ridicând mâna sä-i atingä chipul. Punctele aurii din ochii täi scânteiazä când eşti fericit, sau furios. Am väzut ambele expresii, îi reaminti. Şi am väzut cuţitul de care nu te desparţi - nici chiar când faci dragoste, şopti ea, în timp ce Sam îi säruta creştetul capului. Ţi-am atinse cicatricea lungä, de deasupra şoldului, şi pe cealaltä, mai micä, de pe piept. Peste tot te-am atins.

- Da, murmurä Sam la urechea ei, cu o atingere atât de dulce, de senzualä şi iubitoare.

Îi întoarse capul şi o särutä pe buza de sus, apoi şi pe cea de jos, trecându-şi limba printre ele, apoi acoperindu-i buzele cu ale lui şi särutând-o cu patimä.

Era un särut care, dupä ce se sfârşi, o läsä tremurând. Jenna încercä sä-şi revinä în simţiri, pentru a sfârşi ceea ce voia sä spunä.

- Îţi cunosc cele mai intime detalii şi n-am sä le uit, dar nu te cunosc pe *tine*, Sam.

O ţinu în braţe mult timp, înainte de a-i räspunde:

- Va sä zicä, vrei sä afli biografia neromanţatä şi necenzuratä a lui Sam Matlock?

- Toatä, insistä ea, înafarä doar dacä existä ceva ce trebuie sä-mi ascunzi.

Se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Sarah.

- Cu toţii avem secretele noastre.

Glasul lui era scăzut, dar şi destul de amuzat.

- Atunci, spune-mi părţile care nu sunt secrete, îi ceru ea încet.

Sam ridică din umeri şi îi mângâie părul, dar Jenna stărui:

- Începe cu începutul. Unde te-ai născut?

- În Est, răspunse el, echivoc.

- La est de Colorado, sau la est de Philadelphia? glumi ea, făcându-l să râdă:

- În regulă, doar la est de Philly. În Newark, New Jersey, dacă vrei să ştii.

- Nu mi te-am imaginat niciodată într-un oraş. În tot timpul ăsta, am presupus că ai crescut la o fermă.

- A, nu, clătină Sam din cap. A trebuit să mă-nveţe Fiona cum să arunc lassoul, râse el. În Africa, eram un adevărat novice. Mi-am petrecut viaţa într-un alt fel de junglă, cea de asfalt; dar, dincolo de zidurile marilor firme, pândeşte adeseori o sălbăticie mai mare decât poţi găsi în Batari.

Tonul vocii lui era atât de tăios, încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Acesta era trecutul pe care-l menţionase Sarah şi voia să ştie mai mult despre el, voia să-l împărtăşească împreună cu Sam şi să înţeleagă ce se întâmplase. Apoi, simţi în trupul lui ceva, o anumită încordare, i-o văzu şi pe faţă, în linia înăsprită a fălcilor, în privirea

îndepărtată din ochi, şi înţelese că orice întrebări erau interzise. Rămase tăcută, cu capul rezemat la pieptul lui, până când tensiunea din trup i se risipi şi Sam îi surâse. Era un zâmbet trist, un zâmbet frumos, iar Jenna îşi spuse din nou că era un bărbat neasemuit de chipeş.

Mâna i se apropie de faţa ei, urmărind linia arcuită, pentru ca apoi să-i coboare pe gât, spre a atinge sânul. Îşi simţi respiraţia oprindu-se, căci atingerea lui redeştepta amintirea acelei după-amieze şi a tot ceea ce se întâmplase între ei.

Probabil că şi Sam simţea acelaşi lucru, căci îi spuse cu glas senzual:

- Nu vreau să mai vorbim, Jenna. Nu despre trecut. Acum trăim în prezent şi nu-mi doresc altceva decât să fiu aici. Cu tine.

Se aplecă înainte s-o sărute. Buzele ei erau calde şi moi, iar Jenna simţi că aluneca nepăsătoare, cu capul înainte, spre braţele deschise ale dorinţei, unde nu se putea gândi decât la Sam, la buzele lui pe ale ei şi la braţul care o cuprindea, cu mâna pe sân.

Din foc nu mai rămăsese decât jăraticul roşiatic, când se ridicară şi porniră spre cortul lui Sam.

A doua zi călătoriră încet, pe ceea ce mai rămăsese din drum, intrând printre colinele de la poalele munţilor. Cu câţiva kilometri în urmă, trecuseră prin dreptul ultimului sat din zonă. Ţinutul care se întindea în faţa lor era sălbatic şi

virtualmente neexplorat. Dimineaţä, Jenna întrezärise piscurile colţuroase de pe culmea Mun]ilor Batari, acum înväluite în nori. Sälbäticia munţilor era atât înspäimântätoare, cât şi fascinată, şi simţise câte ceva din ceea ce-şi imagina cä trebuia sä fi simţit tatäl ei, când stätea privind masivul muntos, convins cä în adâncurile vastei pustietäţi zäcea îngropat oraşul pierdut Zaphir.

- E splendid şi sälbatic, îi spuse ea lui Sam.

- Da, fu el de acord. Pe mulţi îi fascinează. În cele din urmä, dupä ce vom cartografia toatä regiunea şi vom stabili câteva zone pentru tabere, Eric şi cu mine vom putea planifica safariuri în Batari. Mäcar excusrii de o zi, dar nu atât de departe pe cât plänuia sä se ducä tatäl täu, îi aminti el.

- Cât de departe a ajuns, Sam?

- Asta n-o vom şti niciodatä. Conform rapoartelor primite de primul ministru, e îngropat imediat dincolo de ultimul loc de tabärä cunoscut. Ar trebui sä ajungem diseară, înainte de cäderea întunericului.

Jenna dädu din cap. Simţea o apäsare în piept, iar gura îi era uscatä. Ar fi vrut sä-l îndemne pe Sam sä se gräbească, sä ajungä mai repede; în acelaşi timp, dorea sä-i cearä sä se întoarcä. Nu voia sä facä faţä realitäţii: realitatea morţii tatälui ei.

În restul acelei zile, cälätoria continuä încet şi cu greu, şi cu toate cä atmosfera se mai räcorise, insectele compensau scäderea cäldurii. Jenna se

pomeni plesnindu-le în timp ce se hurducau cu maşina şi în cele din urmä, la propunerea lui Sam, luä cealaltă pälärie pe care el insistase sä şi-o cumpere din Salindi City. Avea bor lat şi era acoperită cu un voal de plasă care se putea îndoi în jos, pentru a fi legat sub bärbie.

- Mä simt ca o doamnä din anii 1920 plecată în voiaj, comentä ea.

- Nu se prea potriveşte cu noua ta tunsoare, asta-i sigur, dar arätţi destul de elegant, spuse Sam, în timp ce manevra volanul, încercând sä evite ramurile läsate în jos.

În cea mai mare parte a drumului, rämase täcut, concentrându-se sä conducä jeepul şi camioneta pe drumurile forestiere înguste. De două ori furä nevoiţi sä coboare pentru a täia crengile, astfel încât camioneta sä-i poatä urma. Deasupra, Jenna auzea cimpanzeii şi alte maimuţe jucându-se, dar sunetele din hăţişuri nu erau la fel de liniştitoare.

- Prin pärţile astea bântuie facocerii, o informä Sam.

- Şi şerpii, *Memsahib*, îi aminti Abdullah de pe bancheta din spate, cu nelipsita puşcä pe genunchi.

- Când te îndepärtezi de tabärä, sä iei şi un bäţ cu tine.

- Şi ce sä fac cu el, se interesä Jenna, sä bat facocerii?

Sam râse:

- Cu ei n-ai de ce sä-ţi faci griji. Îi poţi auzi de

departe, când vin, ca sä te dai la o parte din calea lor. Adevärata problemä sunt şerpii, fiindcä ei nu te avertizează nicicum. Loveşte din mers, cu bäţul, frunzişul din faţa ta. Aşa, cel puţin, ai sä-i alungi.

- Şi-atunci, fug mâncând pämântul, räspunse Jenna.

- Asta e o posibilitate. Dar, în situaţia existentä, cel mai bine e sä stai cât poţi de nemişcatä. Încremeneşti şi gata.

- Pentru cât timp?

- Pânä venim sä te salväm, Abdullah sau eu, zâmbi Sam.

- Ei bine, sä nu mä läsaţi s-aştept prea mult, glumi Jenna; apoi, dupä o scurtä täcere, întrebä: Sam, mormântul tatälui meu e la locul de tabärä?

- Cred cä da. Pe-aproape, în orice caz. Conform celor scrise în raport, este pe colina de deasupra locului unde ne vom opri.

- Înţeleg, dädu Jenna din cap, gânditoare. Ai sä mi-l gäseşti?

- Da, räspunse el. Am sä ţi-l gäsesc.

În aceeaşi dupä-amiazä, târziu, Jenna aştepta cu nervozitate, în timp ce instalau tabära. În sfârşit, Sam observä cât de tulburatä era şi o întrebä:

- Vrei sä mä duc acum?

Jenna dädu din cap:

- Am fäcut atâta drum, Sam, şi aştept sä-i väd mormântul de când am ajuns în Africa. Nu vreau sä mai stau pe loc.

- Te înţeleg, räspunse el, atingându-i mâna. Cred cä e pe ridicätura aia micä, imediat deasupra noasträ. Mä urc sä arunc o privire. Dar dacä nu e acolo, Jenna, ca trebui sä aşteptäm pânä dimineaţä, ca sä cäutäm în restul zonei.

Încuviinţând, Jenna îl privi cum se îndrepta spre colina din spatele taberei.

Peste zece minute, aflatä încä în acelaşi loc, îl auzi pe Sam strigând de la marginea poienii:

- L-am gäsit.

Jenna porni spre el, iar Sam îi întinse mâna.

- Vrei sä urc şi eu cu tine pânä acolo?

- Nu, clätinä ea din cap. Vreau sä fiu singurä.

- E chiar pe vârful movilei, îi explicä el. Am degajat drumul, dar trebuie sä iei şi asta.

Îi dädu o creangä pe care o curäţise de rämurele, fäcând din ea un fel de baston. Jenna trecu pe lângä el färä o vorbä, în drum spre vârful colinei, färä sä se mai gândeascä la altceva decât la ceea ce o aştepta acolo.

Lovind din mers tufişurile din faţa ei, Jenna urcä dealul cu atenţie, în pofida neliniştii care o îndemna s-o ia la goanä. Îşi scosese päläria cea mare cu voal, când sosiserä în tabärä, şi cu toate cä aici, în desişuri, nu era la fel de räcoare ca în luminiş, insectele nu päreau sä fie atât de sâcâitoare. Sau, poate, acum pur şi simplu nu mai era conştientä de ele, cäci ajunsese pe culmea colinei, unde se opri, privind împrejurul ei, în cäutarea mormântului.

Mult timp, Jenna nu-l väzu şi se întrebä dacä nu

cumva greşise drumul. Apoi, observä o grämäjoarä de pietre sub un copac. Putea fi *acolo*? În timp ce se apropia, inima începu sä-i batä mai repede, iar picioarele, sä-i tremure. Apoi väzu, lângä pietre, în umbra unor tufişuri încâlcite, o cruce fäcutä din douä beţe. Acela era mormântul lui, îşi dädu ea seama, sub un maldär de bolovani, cu o cruce rudimentarä pentru a însemna locul.

Jenna cäzu în genunchi.

- Sunt aici, tatä, spuse ea încet. În sfârşit, am venit.

Sam o aştepta cu neräbdare sä se întoarcä. Cercetase häţişurile de peste tot în jurul mormântului, înainte de a o läsa sä urce singurä, cäci ştia cä avea nevoie de acele momente intime cu tatäl ei, însä acum începea sä se îngrijoreze.

Când ajunse la ea, încä mai stätea în genunchi lângä jalicul morman de pietre. Sam se opri täcut la câţiva paşi distanţä, nedorind sä-i tulbure gândurile. Aräta atât de micä şi vulnerabilä, îngenuncheatä acolo; o Jenna pe care n-o mai väzuse. Vru sä-i spunä ceva, dar nu ştia ce anume, nici cum s-o consoleze. Se blestemä pentru nepriceperea lui, pentru cä nu putea s-o ajute.

În sfârşit, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Jenna se räsuci spre el. Avea obrajii bräzdaţi de lacrimi. Sam mai fäcu doi paşi şi ajunse lângä ea, unde îngenunche pe pämânt, luând-o în braţe. Numai atât putea sä facä, s-o strângä la piept, färä nici un

cuvânt.

- O sä fie bine, murmurä el, cäutându-şi cuvintele. Ai fäcut ceea ce-ţi impuseseşi sä faci. Ai gäsit mormântul lui Carl. Ţi-ai luat rämas bun.

Jenna se întoarse şi se agäţä de el, suspinând sfâşietor şi läsându-l s-o ţinä în braţe, pe când plângea ca un copil.

- Dar tu nu înţelegi, Sam, spuse ea, printre suspine sufocate. Nu ştii ce i-am fäcut, cum l-am dezamägit.

- Sunt convins cä nu l-ai dezamägit niciodatä, Jenna.

- Ba da, ba da, l-am dezamägit, ţipä ea, aproape isteric.

Sam se läsä puţin în spate, läsând-o sä cadä la pieptul lui, astfel încât s-o ţinä cu amândouä braţele, pe când aştepta sä-i spunä ceea ce pärea atât de disperatä sä-i împärtäşeascä.

- Mi-a scris cu peste o lunä înainte de a muri, Sam, chemându-mä în Africa. Voia sä fiu aläturi de el când gäsea Zaphirul, oraşul de a cärui existenţä era atât de sigur.

- Nu era decât un vis, Jenna.

- Ba nu, nu era, nu era, negä ea, dar asta nici mäcar nu conteazä. Ceea ce conteazä e cä a vrut sä vin aici. Dupä atâţia ani de când ne despärţiseräm, voia sä uitäm trecutul şi sä fim din nou tatäl şi fiica de altä datä.

Sam continua s-o ţinä în braţe, aşteptând sä audä şi restul.

- Nu ne mai înţelegeam de ani de zile. Eu fusesem de vină. M-am revoltat împotriva lui - şi a mamei mele. Nu i-am împlinit nici unul din planurile pe care şi le făcuse cu mine. Nici măcar şcoala n-am terminat-o. În schimb, m-am dus la New York şi am devenit un simbol a tot ceea ce pentru el nu avea nici un sens, vedetă de televiziune într-o melodramă tâmpită. Îşi dorise atât de multe pentru mine. Atâtea vise şi speranţe...

Îi mângâie uşurel părul.

- Trebuie să ne trăim vieţile noastre, Jenna, spuse el.

- Ştiu, dar actoria nu era nici măcar ceea ce-mi doream *eu*. Era doar o cale de a mă revolta. Apoi, când mi-a scris în sfârşit, rugându-mă să vin în Africa, i-am răspuns că da, însă am amânat. Am terminat filmările, dar între timp se făcuse prea târziu. Până am fost eu gata de plecare, a murit.

- Nu aveai de unde şti că urma să moară, Jenna. Nu ştiai nici încotro avea să-l poarte căutarea asta. Nu te învinui singură pentru ceea ce nu poţi controla. Împacă-ţi conştiinţa şi linişteşte-te.

- L-am iubit atât de mult, Sam.

- Ştiu că l-ai iubit, Jenna.

Îi împinse înapoi şuviţele de păr din jurul feţei şi-i sărută obrajii înlăcrimaţi, mângâind-o ca pe o fetiţă a cărei durere e prea profundă pentru cuvinte. Se simţea neputincios şi stângaci, ştiind că vorbele lui nu reuşiseră să-i atingă suferinţa decât la suprafaţă.

- A fost cel mai bun prieten al meu, până am crescut, şi-atunci l-am lăsat de izbelişte.

Ochii ei albaştri se umpluseră iarăşi de lacrimi, iar vocea îi tremura la amintirea acelor zile care trecuseră şi nu mai puteau fi reînviate.

- Sunt convins că el nu a văzut aşa lucrurile. Din câte înţeleg, Carl era un om foarte înţelegător. Şi-a dat seama că nu făcuseşi decât să te revolţi, ca toţi tinerii. Ştia că îl iubeai.

- Sper. O, cât mai sper.

Dar continua să fie tulburată, nemângâiată chiar.

- Însă nu e numai atât, Sam. Mai e...

Începea să tremure. Sam încercă s-o calmeze.

- Vom vorbi despre asta mâine, Jenna, spuse el. Ţi-a fost de-ajuns pentru o singură zi. Acum, am să-ţi dau ceva de mâncare şi te bag în pat. Dimineaţă, toate vor părea mai luminoase. Ai încredere-n mine.

Umerii Jennei se înmuiară şi căzu obosită la pieptul lui. În sfârşit, îl lăsă s-o ridice şi s-o ajute la înapoierea spre tabără, prea epuizată ca să mai protesteze.

Jenna se trezi cu mult timp înaintea zorilor. Încercă să-şi amintească unde se afla şi ce se întâmplase. Apoi, îşi aminti de mormântul tatălui ei şi criza prin care trecuse, în braţele lui Sam. Nu avea sentimentul că se sfârşise. Încă mai dorea, cumva, să se purifice de vinovăţia care o chinuia. Încercând să nu-l deranjeze pe Sam, se răsuci pe

partea cealaltă şi închise ochii, sperând că avea să-i vină din nou somnul. Nu veni. Într-un târziu, prin uşa cortului pătrunse în sfârşit o rază slabă de lumină, iar Jenna ştiu ce avea să facă.

Atentă, trase plasa contra ţânţarilor şi se ridică, încercând să nu-l trezească pe Sam. Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Sam deschisese deja un ochi, iar acum o privea, în timp ce începea să se îmbrace.

- Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, Jenna, spuse el.

- Ştiu, dar nu puteam dormi. S-ar putea să ies şi să văd dacă Matope a terminat cafeaua.

- Sunt sigur că da. Te simţi bine?

- Aşa cred, răspunse Jenna. Da, mi-e bine.

Termină repede cu îmbrăcatul şi, încercând un surâs, se strecură afară din cort.

Jenna încercă să se furişeze pe lângă Matope fără ca acesta s-o vadă, dar ar fi trebuit să ştie că aşa ceva nu era mai posibil decât să se scoale din pat fără a-l trezi pe Sam. Însoţitorii ei erau conştienţi permanent de tot ceea ce se petrecea împrejurul lor, în junglă. Îşi formaseră un al şaselea simţ; nu le scăpa nimic.

- Cafea, *Memsahib*? întrebă Matope, în timp ce Jenna ocolea tabăra.

- Da, mi-ar face plăcere. Mă întorc imediat, mai spuse ea, dispărând în tufişul de la poala colinei, cu speranţa că Matope avea să-i interpreteze altfel scopurile. Când acesta nu mai comentă, trase

concluzia că-l păcălise; luă un băţ şi porni spre colină.

Ajunse la mormântul tatălui ei tocmai când răsărea soarele. În zori, locul arăta şi mai melancolic, îşi spuse Jenna, oprindu-se în faţa grămezii de pietre. Acum nu mai avea lacrimi în ochi, numai un puternic sentiment de hotărâre. Ştia ce trebuia să facă, ce-ar fi dorit tatăl ei să facă. Închise ochii şi făcut o promisiune tăcută, faţă de sine însăşi şi de el.

Când deschise din nou ochii, încă înainte de a vedea ceva, Jenna simţi o prezenţă străină. Apoi se întoarse, pentru a se pomeni faţă în faţă cu un grup de negri care, în ochii ei surprinşi, păreau nişte uriaşi. Erau vopsiţi fioros şi goi, cu excepţia unor legături pe şolduri, şi stăteau incredibil de nemişcaţi. Jenna simţi un zbieret ridicându-i-se în gât, dar reuşi să şi-l controleze, pentru a le da de înţeles că era calmă, nu se temea şi nu se pregătea s-o ia la fugă. Apoi, începu să-i vorbească celui ce părea să fie căpetenia.

- Jenna, ascultă-mă cu atenţie.

Era glasul lui Sam. Apăruse fără zgomot, la câţiva paşi de ea.

- Sam, cine-s ăştia?

- Până aici, ai procedat perfect. Acum, vreau şi mai mult de la tine. Ridică-te încet şi îndepărtează-te de mormânt, spre mine.

Jenna făcu aşa cum îi ceruse, încercând să-şi stăpânească tremurul. Erau şase sălbatici. Îi

numärase în minte, imediat ce apäruserä, dar încercase sä nu se uite prea atentä, sä nu intre în contact cu ochii lor begri şi pätrunzätori şi sä nu observe vopselele ce le decorau feţele şi trupurile, sau penele - şi nici armele. N-avea cum sä nu remarce puştile, fiindcä arätau atât de nefiresc în mâinile unor oameni care altminteri päreau primitivi.

Acum, nu mai era în stare sä-şi ia ochii de la puşti, în timp ce se îndrepta spre Sam.

- Repede, îi spuse el, deşi în glas nu i se simţea nici o grabä; le ascundea africanilor acest lucru; zâmbindu-le, le spuse ceva în Swahili, apoi i se adresä iaräşi ei, în englezä: Jenna, sunt din tribul Ngesi. Nu ştiu engleza, aşa cä ascultä-mä şi fä exact ce-ţi spun. Le-am spus cä eşti o *memsahib* pe care am adus-o aici într-un foto-safari. Ästa-i pretextul. Acum, zâmbeşte şi pe urmä coboarä dealul.

- Unde-s oamenii täi?

- În apropiere. Nu-ţi face griji. Nu ne paşte nici un pericol, atâta vreme cât faci ceea ce-ţi spun eu.

Dar Jenna väzuse ceva şi, dintr-o datä, avu sentimentul cä şi Sam väzuse şi tocmai din acea cauzä o gräbea. Unul dintre sälbaticii aflaţi cel mai aproape de ea avea la gât un şiret subţire de piele, pe care era legatä o bucatä de aur. Privi mai atentä. Era moneda tatälui ei! Îşi simţi inima începând sä batä cu putere şi ridicä mâna la gât, înainte de a-şi aminti cä nu avea talismanul acolo. Nu şi-l pusese la loc, dimineaţä.

- Sam...

- Ştiu, Jenna. Bucurä-te doar cä azi nu-l porţi, spuse el calm.

- Dar, Sam, are moneda tatälui meu! Omul ästa... el trebuie sä-l fi omorât pe tata!

Încerca sä nu strige, însä emoţiile erau cât pe ce s-o învingä.

Sam înţelese ce i se întâmpla şi o apucä de antebraţ, cu putere, strângându-i încheietura pânä când Jenna avu impresia cä forţa încleşätorii avea s-o doboare în genunchi.

- Pleacä imediat, Jenna.

- Nu, şopti ea, cu vocea sfâşiatä de durere, în timp ce Sam o strângea şi mai tare, trägând-o dupä el. Trebuie sä-l întrebi de unde are moneda!

Nu-i venea sä creadä cä glasul lui continua sä fie pläcut, când îi räspunse, mai ales întrucât cuvintele numai pläcute nu erau.

- Dacä nu taci şi nu pleci de-aici, s-ar putea sä ne ai pe toţi pe conştiinţä, Jenna. Alea sunt puşti adevärate, cu gloanţe adevärate, şi nu vor ezita sä le foloseascä. Întoarce-te la cort. În clipa asta, ordonä el. Şi sä nu mai scoţi o vorbä. Ai înţeles?

O privi, cu un zâmbet pe buze, dar strânsoarea mâinii nu släbi pânä când Jenna confirmä din cap.

Se räsuci, aruncând o ultimä privire spre talismanul de la gâtul sälbaticului african, şi porni în josul pantei färä a se mai uita în urmä. Îl auzi însä pe Sam vorbind, îi auzi pe oameni räspunzându-i, apoi râzând, dupä care Sam râse şi el. Când ajunse

la cort, încheietura mâinii i se înroşise ca focul şi avea lacrimi în ochi.

Capitolul 8

Jenna stätea pe marginea saltelei din cortul lui Sam, neluând în seamä plasa de ţânţari, ignorând chiar şi insectele care päreau s-o fi descoperit iaräşi, dintr-o datä. În tabärä nu se zärea nici urmä din oamenii lui Sam şi bänuia cä stäteau ascunşi în desişuri, lângä mormântul tatälui ei, cu puştile pregätite. Dar nu aveau nevoie de arme împotriva sälbaticilor care päreau atât de prietenoşi cu Sam, care râseserä împreunä cu el în timp ce ea se îndepärta, gândindu-se doar la un singur lucru: aveau talismanul tatälui säu şi, probabil, ei îl uciseserä.

Când Sam inträ în cort, expresia de pe chipul lui nu era deloc binevoitoare. Apoi, îi väzu vânätaia de pe antebraţ şi întinse mâna s-o atingä. Jenna se retrase.

- Jenna, dä-mi voie sä-ţi explic.

- Avea talismanul tatälui meu.

- Ştiu, iubito, dar nu ne aflam în poziţia de a-i putea ameninţa.

- Mi-a omorât tatäl, Sam, fulgerarä de durere ochii ei, când îi întâlnirä pe ai lui.

- Nu, Jenna.

- Cum poţi spune asta? De unde ştii? Cum ai putut sta acolo, de vorbä cu ei, râzând cu ei, când mi-au asasinat tatäl?

Sam ridicä mâna, aproape zâmbind.

- Sä le luäm pe rând, propuse el şi, când Jenna se încruntä, începu sä-i explice. Oamenii äştia fac parte dintr-un trib care träieşte în munţi. Sunt singurii locuitori din regiune şi nu au acces la arme de foc.

- Atunci, de unde le-au luat?

- Asta încerc sä-ţi explic, Jenna, dacä-mi dai voie. De-a lungul frontierei se desfäşoarä tot felul de activitäţi, iar traficanţii aduc din nou arme. Sälbaticii pe care tocmai i-ai întâlnit au cumpärat puştile de la oamenii care, din câte bänuiesc eu, l-au omorât pe Carl.

- De ce? De ce sä-l fi ucis contrabandiştii pe tatäl meu? El n-avea nimic de-a face cu disputele de la frontierä. Nu era decât un explorator.

Vocea i se frânse de emoţie.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar voi încerca sä aflu. A propos, adäugä, te-ai descurcat foarte bine.

- Îţi mulţumesc pentru asta, replicä Jenna, färä chef.

- Pânä ai väzut medalionul, îi reaminti el.

- Sam...

- Nu ei au luat talismanul, Jenna.

- N-ai de unde şti, protestä ea.

- Într-adevär, nu ştiu. Dar bänuiesc şi n-aveam de gând sä-i acuz de asta, ca sä ne omoare pe toţi. Înţelegi?

Stätea aplecat asupra ei, atingându-i încheietura mâinii pe care, cu doar câteva minute în urmä, o strânsese atât de tare.

- Ce facem acum? întrebä Jenna.

Sam se aşezä lângä ea, pe culcuş, cuprinzând-o cu braţul.

- Am sä te duc înapoi la ferma McKenzie.

Nu-i läsä timp sä-l ia la întrebäri.

- Ţi-ai îndeplinit misiunea, Jenna. Ai väzut mormântul tatälui täu şi ţi-ai luat rämas bun. Acum s-a terminat.

- Ba nu s-a terminat, clätinä ea din cap. Mai vreau sä fac ceva; ceva ce trebuie sä fac, Sam.

Fu rândul lui sä se mire.

- Despre ce vorbeşti?

- Cred cä tatäl meu a gäsit oraşul dispärut.

Sam se ridicä în picioare, exasperat.

- Jenna, nu existä nici un oraş dispärut, şi chiar dacä ar fi existat, tatäl täu nu l-a gäsit. A fost omorât înainte de...

- Ba nu, îl întrerupse ea. Eu cred cä l-a gäsit şi tocmai de-*asta* a fost omorât.

- Asta-s simple speculaţii.

Jenna nu räspunse, ci se ridicä de pe saltea şi vârî mâna în geantä.

- Existä un oraş, şi am o hartä care o dovedeşte. O hartä de la tatäl meu. Ştia cä era acolo şi nimeni nu-l credea.

Despäturi foaia de hârtie pe care o purtase la ea în tot acel timp şi i-o dädu lui Sam.

- Asta-i harta pe care mi-a trimis-o tatäl meu, harta Zaphirului.

Sam luä harta şi o privi, cu scepticismul întipärit

pe faţä.

- Ai avut-o la tine tot timpul?

Jenna dädu din cap.

- De ce nu mi-ai spus pânä acum?

- Nu ştiu. La început, n-am crezut cä puteam avea încredere în tine, iar pe urmä, cum sä spun, am aşteptat momentul potrivit.

Sam oftä adânc, dar continuä sä examineze harta.

- Ei, cu siguranţä cä ästa nu e momentul cel mai potrivit, spuse el. Nu putem pleca acum sä cäutäm Zaphirul. În Batari sunt probleme şi trebuie sä mä informez despre ele, dar singur, Jenna, nu cu tine. Nu vreau sä päţeşti nici un räu. De-asta te duc înapoi în rezervaţie.

Jenna se räsuci spre el, furioasä de-a binelea, sfidätoare:

- Oraşul pierdut existä, Sam.

Împäturind hârtia, Sam i-o înapoie.

- O hartä nu dovedeşte nimic. Ştii şi tu asta.

- N-o fi dovedind, strigä ea, dar am putea cel puţin s-o urmäm; am putea sä *ne uitäm*, Sam. Dacä gäsim oraşul, asta ar dovedi cä tatäl meu a avut dreptate, în toţi aceşti ani. L-ar reabilita.

- Şi te-ar reabilita şi pe tine, Jenna, pentru cä l-ai läsat singur. Asta vrei, sä te räscumperi?

N-o läsä sä räspundä.

- Nu, e tot un vis, dar unul mai periculos decât bänuisem înainte. Nu te pot läsa sä rişti. Nu-ţi pot pune viaţa în pericol. Mai ales acum.

Se aşeză la loc pe saltea. Nimic din acea expediţie nu ieşise conform planurilor lui - dragostea cu Jenna, formarea afecţiunii pentru ea, poate chiar a iubirii. Acum era importantă pentru el, dar avea o misiune de îndeplinit şi nu intenţiona să-i rişte viaţa.

- Pleci înapoi, reluă el, apăsat.

Jenna se îndepărtase, mergând până în cealaltă parte a micului cort. Gura i se strânsese într-o linie fermă, ca şi cum ar fi luat o decizie de cea mai mare importanţă. Şi o luase.

- Vreau să ajung în Zaphir, Sam.

Cu un oftat adânc, Sam se întrebă de ce acceptase să se încurce cu o femeie devotată într-un mod atât de încăpăţânat unei cauze. Clătină din cap.

- Nu mergi la nici un Zaphir, Jenna. Nici măcar *eu* nu mă duc în Zaphir. Nu există un asemenea loc.

Jenna îi ignoră negaţia; ştia că era o cacealma.

- Dar ai să te *întorci* aici? îl provocă ea.

- Nici nu-s sigur. Va trebui să iau legătura cu Eric şi cu primul ministru, când ajungem la rezervaţie.

- Sam, îl rugă ea, cu îndârjirea din ochi îmblânzindu-se, transformată în speranţă. Acum suntem aici, am ajuns atât de aproape, şi s-ar putea ca o altă ocazie ca asta să nu se mai ivească. Am putea să ne luăm după hartă...

- Şi să ne lăsăm oasele pe-aici. Nu, Jenna, repetă el, categoric. Pentru ultima dată, nu. Şi-

acum, fä-ţi bagajul. Plecäm.

Jenna revenise lângä el. Încercä sä treacä pe aläturi, ieşind din cort, dar ea nu se läsä, cu bärbia ridicatä în acel gest pe care i-l cunoştea atât de bine.

- Nu te las sä pleci de lângä mine, Sam. N-am de gând sä rämân neluatä în seamä.

Sam începea sä-şi piardä calmul. Ochii säi se îngustarä şi gura i se crispä, când îşi dädu seama cä situaţia îi scäpa de sub control.

- Încerc sä-ţi apär viaţa, Jenna, pentru numele lui Dumnezeu. *Nu* mergem la Zaphir, nici acum, nici altcândva. Aşa cä, las-o baltä.

În plinä furie, Jenna îşi gäsi momentul de triumf.

- Deci recunoşti cä existä. Zaphirul existä! îi apucä ea mâna cu amândouä ale ei.

Încercä sä se smulgä, dar ea nu-i dädu drumul.

- N-am spus nici un moment asta, Jenna.

- Dar o crezi. Îmi dau seama cä aşa e. Crezi în hartä.

Începea sä simtä un soi de însufleţire.

- Sam, te rog, hai sä urmäm harta. S-ar putea ca în Zaphir sä gäsim räspunsurile la toate.

Sam ştia cä era posibil sä aibä dreptate. Sälbaticii şi traficanţii de arme aveau legäturi strânse şi, dacä exista un oraş, era posibil ca unul dintre grupuri sau amândouä sä-l fi gäsit şi sä-l foloseascä drept punct de întâlnire. Dar, în cäutarea Zaphirului, Sam putea foarte uşor sä dea iaräşi nas în nas cu cei din tribul Ngesi.

Acela era momentul oportun, prilejul cel mai propice pentru a-i urmäri pe contrabandişti, dar totuşi nu putea risca s-o ia pe Jenna cu el. Nu-i putea pune viaţa în pericol. Primul ministru îi încredinţase misiunea de a-i asigura protecţia. Mai mult decât atât, după tot ceea ce se întâmplase între ei, propria lui misiune era aceea de a o apära pe Jenna în primul rând, ocupându-se de cealaltă sarcinä numai dupä ce o ştia pe ea în siguranţă. Şi nu exista decât un singur loc unde siguranţa ei avea sä fie garantată: rezervaţia McKenzie.

- Nu plec până nu aflu adevärul, spuse cu convingere Jenna.

De astä datä, Sam nici mäcar nu-i mai räspunse. Se împinse pe lângä ea, ieşind din cort.

- Sam... îl urmä Jenna afarä.

- Te *duci*, Jenna, chiar dacä va trebui sä te leg în jeep. Şi-acum, începe sä-ţi faci bagajele.

- Nu.

Surprins, Sam se întoarse s-o privească.

- M-am säturat de atitudinile tale macho de Clint Eastwood şi n-am de gând sä mai primesc ordine.

- Pentru Dumnezeu, Jenna, nu vorbi prostii. Aici nu suntem în filme; asta-i realitatea. Nu ne jucäm de-a hoţii şi vardiştii în faţa aparatelor de filmat; suntem în adâncurile Africii, iar pericolele sunt reale.

- Nu-mi pasä, stärui ea, sfidätoare.

- Ei bine, mie-mi pasä.

Oamenii se opriserä din lucru şi stäteau aşezat pe tälpica vechii camionete, privindu-i cu ochii mari de uimire şi nedumerire.

- Apucaţi-vä de treabä, le strigä Sam, dar nici unul nu se clinti. Strigä din nou, de astä datä în Swahili, obţinând rezultatul dorit, când toţi începurä sä se agite, încercând sä nu priveascä spre Sam şi Jenna.

- Şi-acum, reluä el, räsucindu-se iaräşi spre ea, într-o încercare de a-şi regäsi câte ceva din vechea autoritate, aici eu sunt şeful şi, câtä vreme eu conduc bâlciul ästa, tu şi toţi ceilalţi faceţi ce vä ordon.

Vorbea mergând pe urmele Jennei, care traversase tabära cu pas vioi, într-o direcţie de care nici ea nu era prea sigurä.

- Unde naiba te duci! strigä Sam.

- Nu ştiu, dar nu mä întorc în cort, sä-mi împachetez.

- Ba ai sä te-ntorci, dädu el s-o prindä, färä succes.

- Ba n-am sä mä-ntorc.

Reuşi încä odatä sä-i scape şi-şi väzu de drum.

Sam o ajunse tocmai la marginea luminişului.

- Jenna, m-am säturat de toate prostiile astea. Nu mä enerva.

Se räsuci spre el, aruncând fläcäri din ochi.

- Credeam cä te-ai enervat deja. Eu, cu siguranţä, simt cä explodez.

Frustrat, Sam se întoarse, trântindu-şi un pumn

în palma deschisä.

- Cred cä de fapt pe mine voiai sä mä loveşti, aruncä ea.

Se înroşise la faţä, ochii-i scäpärau, inima îi bätea haotic, în timp ce se confrunta cu el.

- Nu, Jenna, nu vreau sä te lovesc, dar s-ar putea sä fiu tentat, dacä nu asculţi de glasul raţiunii.

- Ascult de glasul raţiunii, ripostä ea. Deja suntem în Batari. Tu vrei sä afli ce se întâmplä pe graniţä, pentru primul ministru, iar eu vreau sä gäsesc Zaphirul. Este momentul sä le facem pe amândouä.

- E prea periculos.

- Nu mi-e fricä, se încäpäţânä ea.

- Ei, aflä cä mie mi-e! replicä Sam.

- Ţi-e fricä pentru mine, atâta tot. N-are de ce sä-ţi fie, Sam. Ţi-am mai spus cä-mi pot purta singurä de grijä. Şi am dovedit-o, nu?

- Jenna, sunt sätul şi plictisit de toate provocärile tale. Nici n-ar fi trebuit sä te aduc aici, din capul locului.

- Crede-mä cä, dacä puteam gäsi pe altcineva, nici moartä n-aş fi venit cu tine, azvârli ea, cu dispreţ.

- Iar tu sä ştii cä nu-i nici o scofalä sä escortezi de colo colo o prinţesä räzgâiatä.

- Prinţesä? Uitä-te la mine, Sam.

Era transpiratä şi încinsä, iar buclele scurte i se lipiserä, umede, în jurul feţei.

- Arät eu a prinţesä?

- Nu da vina pe mine pentru cäldurä şi lipsa de confort, Jenna. Te-am prevenit sä nu vii.

- Ei bine, am venit, şi-s al naibii de hotärâtä sä rämân.

- Eşti pe dracu'! Plecäm înapoi în clipa asta.

Sam aruncä o privire spre camionetä. Oamenii päreau ocupaţi cu munca, dar îşi dädea seama cä urmäreau tot ceea ce se întâmpla la marginea poienii. Bine, îşi spuse el, n-aveau decât sä se uite.

Aplecându-se atât de repede încât o luä pe Jenna prin surprindere, Sam o culese în braţe dar, de cum îşi dädu seama ce se întâmpla, ea începu sä se zbatä cu furie şi, în cele din urmä, fu nevoit sä şi-o arunce peste umär, cu o mânä sub fund şi cealaltä peste picioare, ţinând-o strâns.

Când ajunse la cort, o aruncä neceremonios pe saltea.

- Şi-acum, ascultä-mä bine, spuse el, iar ceva anume din tonul lui o împiedicä sä-l mai desfidä. În momentul ästa, suntem într-o situaţie foarte periculoasä. Am fäcut tot ce-mi stätea în putinţä ca sä-i conving pe Ngesi cä am venit într-un foto-safari, dar nu mai putem sä ne-nvârtim mult pe-aici, aşteptând sä li se trezeascä bänuielile. Trebuie sä plecäm - acum, pe loc. Aşa cä fä-ţi bagajul, Jenna, şi sä nu mai aud o vorbä.

Nu aşteptä räspunsul, ci se întoarse şi ieşi din cort, iar de astä datä Jenna nu-l mai urmä. În schimb, se trânti pe saltea, abätutä. Nu avea nici o

cale sä caute Zaphirul de una singurä şi, evident, nu avea cum sä-l convingä pe Sam s-o ducä acolo. Planul ei, visul ei, era zdrobit de încäpäţânarea lui arogantä. Simţi ochii umplându-i-se de lacrimi, dar şi le înghiţi, în timp ce se ridica şi începea sä-şi arunce hainele în geantä, de-a valma.

După ce împachetä, Jenna luä o ultimä hotärâre. Trägându-şi umerii înapoi, ieşi din cort şi o luä spre camionetä. Toate erau gata încärcate, iar oamenii päreau nervoşi, dornici sä iasä mai repede din Munţii Batari.

- Sam...

Vocea ei era înceatä, aproape o şoaptä.

- Da, Jenna?

- Vreau sä-i mai väd o datä mormântul.

- Jenna, nu avem timp pentru aşa ceva. Trebuie sä plecäm de-aici.

- Bine, acceptä el, dar gräbeşte-te. Oamenii se tem de Ngesi şi sunt şi eu cam îngrijorat. În faza asta, nu ne putem asuma riscuri prosteşti.

- Mä întorc imediat.

* * *

De cum plecä, Sam se hotärî s-o urmeze. Nu voia sä se amestece în ultimul ei moment de intimitate, dar nici n-o putea sä se ducä acolo singurä.

- Urcaţi-vä în maşinä, le spuse el oamenilor. Vä ajungem din urmä.

Nerăbdători, cei patru africani se îngrămădiră în camionetă şi porniră înapoi spre rezervaţie, lăsând pe loc jeepul, în timp ce Sam urca dealul către Jenna şi mormântul tatălui ei.

Se apropie încet şi, când văzu ce făcea, n-o strigă, ci se opri doar, privind-o. Jenna luase din cortul-popotă un cuţit de bucătărie şi scrijelea ceva pe un bolovan mic. Se chinuia să înscrie în piatră literele *C.L.* Apoi, întorcându-se, îl văzu pe Sam în apropiere.

- Nici măcar nu ştiu când a murit, spuse ea, cu amărăciune.

Sam înaintă şi-i luă cuţitul din mână.

- Voi trece doar luna şi anul, răspunse.

Dându-se la o parte, Jenna îl lăsă să zgârie numerele, dar Sam nu simţea în atitudinea ei faţă de el decât înverşunare. În fine, n-avea ce-i face. Trebuia să plece de-acolo. Puştile alea arătau urât de tot în mâinile etnicilor Ngesi. Credea că-i convinsese că nu avea nici o intenţie rea, dar nici ei nu erau nişte naivi. Probabil că aveau alte bănuieli.

Mai mult, ideea Jennei despre Zaphir nu mai părea acum nici ea prea trasă de păr. Avea să-ncerce să mai arunce o privire pe hartă, când ajungeau înapoi la ferma McKenzie. Apoi, urma să ia legătura cu Eric şi primul ministru, pentru a lua o hotărâre cu privire la pasul următor. Pentru moment, n-avea de gând să rişte ca Jenna să păţească ceva. O salvase o dată de Ngesi, convingându-i că era o fotografă în căutare de

privelişti. Ce-or fi crezut, găsind-o la mormântul lui Carl, Sam n-avea de unde să ştie. Spera doar ca negrii să accepte ideea că simbolul creştinismului, crucea, avea o mare importanţă pentru oamenii albi care călătoreau în Africa, fără a acorda nici o semnificaţi aparte mormântului în sine. Dar nu putea fi sigur, motiv pentru care trebuia să plece cât mai repede.

Se ridică, terminase inscripţia, gravată adânc, pentru a dura mult, cât mai mult timp. O atinse pe braţ:

- Acum trebuie să mergem.

Fără nici o vorbă, Jenna trecu pe lângă el, pornind pe cărare spre locul pustiu al taberei de jos. Sam o urmă, gândindu-se ce ironie era că de fapt îi salva viaţa luând-o de-acolo, şi era răsplătit de atitudinea ei îngheţată. Acum era atât de furioasă, încât Sam se îndoia că avea să-i mai vorbească în tot restul călătoriei. Ba chiar, se putea să nu-l ierte niciodată, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Ajunseră la tabără, se urcară în jeep şi porniră. Sam privi în jur, scrutând din mers marginile desişurilor. Dacă Ngesii erau acolo - şi nu se îndoia că erau - ştiau de-acum că plecase tot grupul. Când - şi dacă - avea să se mai întoarcă, Sam trebuia să se asigure că-i depista pe Ngesi înainte de a-l găsi ei pe el. Acum, avantajul era de partea lui; ştia că se aflau acolo şi urma să fie pregătit.

Jenna stătea tăcută şi ţeapănă pe scaunul ei,

privind drept înainte, pierdută în gânduri. Sam se întrebă în ce constau acestea, dar fu mai bucuros că nu ştia; cu siguranţă, nu erau deloc binevoitoare la adresa lui.

Străbăteau cu toată viteza drumul desfundat. Sam voia să ajungă din urmă camioneta şi nu era prea atent la gropi, găsind o oarecare satisfacţie în faptul că Jenna stătea incomod, în acelaşi timp în care şi ea, prin tăcerea ei ostilă, îl necăjea.

Când vorbi, o făcu numai pentru a-i cere să încetinească; răspunsul lui se rezumă la a-i spune că viteza era necesară, dacă aveau de gând să prindă din urmă camioneta.

- Ar fi putut să ne aştepte la tabără, spuse Jenna.

- Am fi putut să n-o lungim atâta cu plecarea, i-o întoarse el, după care, văzând privirea pe care i-o aruncă, îşi regretă cuvintele. Avusese nevoie de acele ultime minute la mormântul tatălui ei.

- Iartă-mă, spuse.

Jenna nu-i răspunse. Era cufundată în gânduri, gânduri nu numai triste, ci şi oarecum incomplete, cum rămăsese şi misiunea ei. Jurase să găsească mormântul tatălui său şi să-şi ia pentru ultima oară rămas bun de la el, iar pe asta o făcuse. Dar, undeva pe parcurs, mai adăugase un legământ, şi anume, de a dovedi că el avusese dreptate.

Istoria avea nevoie de cunoaşterea faptului că fusese un vizionar. Într-o bună zi, desigur, oraşul avea să fie găsit, iar tatăl ei, reabilitat, dar Jenna

dorea cu disperare sä realizeze ea însäşi acest lucru. Poate cä Sam avea dreptate; poate îi era necesar pentru a scäpa de vinoväţie. Indiferent din ce motiv, era un vis care acum i se spulberase.

În faţa ei nu se mai afla altceva decât rezervaţia McKenzie. Dincolo de aceea, nu-şi putea imagina nimic. Plecarea de-acolo, revenirea în Salindi City şi apoi zborul spre New York - nimic din toate acestea nu figura pe agenda Jennei. Trebuia sä se întâmple; viaţa trebuia sä se reia, dar totuşi, într-un fel, Jenna nu se putea vedea din nou pe sine însäşi ca Simone Beauchamp. Aceea fäcuse parte dintr-o altä perioadä, dinainte de a fi päşit pe acest continent negru, începând sä descopere o altä lume, o altä faţä a ei însäşi.

Trebuia sä recunoascä, Sam o ajutase şi el la aceastä descoperire. Fäcea parte din ceea ce i se întâmplase şi încä i se mai întâmpla. Dar nu voia s-o lase sä facä acel ultim pas, de care avea o nevoie atât de disperatä.

Se räsuci sä-l priveascä, îi väzu încordarea îndârjitä a fälcilor, privirea hotärâtä drept înainte, spre destinaţie, şi ştiu cä acela era un om care n-avea sä se lase convins, care nu putea fi fäcut sä se räzgândeascä. Nu era primul ministru, sensibil la frumuseţe şi susceptibil la farmece. Cu Sam se putea discuta raţional, dar dacä raţiunea *lui* avea câştig de cauzä, nimeni nu-l putea urni. Aşa sä fie, îşi spuse Jenna. Nu-i mai rämânea decât sä profite la maximum de posibilitatea care-i mai rämäsese -

căci îi mai rămăsese o ultimă şansă.

- Sam, începu ea, risipind tăcerea dintre ei.

Sam întoarse capul, încetinind puţin jeepul, ca s-o poată auzi.

- Când te întorci...

- *Dacă* mă mai întorc, Jenna, îi aminti el.

- ...sunt sigură că vei găsi oraşul, continuă Jenna. Ai să mă duci acolo.

- Până atunci, s-ar putea să treacă săptămâni întregi; poate chiar luni, ani de zile. Nu mă voi întoarce ca să găsesc un oraş, ci pentru a îndeplini o misiune.

- Ştiu, dar într-o bună zi tot ai să-l găseşti; nu mă îndoiesc de asta. Am de gând să rămân în Africa şi să aştept acea zi.

Sam se răsuci spre ea, cu o expresie surprinsă pe faţă:

- Unde să aştepţi?

- La rezervaţie, în Salindi City, undeva în apropiere.

- Jenna, s-ar putea să fie vorba de un timp foarte îndelungat. Tu ai viaţa ta, pe care să ţi-o continui.

Chiar în timp ce vorbea, Sam se pomeni sperând să n-o convingă. Nu voia să se înapoieze la New York, şi totuşi, nu şi-o putea imagina rămânând acolo, în Africa - sau, nu şi-o putuse închipui până acum. În mintea lui începea să se profileze un soi de vis ceţos, iar în acel vis se putea vedea cumva pe sine însuşi cu Jenna, împreună pentru totdeauna.

Alungă imaginea. Era ridicolă. Mai văzuse femei cucerite de modul de viaţă de-acolo, dar nu peste mult toate începeau să tânjească iarăşi după civilizaţie.

- Voi aştepta, repetă ea, cu îndărătnicie.

Sam constată că-i zâmbea şi o văzu răspunzându-i tot cu un surâs. Încetinise, ca să-i vorbească, şi nu mai acceleră, ci continuă doar să conducă atent pe drumul îngust, încercând să evite hopurile.

- Acum poţi merge mai repede, Sam, îi spuse ea.

- Nu vreau să te zdruncin prea rău.

- Trebuie să prindem camioneta.

Şi amândoi râseră de inversarea rolurilor.

Sam apăsă pe accelerator, iar Jenna se agăţă bine, în aşteptarea zguduiturilor, simţind un licăr de speranţă. Visul ei rămânea tot un vis, dar Sam părea să-l înţeleagă acum mai bine.

Din mers, Jenna observă că bolta cerească începuse să se întunece în depărtare, iar soarele nu mai părea la fel de strălucitor. Se întrebă dacă era posibil să-i aştepte o furtună neprevăzută. N-ar fi fost ceva prea firesc în veldt, în acea perioadă a anului, dar multe din cele ce se întâmplau în Africa erau neaşteptate. Dacă se cocea o furtună, avea să fie ciudată, căci arşiţa părea să se fi intensificat. Chiar şi fără dogoarea soarelui, Jennei îi era mult mai cald. Îl privi pe Sam nedumerită.

Ceva anume din expresia lui o tulbură. Trăsese

adânc aer în piept şi scoase un sunet slab din gâtlej, care părea să anunţe pericol. Apoi vorbi:

- Ceilalţi sunt în faţă.

Jenna oftă uşurată. Nu văzuse nici un pericol, numai camioneta. Totuşi, nu putea scăpa de senzaţia sâcâitoare că era ceva în neregulă, când văzu camioneta oprind, întorcându-se şi pornind înapoi spre ei. Îl privi din nou pe Sam, apoi spre orizont, la cerul tot mai întunecat. Din depărtare răsuna un vuiet care nu suna la fel de tare ca tunerul, dar era mai persistent. Se rostogolea peste savană.

- Ce este, Sam? strigă ea, nedumerită şi dintr-o dată foarte speriată.

Vântul se înteţise. Era un vânt fierbinte şi uscat, care năvălea spre ei, culcând la pământ ierburile savanei. Jenna se întrebă dacă vâjâitul pe care-l auzise era sunetul vântului şuierând prin iarbă, îndoindu-i firele din viteză. Poate că aceasta era cauza zgomotului, vântul prin iarbă, nu...

- Sam! strigă ea din nou, dar acum nu mai trebuia să-i pună nici o întrebare. Nu vântul începuse să-i şuiere pe la urechi; nu ameninţarea ploii formase norii negri de la orizont. Undeva, dincolo de negura deasă, ardea *focul*, care gonea peste câmpii către ei, cu o viteză aproape la fel ce mare ca aceea a camionetei, care acum frână derapând la doar câţiva metri distanţă.

Ali sări din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit complet şi alergă spre jeep, strigând ceva în

Swahili. Jenna nu-i înţelegea cuvintele, dar îi distinse panica din glas. Îl privi pe Sam. Tot trupul acestuia se schimbase dintr-o dată, părea încordat ca un arc. Şi totuşi, nu se mişca. Se pregătea, luând o decizie.

Sam îl ascultă pe Ali, dând din cap, încordat şi totuşi stăpân pe sine. Apoi, luă binoclul şi, ridicându-l la ochi, mătură cu privirea orizontul.

- Se mişcă foarte repede, îi spuse el lui Ali.

- Da, Sam. Foarte repede.

Jenna privi în direcţia spre care se îndreptase binoclul lui Sam şi văzu zidul de flăcări din spatele fumului. Cerul care se înnegrise de-a lungul liniei orizontului erau acum spoit cu portocaliu şi roşu. Jenna nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu modul în care fumul şi flăcările goneau peste veldt, înroşind iarba ca sângele, pentru a lăsa în urma lor o câmpie neagră, calcinată.

Putea simţi căldura focului şi mirosul de iarbă arsă; îi umplea nările. Norul care cu doar câteva momente în urmă se aflase la câţiva kilometri distanţă părea aproape să ajungă la ei. Nimic din tot ceea ce auzise vreodată despre ororile focului nu o pregătise pentru aşa ceva. Îl vedea devorând tot ce se zărea; îl mirosea; îi simţea gustul. Vieţile lor se aflau într-un pericol iminent, iar următoarea mişcare depindea de Sam.

- Cât de departe e râul? îl întrebă el pe Ali.

- Râul Batari?

- Da.

- Dincolo de câmp, mai sus între dealuri. Acolo e pericol, Sam.

Sam râse sec, iar Jenna ştiu la ce se gândea. Acum, primejdia îi pândea de pretutindeni. În munţi, pericolul consta în necunoscut; aici, era brutal de vizibil.

- Dacä pe malul râului cresc copaci, atunci focul îl poate säri...

Sam gândea cu voce tare.

- Dacä sunt ierburi, s-ar putea sä avem o şansä.

O şansä! Jenna se întrebä dacä aceasta era singura speranţä care le mai rämäsese.

Ali încä mai dorea sä traverseze savana. Arätä spre sud, unde câmpia era neatinsä de foc, vorbind iaräşi în Swahili, cu gesturi dramatice. Nu voia sä urce în munţi.

- Nu putem ajunge, Ali, îi explicä Sam. Nu pe vântul ästa.

Deja se aşezase din nou la volan.

- Mergem în munţi. Orice s-ar întâmpla, când se terminä, ne vedem la tabärä. Äla-i locul de întâlnire.

Nu trecuse decât un minut, timp în care Sam luase hotärâra, dar în acel interval Jenna väzuse peretele de fläcäri gonind spre ei, dansând de la ierburi la arbuşti şi copaci scunzi, läsând în urmä schelete de lemn carbonizat care înainte fuseserä salcâmi acacia. Ochii începuserä s-o usture şi s-o ardä, iar nasul şi gâtlejul îi erau plin de fum. Începu sä tuşeascä.

- Sam, strigä ea, n-o sä reuşim. Focul e prea

aproape!

- Vom reuşi, räspunse Sam, în timp de executa o întoarcere rapidä, bäga jeepul în vitezä şi se repezea înainte. Camioneta venea imediat în urma lor, alergând cât de repede îndräzneau. Viteza era importantä, dar şi prudenţa. Nu-şi puteau permite sä facä nici cea mai micä greşealä; o fuzetä ruptä, un cauciuc spart - orice fel de accident - şi aveau sä fie pierduţi.

Ţinându-se pe viaţä şi pe moarte, în timp ce se hurducau din goanä, Jenna îşi dädu seama cä niciodatä în viaţa ei nu se mai confruntase cu un pericol adevärat. Traversarea savanei, urmärirea de cätre un rinocer sau întâlnirea faţä în faţä cu etnicii Ngesi, toate nu fuseserä decât pregätiri pentru acest pericol, cel mai mare: o chestiune de viaţä şi de moarte.

Peste vuietul focului, în urechile ei räsuna şi un alt duruit, mai profund. Jenna privi peste umär şi väzu cä nu erau singurii care fugeau de foc. Animalele fäceau acelaşi lucru şi, în depärtare, se vedeau nori de praf spärgându-se pentru a se transforma în turme ce alergau. Instinctul mâna animalele în direcţia opusä focului, spre apa pe care şi-o aminteau. Se întrebä câte aveau sä supravieţuiascä şi câte sä moarä. Dar ea, Sam şi oamenii? Urma focul sä-l cruţe pe vreunul dintre ei?

Dintr-o datä, vântul päru sä-şi schimbe direcţia, iar fumul se präväli asupra lor, înconjurându-i de pretutindeni. Sam opri jeepul, iar camioneta scrâşni

din frâne în spatele lor.

- Lasä capul jos! îi spuse el Jennei; luä din spate o gamelä, îşi scoase cämaşa şi o îmbibä cu apä. Ţine-ţi asta peste faţä, o mai sfätui el.

Jenna îşi läsä capul între genunchi, acoperindu-şi faţa, în aşteptare.

În câteva momente, fumul trecu pe deasupra lor, dar cäldura rämase. O simţea pârlindu-i pielea, iar Sam porni din nou, fugind de fläcärile care se apropiau tot mai mult cu fiecare secundä. Primele dintre animalele înspäimântate apärurä, täindu-le calea, o turmä mare de impala, alergând nebuneşte, cu puii reuşind cumva sä ţinä pasul, pe picioarele lor lungi şi subţiri.

Trecurä pe lângä ultimul lor loc de tabärä şi-şi continuarä drumul printre poalele colinelor, urcând pe panta accidentatä.

- Pierdem camioneta, strigä Jenna.

- Ali trebuie sä rämânä jos, unde are mai mult loc ca sä treacä, räspunse Sam. O sä reuşeascä.

Dar Jenna începea sä aibä îndoieli cä oricare din ei avea sä scape. Tot mai multe animale intraserä în turma care gonea prin savanä - antilope gnu, impala, zebre. Sam trebuia sä încetineascä pentru a nu le lovi, în timp ce se repezeau încoace şi-ncolo prin faţa şi prin spatele lui, ocupând spaţiul care începea sä se alungeascä între jeep şi camionetä, pânä când totul fu acopeit de masa animalelor, zgomot, fum şi limbile de foc care sägetau spre ei, tot mai aproape cu fiecare moment.

Jenna îşi îngropä faţa în mâini, încercând sä nu urle. Acum, totul depindea de Sam. Nu putea face nimic ca sä-l ajute, dar cel puţin n-avea sä ţipe, se hotärî ea. Mäcar de atâta lucru sä-l scutească. Când ridică din nou privirea, zebrele erau atât de aproape de jeep, încât ar fi putut întinde mâna sä le atingä. Sunetele scoase de ele era mai cumplite decât tropäitul copitelor; era glasul terorii - acelaşi strigät pe care-l simţise crescând în propriul ei piept, dar reuşise sä şi-l stäpânească.

Focul îi ajunse din urmä. Se întâmplä atât de brusc, încât Jenna nici mäcar nu-şi dädu seama, până nu ridică privirea şi väzu fläcärile roşii, portocalii şi albastre dansând la baza copacilor, pentru ca apoi sä se caţäre în susul lor, devorându-i, läsând în urmä numai cioturi aprinse. Acum nu mai aveau nici o speranţä. Väpaia ardea peste tot în jurul lor, pretutindeni. Jenna nu mai putea nici mäcar sä vadä din cauza fumului, iar ochii o usturau atât de räu încât se temea cä avea sä orbească.

Îşi ridică din nou la faţä cämaşa udä, dar acum n-o mai ajuta. Nimic nu mai putea s-o ajute. Aveau sä moarä!

- Uite-o! strigä Sam.

Ridică privirea. Sus între coline, deasupra loc, o cascadä se revärsa într-un lac, care se întindea spre a forma râul ce curgea prin faţa lor, rostogolindu-se peste pietre pentru a se adânci apoi din nou, în timp ce şiroia în josul muntelui, spre veldt. Aici, terenul era plat pe o întindere de o sutä de metri

sau chiar mai mult, dar nu foarte lat - nu atât de lat pe cât se aşteptase, pe cât sperase.

Sam opri jeepul înainte de a ajunge la râpä, dar animalele nu erau la fel de prudente. Pe toatä lungimea valului, säreau şi porneau înot spre ţärmul celälalt. Täcut, nemişcat, Sam privea, conştient cä timpul trecea cu vitezä dar încä precaut, pe când scruta zona în lungul râului. Väzu un loc unde malurile coborau într-o pantä blândä, iar din apä ieşeau pietre plate. Dacä reuşeau sä ajungä în acel loc, puteau sä scape.

- Ţine-te bine, Jenna, strigä Sam.

Jeepul se repezi înainte, peste taluzul scund, coti brusc şi fu cât pe ce sä se rästoarne. Acum Jenna urla de-a binelea, dar glasul nu i se mai putea auzi peste vâjâitul râului nävalnic, vacarmul animalelor şi mugetul focului din spatele lor. Sam redresä jeepul şi se azvârlirä în râu, odatä cu animalele care se îmbulzeau şi se îmbrânceau, în lupta lor de a ajunge pe cealaltä parte. Apa îi înghiţi, dar färä a reuşi sä-i opreascä, în timp ce jeepul înainta duduind prin masa de animale.

Päreau sä aibä şanse de a ajunge, îşi spuse Jenna, când ajunserä în mijlocul râului. Aici, apa era mai adâncä, dar jeepul continua sä avanseze, la insistenţele lui Sam. Aveai sä iasä pe partea cealaltä, la adäpost! Jenna aproape cä ţipä de bucurie. Apoi, sunetul i se opri în gât, când motorul zcrâşni zgomotos şi roţile începurä sä derapeze în loc.

- Ce s-a-ntâmplat, Sam?

- Pietre. Ne-am prins la marginea lor.

Bägä jeepul în marşarier, apoi, rapid, în viteza întâi. Maşina se urni cu câţiva centimetri în fiecare direcţie, însä nu se dislocä dintre bolovani. Se legäna înainte şi-napoi, dar degeaba.

- Trebuie s-o abandonäm, îi spuse el.

Jenna ezita sä se mişte. Färä jeep, pe jos, în mijlocul Munţilor Batari, erau pierduţi.

- Sam...

N-o mai asculta; hotärârea lui era luatä. Aplecându-se spre bancheta din spate, Sam luä un rucsac şi începu sä-l umple.

- Majoritatea proviziilor sunt în camionetä, dar avem şi aici câteva lucruri, îi dädu el şi Jennei un rucsac. Începe sä-l umpli.

- Şi valiza mea? întrebä ea.

Sam clätinä din cap:

- Nu putem lua totul, iar de mâncare avem mai mare nevoie decât de haine.

Aproape färä nici un regret, Jenna îşi trase pe umeri chingile rucsacului, îşi agäţä la gât geanta de umär şi läsä valiza pe jos, în timp ce Sam päşea peste portiera jeepului, în râu, printre animalele dezlänţuite.

Färä a se opri ca sä se lase räpunsä de spaimä, Jenna säri dupä el. Animalele îngrozite nu le dädeau nici o atenţie celor douä fäpturi stranii care traversau împreunä cu ele, dar Jenna era conştientä de pericolul în care se aflau ea şi Sam. Trebuia sä

se grăbească, să înainteze odată cu valul animalelor, dar fără a se lăsa prinşi şi striviţi între ele. Jenna cuprinse talia lui Sam cu braţele, mergând în urma lui, înghesuită într-un spaţiu cât se putea de restrâns.

- Orice-ar fi, să nu aluneci, îi spuse el, din mers. Ţine-te doar bine şi nu-ţi pierde echilibrul.

Jenna ştia că o cădere şi pierderea contactului cu Sam ar fi însemnat să fie călcată în picioare de animale. Odată, avu impresia că se prăbuşea, dar Sam întinse o mână la spate şi o sprijini, până ajunseră pe malul opus. Acolo, o înşfăcă de mână şi amândoi se aruncară la adăpostul unei proeminenţe de piatră. Animalele ropoteau pe deasupra, unele chiar sărind pe lespede, cu copitele la câţiva centimetri de Sam şi Jenna.

Rămaseră astfel, ţinându-se strâns unul de altul, în infernul ce se dezlănţuise în jurul lor. Jenna îşi pierduse complet noţiunea timpului şi a spaţiului, când deodată peste ei se lăsă o tăcere neaşteptată, o linişte ireală în timpul căreia Sam se ridică şi o apucă iarăşi de mână, strigând:

- O luăm la fugă, Jenna!

Alergară în susul taluzului, peste ieşitura de piatră, spre pădurea de deasupra râului. Ultima pantă era atât de abruptă, încât fură nevoiţi să se caţăre agăţându-se cu mâinile. În sfârşit, ajunseră pe vârful povârnişului pietros, unde se opriră să privească scena de dedesubt.

În râu, animalele se îngrămădeau cu sutele, pe

când focul continua sä facä präpäd în spatele lor, arzând cu furie, în lungul malurilor, cu fläcärile repezindu-se spre cer.

- Va traversa şi focul? îl întrebä Jenna pe Sam.

- Nu ştiu, dar nu putem risca. Trebuie sä urcäm mai departe, Jenna.

- Şi jeepul?

- S-a pierdut. Acum nimeni nu-l mai poate scoate de-acolo şi va fi o minune dacä mai e întreg, dupä ce se terminä debandada asta. Şi-n plus, nu putem aştepta sä traverseze toate. Pânä atunci, râul se va umple cu fiare de pradä. Trebuie sä mergem cât mai sus - în Batari. E singura noasträ şansä, Jenna.

Amorţitä, dädu din cap. Avea hainele ude leoarcä şi faţa înnegritä de fum, şi o durea tot trupul. Nu se putea gândi la nimic altceva decât sä rämânä acolo unde se afla, sä se ghemuiascä lângä Sam şi sä doarmä câteva zile, dar ştia cä trebuia sä se conformeze; trebuia sä-l însoţeascä în munţi, cât mai departe de fläcäri şi de animalele surescitate. Focul rämäsese în urmä, dar ameninţarea lui nu se sfârşise. Pericolul nu trecuse încä.

Capitolul 9

Jenna auzi sunetele pädurii care se deştepta în jurul ei înainte de a simţi soarele care-şi croia drum printre copacii groşi, strecurându-i-se sub pleoape şi ispitindu-i-le sä se deschidä. Privi în jur. Sus, pe coline, nu se zärea nici urmä din devastarea de la poale. Cerul era curat şi limpede, färä urme de fum, dar Jennei i se päru cä încä îi mai putea simţi mirosul în aer - miros de cenuşä, de funingine şi de distrugere. Sau poate, îşi spuse, mirosul rämäsese în ea însäşi, în näri şi în plämâni. O putea urmäri ore întregi, zile chiar, acel miros ce era parte amintire, parte realitate. Dintr-o datä, Jenna se temu cä niciodatä n-avea sä mai scape de el.

Voia sä se ridice, sä-şi clätească faţa şi sä se spele de miros, pentru a putea încerca sä-l uite. Dar lângä ea dormea Sam şi nu îndräznea sä se mişte, de teamä sä nu-l trezească. Jenna ştia cä Sam avea somnul uşor şi cea mai micä mişcare l-ar fi fäcut sä tresarä, cu mâna la cuţit. Aşa cä rämase neclintitä şi cäutä sä uite de foc, concentrându-se asupra frumuseţii lumii sälbatice din jurul ei.

Auzea maimuţele sporoväind în copaci şi, pe ramurile mai joase, cimpanzeii reuniţi într-o cacofonie însufleţitä, strigându-se, arätându-şi unii altora strälucirea dimineţii. Päsärile începeau sä ciripească şi ele. Jenna le întrezärea fugar, în timp ce zburau pe deasupra copacilor, în înaltul cerului

tot mai luminos, dar nu avea ochii atât de ageri încât sä distingä maimuţele şi cimpanzeii. Aceştia se ascundeau vederii, în rämuriş. Din când în când, i se pärea cä zärea câte o patä brunä sau cenuşie, dar aceasta dispärea imediat.

Chiar în timp ce încerca sä se cufunde în acele imagini şi sunete, continuau sä pätrundä crâmpeie din evenimentele zilei trecute. De fiecare datä, îi rämâneau în ochiul minţii tot mai mult şi mai mult timp, pânä când, într-un târziu, se läsä complet în voia amintirii celor întâmplate în ajun. Îşi îngädui sä reträiascä teroarea acelei goane din calea ororilor väzute şi neväzute.

Fusese un coşmar pe care încä nu-l putea crede pe deplin, mai ales acum, printre sunetele şi priveliştile naturii ce se deştepta în jurul ei. Animalele päreau atât de îndräzneţe, de netemätoare şi înviorätor de vesele. Dar nu fusese doar un vis urât cäci, pe lângä cä şi-l amintea, putea şi sä îl simtä.

O dureau toţi muşchii, dupä cäţärarea înnebunitä din calea focului de care scäpaserä şi din apropierera râului pe care-l trecuserä. Dupä traversarea râului, eliberate de fum şi cäldurä, animalele îşi începuserä propriile bätälii pentru hranä, luptându-se pentru ceea ce mai rämäsese. Reunite în goana lor pentru supravieţuire, când ajunseserä la adäpost, legile naturii începuserä sä se aplice din nou, iar fiarele începeau sä-şi vâneze präzile obişnuite.

Privise în urmä doar atâta cât sä vadä începuturile luptelor, în timp ce ea şi Sam îşi croiau drum tot mai sus şi mai sus. În cele din urmä, Sam träsese concluzia cä erau în siguranţä şi adormiserä pe o pantä netedä, cu iarbä, adäpostitä într-o laturä a colinelor.

Jenna încä nu-şi putea da seama cum reuşiserä sä supravieţuiascä fläcärilor, care se apropiaserä atât de des la limitä, nici de ce nu-i biruise fumul. În acel ultim moment, chiar înainte de a ajunge la râu, fusese convinsä cä aveau sä moarä sufocaţi. Fuseserä cât pe-aci. Încä doar câteva minute, şi fumul i-ar fi räpus complet. Väzuse focul sub forma lui cea mai ucigätoare; niciodatä n-avea sä-i mai subestimeze puterea.

Şi ceilalţi? Oare Ali, Matope, Juma şi Abdullah scäpaserä, sau focul îi devorase, înghiţind camioneta cu ocupanţi cu tot, pentru a nu läsa în urmä altceva decât metal calcinat şi carne arsä? Jenna nu-şi putu stäpâni un fior.

Mişcarea ei slabä îl trezi pe Sam. Braţul acestuia se repezi cu iuţeala fulgerului, ducându-şi mâna la cuţit. Lângä Sam se afla şi o puşcä, dar mâna lui gäsi mai întâi cuţitul, iar degetele se strânserä pe präsele.

- Nu-i nimic, Sam, se gräbi ea sä-l linişteascä. Iartä-mä, n-am vrut sä te trezesc, dar mä gândeam la foc.

Sam îşi relaxä degetele şi dädu drumul cuţitului, rezemându-se la loc de rucsacul pus pe iarbä. Jenna

simţi cä şi el îşi amintea.

- Cum te simţi? o întrebä.

- Nu prea grozav, recunoscu ea; avea pielea înnegritä de funingine şi acoperitä cu zgârieturi, iar gâtlejul îi era numai o ranä vie, durând-o îngrozitor. Dar mä bucur cä sunt în viaţä, adäugä ea.

Sam dädu din cap, amintindu-şi. Scäpaserä ca prin urechile acului, dar acum nu se mai putea gândi decât la faptul cä îi salvase Jennei viaţa, o salvase de moartea cumplitä pe care o aduce focul. Slavä Domnului, îşi spuse el, slavä Domnului cä Jenna era nevätämatä. O privi şi nu-şi putu stäpâni un zâmbet.

- Înnegritä dar drumoasä, spuse el, întinzând mâna pentru a-i trasa o dârä cu degetul pe bärbie.

- Şi tu eşti destul de afumat, räspunse ea.

- Ei, am salvat vreo douä bidoane, replicä Sam, ridicându-se, cam ţeapän, cu încheieturile trosnindu-i. Iar în munţi se gäsesc o mulţime de izvoare, aşa cä hai sä folosim o parte din apä ca sä ne späläm.

- Speram sä spui asta.

Scotocirä prin rucsacuri, gäsirä bidoanele, nişte prosoape şi un calup de säpun.

- Ai adus şi o periuţä de dinţi? o întrebä Sam.

Jenna dädu din cap, scoţând periuţa şi pasta din geanta de umär pe care o înhäţase din jeep în ultimul minut.

- Dar tu?

Sam negä din cap.

- Te-ai gândi sä...

Îl privi pe sub pleoapele coborâte.

- Ştiu, spuse el. Periuţa de dinţi e un obiect destul de intim.

- Ei, în anumite situaţii...

Şi i-o întinse.

În intimitatea vegetaţiei din jur, Jenna reuşi sä remedieze cât de cât stricäciunile, pieptänându-se şi aplicându-şi chiar şi puţin ruj de buze. La începutul cälätoriei, îndesase un rând de haine în geantä, pentru cazuri de urgenţä. Cu siguranţä, aceea putea fi consideratä o situaţie urgentä, îşi spuse ea, în timp ce-şi scotea bucuroasä fusta şi bluza afumatä, pentru a se schimba cu hainele curate.

- De fapt, sunt aproape prezentabilä, spuse, când ieşi din desiş.

Sam ridicä privirea dinspre focul pe care-l fäcuse şi zâmbi. Era mult mai mult decât prezentabilä. Era curatä şi proaspätä. Pielea îi strälucea şi, în tricoul şi şortul alb, ar fi putut trece drept o adolescentä.

- E rândul täu, îi spuse ea.

- Ei, eu va trebui sä rämân cu aceleaşi haine, dar poate reuşesc sä dau jos ceva din negrealä, replicä Sam, în timp ce Jenna îi oferea periuţa de dinţi.

- Am forfecuţa aia de pieliţe în geantä. Ţi-aş putea täia mânecile cämäşii. Oricum n-a mai rämas mare lucru din ele.

Sam îşi privi mânecile rupte şi arse şi acceptä. Îşi scoase cämaşa, läsându-i-o Jennei s-o ajusteze, sarcinä de care ea se achitä cu mult drag. Când Sam reveni la micul loc de tabärä, cämaşa era gata.

Se pärea cä-şi turnase pe pär jumätate din gamelä, dupä care şi-l frecase şi îl clätise pânä ajunsese curat-lunä. Se spälase pe faţä, braţe şi piept, reuşind sä scoatä şi cea mai mare parte a funinginii din pantaloni. Pentru Jenna, aräta superb, într-un stil oarecum primitiv. Simţi un mic fior sträbätând-o în clipa când îi dädu înapoi cämaşa, aproape dorindu-şi ca Sam sä nu se mai îmbrace cu ea.

Sam o luä, dar nu se încheie la nasturi, şi furnicäturile rämaserä în timp ce se aşezau amândoi sä bea puţinä cafea slabä şi sä consume câte douä sandvişuri cu unt de arahide fiecare.

- Ce mai mic dejun, comentä el. Ia sä vedem ce mai avem noi aici.

Înşirarä proviziile pe care reuşiserä sä le salveze din jeep: patru cutii de supä, un borcänel de cafea, zahär, pâine, unt de arahide, un deschizätor de conserve, douä linguri şi o pungä de orez.

- Hmm, fäcu Sam. Nu e tocmai un menu gourmet, dar pädurile de mai sus vor fi pline cu fructe şi boabe comestibile. Putem suplimenta ceea ce avem aici, ca sä ne echilibräm regimul. Ar trebui sä ne-ajungä pânä räzbim.

- Unde? întrebä ea. Înapoi la McKenzie?

Sam clätinä din cap:

- Färä nici un fel de vehicul, n-am putea trece peste savana arsä.

- Dar ceilalţi?

- Erau departe spre sud şi, dacä au ajuns la râu...

Jenna ridicä privirea, la auzul cuvântului "dacä". Sam o linişti:

- Sunt aproape sigur cä au scäpat. Ali e un şofer bun, iar motorul camionetei era mai puternic decât al jeepului. Probabil cä au trecut râul. Dar, dupä aceea, s-ar putea sä le fi fost mult mai greu decât nouä.

Väzând cä era nedumeritä, îi explicä:

- În aval, focul a trecut peste râu.

- Nu se poate, Sam! Eşti sigur?

Sam confirmä din cap:

- Râul are un vad îngust pe unde cred cä l-au traversat, dar am väzut fläcärile îndreptându-se într-acolo, şi mä tem cä vântul sufla în aceeaşi direcţie.

- Nu mi-ai spus.

- Nu. În faza aia, n-avea nici un rost sä te alarmez. Aveam şi noi destule probleme. Eu încä mai cred cä au reuşit, repetä el, gräbit.

- Unde-or fi acum?

- Pe drum înapoi spre primul nostru loc de tabärä. Le-am spus cä ne întâlnim acolo.

Apoi, îi väzu expresia de pe faţä şi se apropie sä-i atingä obrazul.

- Sunt okay. Ai încredere-n mine.

Jenna dädu din cap, încercând sä-şi alunge din minte imaginea focului. Izbuti chiar un surâs vag, înainte de a întreba:

- Dacä ne întoarcem la locul de tabärä, de ce ne adâncim şi mai mult în munţi?

- Fiindcä e periculos sä ne înapoiem pe jos, Jenna. Oamenii mai au camioneta, sper, adäugä el. Dar acum toatä regiunea asta forfoteşte de animale sälbatice şi n-am avea cum sä le ocolim. Va trebui s-o luäm spre nord, prin munţi.

Jenna täcu un timp îndelungat, în timp ce strângea şi împacheta la loc proviziile säräcäcioase.

- Este vreun drum? întrebä ea într-un târziu.

- N-aş crede, räspunse Sam. Dar am la mine busola.

Jenna ştia cä ar fi avut toate motivele sä-i fie teamä dar, într-un fel, cu Sam lângä ea, frica devenise aproape inexistentä. Totuşi, nu uitase de Ngesi.

Sam ştia la ce se gândea.

- Bäştinaşii din munţii äştia nutresc un mare respect pentru foc, Jenna. Sunt convins cä au fugit la adäpost, în satul lor. Nu mai avem de ce sä ne temem de Ngesi.

Ceva îi spunea cä Sam intuia existenţa unui alt pericol, mult mai mare, dar nu îndräznea sä-l întrebe. Nu voia sä ştie. În plus, avea altceva pe cap. Cautä în geantä şi scoase harta.

Sam aşteptase acel moment.

- O sä ne fie de vreun folos? îl întrebä ea,

întinzându-i-o.

- S-ar putea.

Luä harta şi o studie, de astä datä mai atent decât înainte, când considerase cä ar fi fost o goanä dupä cai verzi pe pereţi, sä pornească în cäutarea aşa-zisului oraş ascuns.

- Aici sunt unele însemne care corespund cu alte härţi pe care le-am väzut şi cu ceea ce ştiu despre zonä din propria mea experienţä.

Cercetä harta în täcere, timp îndelungat, iar Jenna rämase şi ea täcutä, aşteptând.

- Cât de departe de Zaphir crezi cä suntem? întrebä ea, într-un târziu.

- Nu-s sigur, dar se aflä la vest de drumul pe care trebuie sä mergem, urmäri Sam cu degetul un traseu pe harta îndoitä.

- Departe spre vest?

- Nu, recunoscu el; ştia foarte bine la ce se gândea Jenna şi, de astä datä, nu se mai împotrivea ideii la fel de tare ca înainte. Nu avem prea multä mâncare, Jenna, o preveni el. Câteva cutii de supä şi un borcan cu unt de arahide n-au sä ne ţinä prea mult.

- Dar în munţi sunt fructe şi boabe, îi aminti ea.

Sam dädu din cap, încercând sä n-o privească. Îşi amintea insistenţa ei din ajun, de a cäuta Zaphirul. Îşi mai amintea şi propriul lui refuz. Atunci, planul nu avusese absolut nici un sens. Acum, când ajunseserä atât de aproape, mai-mai cä putea fi convins cä visul lor era realist.

- Dacä... începu el, apoi se corectä: *când* vor ajunge la tabärä Ali şi ceilalţi, ne vor aştepta acolo.

- Şi dacä întârziem cu o zi - sau chiar douä - au sä ne-aştepte?

Sam confirmä din cap. Sigur cä aveau sä-i aştepte.

- N-are nici un sens, Jenna, sä cäutäm chiar acum Zaphirul.

- N-am sä ţi-o cer şi n-am sä te rog, Sam, îl privi ea, zâmbindu-i. Trucul ästa l-am folosit cu primul ministru şi ştiu din experienţä cä asupra ta nu va avea efect.

- Nu, Jenna, spuse el încet. Cu mine n-o sä meargä.

Dar altceva ar fi avut efect, şi anume, cinstea şi hotärârea ei. Îi surprinse o privire în ochii albaştri şi limpezi, îşi amintea nespus de viu cum înfruntase, în trecut, alura acelei expresii. Îşi mai amintea şi momentul când expresia se transformase în altceva - dor, apoi satisfacţie, când Jenna se culcase lângä el. Dintr-o datä, Sam îşi dädu seama cä dorea acelaşi lucru pe care îl dorea şi ea. Voia s-o facä fericitä şi, dacä în braţele ei fäcuse tocmai acel lucru, Jenna mai avea nevoie şi de un alt gen de fericire, pe care i-l putea därui de asemenea. Îi putea därui Zaphirul. Dacä exista.

- Nu ştiu, Jenna, spuse el. E un mare risc.

- Sunt dispusä sä mi-l asum, îi aminti Jenna.

- A, ştiu asta, râse Sam. Ţin minte ultimul nostru räzboi pe tema respectivä. Te-ai luptat cu ghearele

şi cu dinţii.

- Dar n-am câştigat. Şi nici acum nu pot câştiga, decât dacä vrei şi tu s-o facem; dacä apreciezi cä de data asta avem o şansä - fiind atât de aproape.

Încerca sä-şi pästreze calmul, sä-şi stäpâneascä emoţia şi insistenţa din voce, sä vorbeascä rezonabil şi natural.

- *Suntem* aproape, şi ştim unde e oraşul, Sam.

- Unde ar *putea* fi, o corectä el; în ochi i se citea o expresie de respect, când adäugä: mare figurä mai eşti, Jenna.

- Adu-ţi aminte cine sunt pärinţii mei. Un visätor încäpäţânat de idealist şi o realistä la fel de încäpäţânatä.

- E o combinaţie nemaipomenitä, se aplecä el, särutând-o uşurel pe obraz. Şi totul a ieşit la ivealä în Jenna Chapman Logan. În regulä, vom face o încercare, dar dacä nu e acolo unde aratä harta, ne întoarcem din nou spre est şi mergem la tabärä. De acord?

- De acord, räspunse ea, cu un zâmbet strälucitor care-i fäcu inima sä sarä din loc, înläturându-i şi ultima rezistenţä.

Nu exista drum, nici cärare, nici mäcar o potecä prin munţi. Indiferent cum îşi croiau etnicii Ngesi drum pe terenul deluros, o fäceau färä a läsa nici o urmä. De aceea, îi explicä Sam din mers Jennei, masivul muntos rämäsese virtualmente neexplorat.

- Îi aparţine naturii, nu omului.

Mai merse câţiva paşi, înainte de a adäuga:

- ...Sau, cel puţin, aşa ar trebui.

- Acum, omul e aici.

- Da, confirmä el, sumbru la faţä.

- Şi nu numai Ngesii? întrebä Jenna, neliniştitä.

- Mä tem cä nu, räspunse Sam, färä a intra în amänunte.

Deveneau urmätorii oameni care-şi croiau drum în Munţii Batari. Cât de mulţi mai veniserä înaintea lor, Sam nu era sigur. Puteau sä fi fost alţii, care intraserä în munţi şi nu se mai întorseserä. Şi mai erau aceia care, asemenea tatälui Jennei, nu supravieţuiserä destul timp pentru a spune lumii ce gäsiserä - dacä, de fapt, gäsiserä ceva.

Era o enigmä care îl främânta pe Sam de o bunä bucatä de vreme. Se bucura cä ajunsese aproape de rezolvarea ei. Sosise momentul sä deschidä acei munţi frumoşi şi pentru bucuria altora, dar încä mai era îngrijorat de faptul cä o luase cu el pe Jenna, în incursiunea inauguralä. Mai târziu ar fi trebuit s-o aducä, dupä ce erau cunoscute şi stäpânite pericolele existente acolo, nu acum. Nu trebuia sä fie expusä acelor primejdii, dar nu mai avea cum s-o opreascä.

Când dorea câte ceva, Jenna era mai insistentä şi mai încäpäţânatä decât orice persoanä cunoscutä vreodatä de Sam în viaţa lui. O privi cum înainta pe lângä el cu chin cu vai, încercând sä nu-şi arate epuizarea. Reuşise sä şteargä toate urmele de fum şi funingine. Pânä şi pärul ei aräta curat şi luminos.

Avea faţa spălată, strălucitoare de bronzul acelor zile când refuzase să-şi pună pălăria.

Acum nu mai prea conta, pentru că pălăria ei avusese aceeaşi soartă cu jeepul şi, probabil, zăcea pe fundul râului, după ce o călcaseră în copite sutele de animale sălbatice. Sam o prefera oricum cu capul gol, mai ales acum, când avea părul tuns atât de scurt, lăsând acele trăsături fermecătoare să se vadă fără nici o obstrucţie. Ochii ei mari şi frumoşi, pometţii înalţi şi bărbia sculpturală confereau feţei o formă clasică, fără a şterge nimic din delicateţea atât de feminină încât îi tăia respiraţia.

Sam îşi dădea seama că nu putea petrece orele contemplând-o pe femeia de lângă el ca un adolescent amorezat. Se aflau într-un ţinut periculos şi aveau de străbătut un teren aproape impracticabil. Ca ghid, Sam trebuia să rămână atent la pericole, câştigând totodată cât mai mult timp posibil. Izgoni imaginea, atât din văz cât şi din minte, revenind la scopul său.

Când Sam grăbi pasul, Jenna încercă să se menţină lângă el, dar nu peste mult rămase în urmă. Era mai bine aşa, din moment ce vegetaţia creştea tot mai deasă, până când, în cele din urmă, Sam fu nevoit să-şi taie drum cu cuţitul, urmat de Jenna pe cărarea astfel degajată. Copacii se înălţau până la cer, acoperind Securitate. Acolo unde acesta reuşea să se infiltreze, în jurul lor jucau cioburi de lumină pestriţă. Dar, oriunde se răreau

hăţişurile, se dezvăluiau numai stânci colţuroase şi râpi mai greu de traversat chiar şi decât desişurile.

Zgomotele maimuţelor, ale cimpanzeilor şi păsărilor de deasupra erau înviorătoare, dar existau în jurul lor şi alte sunete, mai puţin plăcute. Jenna tresărea adesea, la auzul foşnetelor şi al sâsâielilor din tufişuri. Se mulţumea să lase în seama lui Sam recunoaşterea acestor sunete periculoase, şi a celorlalte, nu tot atât de ameninţătoare. Până acum, Sam le acceptase aproape fără răgaz. Jenna spera să continue astfel şi mai departe.

Cu cât trecea Sam mai repede prin pădure, cu atât îi devenea Jennei mai greu să ţină pasul cu el. Se întreba de ce-şi accelerase mersul. În zori, merseseră aproape agale, stând de vorbă şi distrându-se ca într-o excursie de agrement. Mai târziu, ceva părea să-l fi iritat pe Sam, potolindu-i cheful de vorbă. Jenna se întreba dacă o fi fost vreun lucru spuse de ea, după care se mustră pentru că era atât de încrezută. Sarcina lui Sam era de a ajunge amândoi până la oraş, dacă exista, apoi la locul de tabără. Nu se gândea la ea; nu avea timp pentru asta. Se gândea numai la siguranţa lor.

Ei bine, hotărî Jenna, un lucru era sigur: fără nici o îndoială, nu se gândea la spinarea ei îndurerată sub greutatea rucsacului, nici la picioarele pline de băşici şi bătături, sau la oricare altă parte a ei, încinsă, umedă şi dornică să respire un moment. După încă o oră de chinuri pe un teren aproape imposibil, umplându-se cu şi mai multe zgârieturi şi

julituri pe lângă cele adunate în ajun, Jenna conchise că era vremea să facă un popas.

- Sam, încercă ea, nu ne-am putea opri să ne odihnim, te rog?

Sam nu se întoarse, dar îl văzu clătinând din cap. Numai când se opri să taie nişte ramuri deosebit de dese care le blocau drumul, îi răspunse.

- Nu vreau să facem nici un popas până la jumătatea dimineţii, Jenna, explică el. Ne putem permite doar o singură oprire înainte de prânz.

Jenna ridică privirea, dar nu putu vedea soarele din cauza coroanelor dense ale copacilor.

- Trebuie să se fi făcut de zece, îndrăzni ea.

- Nu-i nici măcar nouă, râse Sam. Mergem abia de două ore.

Jenna gemu sonor. Două ore! Nu-i venea să creadă. Toate oasele din trup îi spuneau că drumul durase de cel puţin două ori mai mult. Potrivindu-şi mai bine rucsacul, care părea să-şi fi dublat greutatea pe măsură ce treceau orele, Jenna merse mai departe. Îl invidia pe Sam pentru paşii săi lungi şi spatele lat şi drept, care căra un rucsac mult mai mare cu o uşurinţă atât de vădită. Reuşise cu succes să se transforme din actriţă în exploratoare, îşi spunea ea, dar a dracului să fie dac-avea să *alerge* pentru a ţine pasul. Nu-i rămânea decât să încetinească el.

În cele din urmă, o făcu.

- Iartă-mă, Jenna, spuse el, răsucindu-se în loc ca s-o aştepte. Am forţat puţin cam prea tare.

Recunoscuse deja în sinea lui cä mersese cu o vitezä atât de criminalä numai ca sä nu se mai gândeascä la ea, convins cä distanţa dintre ei avea sä-i astâmpere pofta dureroasä de a o atinge. Şi reuşise, dar nu era drept faţä de Jenna. Trebuia sä suporte chinuitoarea ispitä de a se afla lângä ea, färä a avea timp s-o ia în braţe.

- Ne oprim acum, adäugä el, mai blând.

- Nu, Sam, e-n regulä. Mai bine ţine-te de program. Pot sä rezist pânä la ora zece - dar nici un minut mai mult, adäugä ea, cu un zâmbet vitejesc care, când îl urmä din nou pe Sam, se transformä în strâmbäturä.

Popasul, când sosi în sfârşit, nu fu îndeajuns de lung pentru Jenna, dar ea se resemnä şi, în continuare, reuşi sä-şi continue drumul pânä la amiazä, când se präbuşi lângä Sam, färä a o mai interesa nici mäcar sä mänânce.

Sam se ocupä el de pregätirea mesei, läsând-o sä se odihneascä, dar când supa se încälzi şi fructele furä culese, insistä ca Jenna sä se ridice şi sä mänânce.

- Nu laşi nici o färâmä, o instrui el.

- Nu sunt sigurä cä am putere sä-mi deschid gura, fu singurul ei räspuns.

- Dupä ce bagi mâncare în tine, au sä-ţi revinä şi puterile.

În acest sens avusese dreptate, iar Jenna reuşi sä räzbeascä în continuarea dupä-amiezei, cu un singur popas de odihnä.

Sam se opri pentru noapte chiar înainte de apusul soarelui, nu fiindcä Jenna era obositä, ci pentru cä gäsise un loc foarte bun de tabärä. Cel puţin, aşa îşi spunea el, dar era absolut conştient de lupta pe care o purta Jenna. Sosise vremea s-o lase sä se odihneascä. Dar, imediat dupä aceea, Jenna îi fäcu încä o surprizä, aşa cum reuşea întotdeauna. Se oferi sä stea ea prima de veghe, în timpul nopţii.

Oricât de mult îi admira oferta, Sam nu era dispus s-o lase sä stea mult timp treazä dupä cinä. Avea o nevoie disperatä de somn.

- Am sä te trezesc mai târziu, înainte de cräpatul zorilor, ca sä dorm şi eu puţin, îi promise el.

- Vei avea nevoie de mult somn, nu de puţin, se gräbi ea sä räspundä.

Sam clätinä din cap, zâmbind.

- Eu sunt deprins cu stilul ästa de viaţä, Jenna, câtä vreme tu nu eşti. Facem cum zic eu.

Întinse mâna şi o bätu pe dosul palmei într-un mod aproape fräţesc, care o fäcu sä simtä cä erau cu adevärat parteneri. Jenna îi räspunse tot cu un zâmbet.

- Poate reuşim sä dormim amândoi, de fapt, glumi ea. N-am väzut nici un leu sau rinocer, în munţi.

Sam începu sä despacheteze proviziile. Focul duduia deja.

- Nnţ, confirmä el. Nici leoparzi n-am väzut, dar sunt pe-aici pe undeva.

Vorbea cât se poate de serios.

Jenna îşi stăpâni un mic fior, în timp ce privea spre copacii înalţi din jur, acoperiţi din greu cu muşchi şi plante agăţătoare.

- Le place sus, în copaci, continuă Sam, pe cel mai firesc ton. Când ucid, de obicei îşi târăsc prada între ramurile unui copac pe care-l folosesc drept cămară. Aşa, pot savura masa în linişte - şi îşi ţin proviziile la adăpost de animalele de pe sol.

- Îgh, comentă Jenna, înainte de a întreba, nesigură: le place gustul cărnii de om?

Sam dădu din cap, după care se grăbi să adauge, încurajator:

- Totuşi, animalele mâncătoare de oameni sunt ultimele dintre grijile noastre. Omul însuşi e cea mai periculoasă fiară de care trebuie să ne temem în munţii ăştia.

Jenna simţi, la fel ca în trecut, că Sam era mai strâns înrudit cu natura decât cu oamenii. Se simţea confortabil aici, în sălbăticie, iar Jenna ştia cumva că nu fusese deloc la largul lui în viaţa trăită printre oameni. Îşi punea întrebări în acest sens, dar nu-i dădu grai nici uneia.

- Mă bucur că mă duci la Zaphir, Sam, spuse ea.

Stătea rezemată cu spatele de o piatră, privindu-l cum pregătea cina, care în seara aceea avea să constea din supă cu orez din belşug. Sam clătină din cap:

- Nici acum nu-mi vine să cred că m-ai convins să caut oraşul ăsta.

- Dacä îl poate gäsi cineva, noi suntem aceea, räspunse ea, plinä de încredere. Te pricepi la ceea ce faci, Sam.

- Ştiu, îi zâmbi el ţanţoş.

- Ästa-i unul dintre lucrurile pe care le-am observat de la început. Nu pari sä ai nevoi de aprobarea celorlalţi. Te simţi comod cu tine însuţi.

- Calitatea asta singur mi-am format-o, replicä Sam.

Un moment, Jenna crezu cä avea sä spunä mai mult, dar rämase täcut, revenind cu atenţia asupra mâncärii.

- Mi-ar pläcea sä fiu şi eu aşa, recunoscu ea.

- Faci progrese, räspunse Sam, cu un surâs.

Jenna zâmbi şi se rezemä pe spate, trecându-şi o mânä prin pärul tuns.

- Cel puţin, fac progrese spre a mä obişnui cu modul cum arät, deşi am fost cât pe ce sä leşin când am furat o privire în oglindä, azi dimineaţä.

- E altceva, färä îndoialä, confirmä el, dar îmi place noua tunsoare. Tot produsul îmi place.

Aceste cuvinte o mulţumirä pe Jenna, fäcând-o sä se simtä foarte bine în sinea ei. Se gândea cum se schimbaserä lucrurile între ei - şi încä mai continuau sä se schimbe. Sam, ghidul safari, şi Jenna, actriţa, erau acum doar doi oameni singuri, dependenţi unul de altul, pe când se îmbarcau într-o nouä etapä a relaţiei lor - aceea a camarazilor, prietenilor şi partenerilor într-o aventurä periculoasä. O aventurä care, Jenna nu se îndoia,

avea sä se încheie glorios. Credea în visul tatälui ei; credea şi în Sam.

Oricât de mult începea Jenna sä-şi accepte viaţa în acele locuri, mai exista şi altceva, un adevär, pe care se simţea nevoitä sä-l recunoascä.

- A mai rämas o parte din mine cäreia îi place sä se îmbrace elegant şi sä poarte haine frumoase, îi spuse ea. Nu pot renunţa atât de repede la trecutul meu.

- Sigur cä da, räspunse Sam. Şi în mine e o parte cäreia îi place scotch-ul şi mâncärurile gourmet, şi restaurantul de la King George. Şi femeile frumoase, în haine elegante, adäugä el.

- Bine, spuse Jenna pe negândite, dupä care privi în altä parte, väzând cä ochii lui începeau s-o contempleze.

Când se uitä din nou, Sam era ocupat cu amestecatul mâncärii în oalä. Cu toate cä era prea obositä ca sä se mişte, Jenna se oferi sä-l ajute. Sam clätinä din cap:

- Azi, eu sunt bucätarul.

- Bine, spuse ea iaräşi, în timp ce se potrivea în loc, rezemându-se de piaträ astfel încât sä stea cât mai comod, şi imediat adormi.

Sam o trezi la timp pentru a mânca de cinä, aducând farfuriile şi aşezându-se lângä ea, umär la umär. Mâncarä repede, recunoscând cä nu era tocmai de ajuns, dar fiind amândoi de acord cä trebuia sä economisească mâncarea.

Dupä ce terminarä, Jenna se rezemä de umärul

lui, ridicând privirea spre cer.

- Ştiu cä sunä ciudat, spuse ea, dar în pofida tuturor prin câte am trecut, în ciuda faptului cä suntem aici, în plinä pustietate, sunt foarte fericitä.

Sam dädu din cap, täcut. Înţelegea sentimentul, pentru cä şi el îl împärtäşea atât de complet. Era locul unde îi pläcea sä se afle, în sälbäticie, iar Jenna era lângä el, fäcând ca totul sä fie şi mai perfect.

Printr-o deschizäturä dintre copaci, puteau vedea luna urcând pe cer, ca un balon luminos. Era aceeaşi lunä care strälucea deasupra restului Africii şi a unei mari pärţi din întreaga lume, de pe acelaşi meridian, dar aceastä lunä pärea sä le aparţinä numai lor şi Munţilor Batari. O brizä sufla printre copacii ale cäror umbre dansau nebuneşte, formând modele fermecätoare pe pämântul junglei. Se auzi ţipätul unei päsäri de noapte, iar Jenna se simţi complet mulţumitä. Acum, când avea atât de puţin, parcä ar fi avut totul.

- Minunat e sä träieşti, spuse ea.

Sam chicoti:

- *Norocul* nostru cä träim.

- Ba nu, îl contrazise Jenna. Datoritä ţie suntem în siguranţä, Sam. Tu ne-ai scäpat din focul äla îngrozitor. Tu eşti norocul nostru, continuä ea privindu-l şi, pentru a doua oarä în acea zi, Sam îşi îngädui sä se gândeascä la sentimentele sale tot mai profunde pentru Jenna. Suntem vii, continuä ea, avem mâncare şi adäpost, iar eu am lângä mine un

umär cald pe care sä-mi reazem capul. Cine are nevoie de mai mult?

Focul se stingea, iar Sam îl scormoni cu un bäţ, aţâţând järaticul. Apoi, se rezemä la loc şi o cuprinse pe Jenna cu un braţ, strângând-o lângä el. Niciodatä nu se simţise mai comod, mai împäcat cu sine însuşi şi cu lumea, şi cu femeia de lângä el. Nu vorbi, ci o läsä sä continue, sä vorbeascä despre ceea ce înţelesese ea din tot ce li se întâmplase.

- Poate, spuse ea, gânditoare, din cauzä cä am ajuns atât de aproape de moarte, viaţa ni se pare aşa de preţioasä.

Viaţa era într-adevär preţioasä, îşi spuse Sam, iar acum avea mai mult sens, pentru cä fusese smulsä înapoi din fälcile morţii. Da, aşa era, dar nu numai atât: mai era şi Jenna, lângä el. Viaţa nu fusese întotdeauna prea generoasä cu Sam. Ba chiar, uneori fusese al dracului de nedreaptä, însä acum începea sä creadä cä putea sä-şi ia viaţa în braţe şi s-o cuprindä din nou, s-o primeascä bucuros şi sä i se däruiascä aşa cum nu mai fäcuse de ani de zile. Viaţa însemna Jenna; viaţa *era* Jenna.

Sam nu putea fi sigur cum avea sä se sfârşeascä acea cälätorie. Tot ce ştia era cä urma s-o ajute sä gäseascä oraşul din visul tatälui ei şi s-o apere cât putea de bine. Iar dupä aceea, la capätul cälätoriei, urmau sä aibä timp unul pentru celälalt. Erau atâtea lucruri pe care dorea sä i le împärtäşeascä, atâtea pe care voia sä i le spunä.

Se întrebä dacä nu cumva i-ar fi putut povesti o

parte dintre ele acum, în timp ce Jenna stätea cu capul rezemat de umärul lui. Fusese tentat şi înainte, o datä sau de douä ori, dar nu reuşise sä pronunţe cuvintele. Poate cä în seara asta avea sä poatä. Simţea o asemenea tandreţe pentru ea, un asemenea respect, iar din aceastä cauzä ştia cä-i datora ceva: îi datora adevärul despre el însuşi.

Acum, hotärî el, era momentul sä-i spunä. Se mişcä puţin, astfel încât s-o poatä privi. Aproape cä-i rosti numele, dar acesta nu i se desprinse complet de pe buze, cäci väzu cä Jenna adormise. Capul ei îi stätea comod pe umär, buzele erau uşor întredeschise în timp ce respira adânc, extenuatä, dormind lângä el ca un copil.

Sam zâmbi în sinea lui. Niciodatä nu mai simţise aşa ceva. Îl sträbäteau felurite gânduri despre ea, läsându-l cu o tandreţe pe care n-ar fi crezut-o cu putinţä. Se întoarse şi o ridicä în braţe, cu aceeaşi gingäşie. O duse spre un loc liber de lângä foc, unde întinsese un sac de dormit, tot cu aceeaşi gingäşie şi tandreţe. I se simţeau în braţe, când o culcä pe culcuşul moale. I se simţeau în buzele cu care-i atinse obrazul şi în mâini, când îi mângâiarä faţa. Jenna nu se trezi nici o clipä. În cele din urmä, o läsä adormitä acolo şi se îndepärtä puţin, ca s-o priveascä.

Pentru cä îşi potrivise ceasul deşteptätor în minte şi ştiind cä Sam n-ar fi adormit, läsându-i färä apärare, Jenna se trezi peste câteva ore.

- Nu sunt obosit, îi spuse el, când veni sä-i ia locul.

Jenna insistä:

- Trebuie sä dormi puţin. Stau eu de strajä.

Luä puşca de lângä el, se apropie de pietre şi se aşezä hotärâtä, cu arma rezematä aläturi.

- Ştii sä tragi? o întrebä Sam, zâmbind cu jumätate de gurä.

Dädu din cap:

- M-a înväţat tatäl meu, demult. E un lucru care nu se uitä.

- Ai fost vreodatä silitä sä foloseşti o puşcä?

- Nu, recunoscu Jenna. Dar pot. Trag cocoşul, ochesc şi trag, spuse ea cu curaj. Şi-acum, te rog, Sam, dormi şi tu.

Peste douä ore, când Sam se trezi, Jenna continua sä stea aşezatä pe bolovan, cu ochii larg deschişi, însä pe faţä i se citea oboseala, în cearcänele vinete şi în liniile care-i bräzdau colţurile gurii. Cele câteva ore de somn nu-i risipiserä extenuarea. Sam dorise sä plece la drum devreme, înaintea zorilor, dar väzând-o cu cât stoicism stätea de pazä, impunându-şi sä ţinä ochii deschişi, se räzgândi. Avea sä-i lase timp sä doarmä puţin mai mult.

În ultima orä de somn, înainte de a porni din nou, Jenna avu un vis minunat. Era cufundatä într-un soi de paradis trandafiriu, cu Sam aläturi. Plutirä astfel câteva ore, dupä cum i se pärea, înainte de a

poposi într-o lume de fantasme. Totul era moale şi unduitor, iar ei mai mult zburau, decât sä päşească, peste sträzile pardosite cu roz.

Sam era îmbräcat cu pantaloni albi, bluzä albä de bumbac descheiatä la gât şi o eşarfä galbenä care flutura. Jenna purta şi ea numai alb şi galben, având o rochie de voal subţire ce se învolbura în jurul ei, înfoiatä de adiere, din mers. Clädirile erau din marmurä trandafirie şi intrarä într-una din ele, desculţi, călcând pe duşumeaua de marmurä räcoroasä, pentru a ajunge într-o salä enormä unde-i aşteptau nişte servitori, îmbräcaţi tot în alb.

Aşezaţi în fotolii de rächitä cu perne moi şi colorate, li se făcurä manichiura şi pedichiura. Apoi, fotoliile se înclinarä sub formä de paturi moi, iar ei se întinserä, goi de-acum, în aşteptarea maseurilor. Trupurile le furä frecate cu uleiuri pläcut mirositoare, iar feţele, cu emolienţi fini, pânä când toatä pielea le fu mätäsoasä şi parfumatä.

Ridicându-se de pe paturi, se scufudarä într-un bazin cu ape scânteietoare şi, când ieşirä, furä înfäşuraţi în halate pufoase şi conduşi pe pardoseala de marmurä într-o altä încäpre, unde era pregätit un bufet, un banchet somptuos, pe potriva zeilor, din care se ospätarä cu voluptate sibariticä, gustând soufflé-urile şi cremele uşoare ce se topeau în gurä, punciurile şi nectarurile, dulciurile cu miere şi merengurile sclipitoare.

- Mmm, îşi auzi Jenna propria voce, spumä de ciocolatä...

- Ce, Jenna?

Deschise ochii, pentru a-l vedea pe Sam conturat de lumina puternicä a soarelui, îmbräcat nu în alb, ci în pantalonii säi kaki şi cämaşa färä mâneci, ambele cam şifonate. Pärul nu-i era şamponat şi uscat cu foenul, ci ciufulit, iar pielea bronzatä, cu siguranţä, numai miros de parfumuri nu avea. Jenna zâmbi, mijind puţin ochii în soare. În pofida senzualitäţii visului, îl prefera pe acest Sam: omul viril dar blând care nu mirosea a alifii înmiresmate, ci a spaţiu liber, a naturä curatä, proaspätä şi luxuriantä.

- Ai visat, nu-i aşa? o întrebä.

- Da, räspunse ea, ridicându-se cu greu în şezut.

- Un vis frumos?

- Frumos, dar nu se compara cu realitatea.

Sam îi întinse mâna, ajutând-o sä se ridice.

- Am fäcut cafeaua. Trebuie sä mergem.

Cu oasele sfâşiate de durere, Jenna îşi stäpâni un geamät, reamintindu-şi cä acea realitate *era* într-adevär mai fericitä decât visul; aici era locul lor.

Capitolul 10

Drumul de dimineaţă, deşi nu amintea de fantasmele visului, decurse ciudat de uşor, învăluit într-un soi de mulţumire. Jenna nu se simţea deloc obosită în timp ce mergeau, croindu-şi cale prin vegetaţie şi în susul pantei accidentate a muntelui. Jenna împărtăşea cu Sam un sentiment de aventură, ştiind că aveau să găsească Zaphirul şi să vadă în sfârşit oraşul la care tatăl ei visase atât de mult timp. Avea să li se dovedească tuturor că avusese dreptate, iar istoria explorărilor pe continentul negru urma să-l includă şi pe Carl Logan. Atâta era de ajuns pentru Jenna, dar poate, poate numai, soarta avea să-i dăruiască mai mult. Dacă aveau noroc, puteau găsi cel puţin un indiciu al motivului pentru care Carl Logan avusese un sfârşit atât de prematur.

Sam, mergând lângă ea, avea acelaşi vis. Dacă era omeneşte posibil, avea să-i găsească Jennei oraşul. Urmau să intre acolo împreună, să-l exploreze, aşa cum l-ar fi explorat Carl. Probabil, cum îl şi explorase. Cândva, Sam fusese convins că nu găsise nici un oraş şi murise înainte de a ajunge în Batari. Acum, nu mai era atât de sigur. Începuse să contureze câteva teorii şi ajunsese la o concluzie care părea posibilă; dar mirosea a pericol cale de-o poştă, iar Sam era hotărât s-o apere pe Jenna, dacă acel pericol ieşea la suprafaţă. Trebuia s-o

ocrotească, de vreme ce nu dorea nimic mai mult decât s-o aibă pe Jenna lângă el.

Când se întoarse s-o privească, Jenna zâmbea, cu ochii aţintiţi în sus. Maimuţele care cândva stătuseră ascunse vederii ieşiseră acum să se joace şi se vedeau pe crengile de deasupra. De câteva minute, se ţineau după ei, turuind într-una. Acum se aventurară mai aproape, dându-şi importanţă în faţa acelor făpturi cu două picioare care le invadaseră pădurea.

- Cred că le place să aibă spectatori, comentă Jenna.

- Nu-ncape nici o-ndoială, fu Sam de acord, în timp ce se opreau să vadă giumbuşlucurile.

În copaci se zbenguiau două maimuţe mature şi doi pui. Când unul dintre adulţi se apropie, celălalt se burzului furios, alungându-l înapoi pe creanga unui copac uriaş, unde îl urmă imediat.

- Îl ţine sub papuc, remarcă Sam, în timp ce Jenna se prăpădea de râs.

- Vrei să spui că femela-i aia care-l muştruluieşte?

- Exact. Avem deasupra noastră o adevărată familie.

Cele două maimuţe mai mici, profitând de absenţa părinţilor, se aventuraseră din ce în ce mai aproape, până ajunseră la doar câţiva paşi distanţă. Pe măsură ce acrobaţiile lor deveneau tot mai comice, începură să se apropie cu rândul, îndeajuns ca Jenna şi Sam să poată întinde mâna, atingându-

le.

- Dar sä n-o faci, o preveni Sam. Nu uita, sunt sälbatice; nu-s ca räsfäţaţii de la McKenzie.

- Par atât de adorabile şi iubitoare, protestä Jenna.

- Atenţie, uite cä vine mämica.

Maimuţa femelä, boscorodind nebuneşte în timp ce se balansa de pe o ramurä pe alta, urmatä îndeaproape de soţul ei, se oţärî la pui, alungându-i înapoi la adäpost, în timp ce Sam şi Jenna îşi reluau urcuşul.

- Ei, e o familie fericitä, încercä Jenna.

- Deşi cam matriarhalä, adäugä Sam, cu un hohot de râs, luând-o de mânä. Tufişurile cedaserä locul unor pante pietroase, iar Jenna se bucurä sä aibä parte de sprijinul lui puternic, pe urmätorul kilometru, pânä când pädurea îi înghiţi din nou.

Chiar înainte de a se opri pentru masa de prânz, Jenna se îndepärtä puţin, spre a culege o floare cu aspect exotic de la marginea poienii. În clipa urmätoare, ziua perfectä, numai dantelärie de frunziş verde şi boltä cereascä nemärginitä, încremeni ca moartea, täcutä ca veşnicia, când glasul lui Sam räsunä cu un avertisment care o fäcu sä înlemneascä.

- Stai, ordonä el, cu o autoritate täioasä ca un cuţit. Nu mai fä nici o mişcare.

Jenna simţi în cuvintele lui primejdia. În apropiere se afla o prezenţä maleficä, aproape asupra ei, ceva îngrozitor de inuman şi periculos.

Apoi, îl simţi trecând peste picior, lunecând, prelingându-se, un verde iridiscent viu, de o frumuseţe obscenä.

Visul idilic al acelei zile se preschimbase în coşmar. Vocea i se opri în gât şi nu mai reuşi decât sä scrâşnească numele lui Sam.

Propriul lui glas era încordat ca un arc.

- Va fi bine, Jenna. Nu-ţi face nimic, dacä stai neclintitä. Nu mişca.

Dar trebuia sä se mişte, trebuia sä fugä, dacä Sam nu fäcea ceva, repede, acum! Simţi broboane de transpiraţie ieşindu-i pe frunte. Inima îi bunuia în piept; respiraţia i se oprise în plämâni.

- Împuşcä-l, Sam, se rugä ea.

- Nu, räspunse Sam, încet.

Îl vedea cu coada ochiului. Avea puşca agäţatä pe umär, Nu schiţa nici o mişcare de a o lua.

- Sam...

- E prea aproape, Jenna.

Gäsise, cumva, cuţitul în teacä şi, cu o mişcare abia perceptibilä, îl scoase. Lama luci între degetul mare şi cel arätätor.

- Fii calmä, o preveni el. Stai nemişcatä.

Aştepta, cu cuţitul pregätit.

Într-un fel sau altul, Jenna reuşi sä rämânä imobilä, abia respirând. Şarpele i se urca pe picior, iar ea îşi stäpâni zbieretul care continua sä i se adune în gât. Väzu capul verde legänându-se într-o parte, apoi în cealaltä. Simţi solzii calzi şi uscaţi pe piciorul gol, târându-se tot mai sus.

Apoi, capul se retrase şi päru s-o privească în ochi, înainte ca şarpele sä pornească înapoi în jos, cu trupul încä încolăcit pe piciorul ei. Era sigurä cä în acel moment avea sä moarä, de fricä şi groazä. Voia sä închidä ochii, sä alunge hidosul vis care nu era vis. Era realitate, şi nu putea întoarce capul; nu-şi putea muta privirea.

În acel moment, cuţitul şuierä prin aer. Auzi un foşnet, urmat de un zgomot înfundat, când vârful inträ în capul şarpelui cu atâta forţä, încât îl ţintui la pämânt. Jenna simţi cä gâfâia sufocatä, dar nu se mişcä. Trupul oribil de gros al şarpelui îi rämäsese încolăcit pe picior.

Sam ajunse lângä ea într-o clipä, eliberând-o de colacii masivi, aruncând şarpele în läturi şi luând-o în braţe. Jenna îşi simţi picioarele începând sä se îndoaie chiar în momentul când o prinse, o ridicä şi o duse în cealaltä parte a luminişului.

Jenna se läsä la pämânt, cu Sam aplecat asupra ei.

- Ce... ce era? întrebä ea.

- Un mamba verde, se aşezä Sam aläturi. Unul dintre cei mai veninoşi şerpi din Africa.

Se rezemä de el, simţind cä o lua cu leşin, dar braţul lui puternic o sprijini.

- Te simţi bine?

- Graţie ţie, ca de obicei, murmurä ea, cu vocea tremurându-i de resturile spaimei şi ale uşurării.

- Şi totul, într-o singurä zi de activitate, domnişoarä Chapman, o särutä Sam cu blândeţe,

ţinând-o în braţe încă un moment, pentru ca inima ce-i bubuia în piept să-şi oprească galopul frenetic; apoi spuse, mai calm: cred că prietenul nostru de-acolo plănuia să te savureze la masă, aşa că ne vom răzbuna delectându-ne cu şarpe.

- Puah, nu, bâigui Jenna.

Dar Sam se ridicase deja şi mergea spre locul unde zăcea şarpele, ţintuit la pământ. Scoase cuţitul, îl şterse pe firele de iarbă şi îl vârî la loc în teacă, înainte de a târî şarpele în poiană.

- Nici moartă n-am să mănânc chestia aia, Sam, insistă ea, clătinând din cap cu repulsie.

Sam îi zâmbi:

- Eşti o luptătoare, Jenna, şi cred că ai să-ţi faci singură o surpriză.

Şi aşa făcu. Deşi dură un timp. Sam aprinsese focul, scosese proviziile şi, în timp ce Jenna îşi ţinea capul întors în altă parte, jupuise şarpele şi fripsese carnea. Jenna, încă tremurând înlăuntrul ei, stătea aşezată în locul unde o plasase el, minunându-se de scăparea ca prin urechile acului şi calmul lui în faţa primejdiei. Incidentul trecuse, iar Sam îl luase din mers... şi ea, în mod incredibil, de asemenea.

Deasupra lor, maimuţele continuau să zburde neînfrânate sub bolta lor de frunze verzi; cerul păstra acelaşi albastru strălucitor, iar florile exotice îşi desfăceau petalele în imediata lor apropiere. Acolo existau primejdii şi frumuseţi - şi pace. Jenna trase adânc aer în piept, pentru prima oară de când văzuse şarpele, lăsând tensiunea să i se risipească

din trup.
- N-ai fi putut sä împuşti o pasäre sau... orice... altceva? întrebä ea peste o jumätate de orä, când Sam îi întinse un castron de tablä cu ciosvârte din carnea şarpelui, orez şi fructe proaspät culese.
- Mhm, confirmä el. Aş fi putut. Dar nu-mi place sä omor dacä nu e necesar.
Zâmbi:
- În cazul ästa, a fost destul de necesar.
Jenna îi dädu dreptate, dar nu încercä nici acum sä guste carnea, pe care Sam începuse s-o înfulece cu poftä.
- Haide, Jenna. Încearcä. O sä-ţi placä.
Luä o bucatä, încercând sä-şi stäpâneascä un tremur.
- Nu, conchise ea. Nu pot.
- Ba da. Poţi.
- Ba nu.
- Ba da, stärui el, apoi, mai blând: hai cä poţi, Jenna. Haide.
Închise ochii, ştiind cä Sam avea sä insiste în continuare, şi astfel, cu ochii închişi, îşi aruncä în gurä carnea şi îşi impuse s-o mestece. Nu era rea.
- Are un gust cam ca de pui, comentä.
Sam se rezemä de un copac, râzând.
- Cum spuneam, Jenna, spuse el, printre hohote, eşti o luptätoare.
Jenna era prea ocupatä cu mâncatul cärnii de şarpe, ca sä-i räspundä.
Mai târziu, dupä ce terminaserä masa, în timp

ce strângeau, Jenna comentä filosofic:

- Deci, am supravieţuit unui atac de rinocer, unui foc şi unui mamba. Am trecut prin tot ce poate fi mai räu. Nimic altceva nu mai poate sä se compare cu experienţele astea.

- Nu uita ce ţi-am spus, räspunse el, la fel de filosofic, cel mai periculos animal de pradä e omul.

Jenna îl privi gânditoare:

- De-asta ai venit în Africa - pentru a scäpa de oameni?

- E unul dintre motive, ridicä el din umeri, indiferent.

Ridicându-se, Jenna se apropie de el şi-i puse o mânä pe braţ.

- Ştii totul despre viaţa mea. Mi-ai väzut toate punctele vulnerabile. De ce nu-mi vorbeşti despre tine, Sam?

Täcu mult timp. Asta dorise: sä-i spunä totul. Intenţionase, încercase, şi nu o datä. Acum, când i se impunea s-o facä, şoväia.

- S-ar putea sä nu-ţi placä ce vei auzi, Jenna.

- Sunt mai durä decât crezi tu.

Sam dädu din cap, serios:

- Ştiu. Am fäcut greşeala de a te subestima, înainte. De fiecare datä, ai scos-o cu bine la capät, dar asta e altceva, cu totul altceva.

Dädu şi ea din cap, aşteptându-se la un avertisment în acel gen. Totuşi, putea suporta orice.

- Cred cä nu e nevoie decât sä ai încredere în mine, îi spuse. La asta se reduce totul, nu?

Sam încuviinţă, ştiind că putea avea încredere în puterea ei de înţelegere.

- Cât de mult ştii? Sunt convins că Sarah ţi-a spus câte ceva despre mine. Te place, asta-i sigur. Mi-am dat seama că vă înţelegeţi. În plus, i-am citit în ochi expresia aia de combinatoare. Cred că a observat ce se întâmpla, la dansul din hambar.

Jenna râse:

- Cred şi eu că da. Însă despre tine mi-a vorbit înainte de asta. Mi-a spus de căsnicia ta, sau cel puţin că ai fost căsătorit.

- Cred că ăsta e un început logic. O cunoşteam pe Kate, soţia mea - sau, fosta mea soţie, preciză el - de-o viaţă. Am crescut împreună, înconjuraţi de luminile oraşului şi tot ceea ce le însoţeşte. Credeam că ne potriveam de minune, eram foarte asemănători. A reieşit că ea era exact ceea ce părea, câtă vreme eu eram cu totul altceva. S-ar fi putut să n-o aflu niciodată, dacă nu se întâmpla ceea ce s-a întâmplat. Puteam să mai fiu şi acum acolo, închipuindu-mi că eram cineva care nu eram. Aşa că, într-un fel, totul a fost spre bine, adăugă el, fără să mai intre în alte amănunte.

Jenna ştia că trebuia să-i smulgă povestea cu forţa. Începu, prudentă.

- Cât timp aţi fost căsătoriţi?

- Cinci ani, dar numai trei s-ar putea numi căsnicie adevărată. Al patrulea a fost o luptă. În timpul celui de-al cincilea, eu am fost în închisoare.

- Poftim, o spusese.

Jenna îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât, dar încercă să nu se arate surprinsă.

- Povesteşte-mi, îi ceru ea, cu vocea întretăiată.

- Eram tineri şi îndrăgostiţi. Viaţa era frumoasă. Cariera mea mergea bine, iar căsnicia, la fel de bine. Aveam o casă în suburbii - o vilă superbă, unde se întâmpla mereu câte ceva. Primeam mulţi musafiri. Mi-o impunea slujba, dar îmi şi plăcea. Şi lui Kate de asemenea.

Când ezită, Jenna îl îmboldi din nou:

- Cu ce te ocupai?

- Lucram într-o companie de investiţii. Eu eram managerul; un adevărat vraci al finanţelor, se spunea.

- Şi ce-a ieşit prost?

Sam zâmbi amar:

- Totul. Unul dintre parteneri a încheiat o tranzacţie dubioasă. Foarte dubioasă. O escrocherie, de fapt. Ar fi trebuit să descopăr ce se întâmpla, dar n-am observat. Sau, poate, am bănuit ceva şi doar nu m-am deranjat să verific destul de atent. partea asta nu mi s-a clarificat niciodată în minte. Ceva era în neregulă, dar eu pur şi simplu nu voiam sau nu puteam să pun punctul pe *i*. La vremea când am descoperit problema, individul - unul dintre partenerii noştri - fugise cu o jumătate de avere, iar eu rămăsesem cu punga goală, ca să zic aşa.

- O, Sam, spuse Jenna, cu tristeţe. Dar n-a fost vina ta.

- Eram vinovat, fiindcä eu administram firma. Indiferent care era logica întregii situaţii, eu rämäsesem ţapul ispäşitor. Procesul a fost o farsä, dar trebuia sä pläteascä cineva banii pierduţi ai investitorilor. M-au trimis într-o scrisoare de micä securitate, plinä cu oameni politici, guvernatori de bancä, brokeri - unii dintre ei corupţi, alţii, la fel ca mine, färä altä vinä decât prostia.

- Ce îngrozitor.

Jenna stätea aşezatä aläturi, cu mâna pe braţul lui. Era o atingere plinä de înţelegere; îl consola.

- De fapt, nici n-a fost atât de räu. Mi-a dat timp sä gândesc, sä mä lämuresc în legäturä cu mine şi cu viaţa mea. Dar, când am ieşit din închisoare, totul se schimbase complet. Soţia mea divorţase de mine, compania era dizolvatä şi aveam cazier. Am încercat s-o gäsesc pe Kate, s-o fac sä înţeleagä dar, sincer, nu cred cä o interesa altceva decât cä eu eram cel ce fusese prins. Dacä fugeam cu banii, probabil cä n-ar mai fi putut de fericire. Cum am spus, nu ne asemänam atât de mult pe cât crezusem cândva.

De astä datä când täcu, Jenna nu-i mai puse şi alte întrebäri. Ştia cä trebuia sä-i spunä şi restul.

- S-au adunat câţiva prieteni şi au încercat sä mä convingä s-o iau de la început, dar eu ştiam cä ästa era sfârşitul. Nu mai voiam sä träiesc acea viaţä, la înaltä tensiune. De fapt, nu mi se potrivise niciodatä. M-am hotärât sä plec, sä mä duc în sträinätate, sä încerc altceva. Am umblat mult, am

hoinărit prin Spania, Grecia şi Italia, fără a realiza de fapt mare lucru, fără să încerc măcar. Tocmai eram pe cale să mă întorc, când l-am cunoscut pe Eric. Întâlnirea aia mi-a schimbat viaţa. Pe Eric nu-l interesa cine eram, nici de unde veneam. Nu mi-a pus nici o întrebare. Oamenii ca Eric nu pun întrebări.

- Ce te face să ai încredere în el?

Sam ridică din umeri:

- Cred că am tot atâta încredere în el câtă are şi el în mine, iar atâta e de ajuns între noi.

Tăcu din nou. Mâna ei continua să i se rezeme pe braţ, iar Sam spera că toată acea confesiune n-o făcuse să-şi piardă încrederea, afecţiunea pentru el. Adevărul fusese greu de spus; era un adevăr amar.

- Acum ştii, reluă el. Am dat greş ca soţ şi ca om de afaceri. Îţi poţi da seama de ce ezitam să mă încurc cu cineva ca tine.

Apoi spuse lucrul de care se temea cel mai mult să nu fie adevărat:

- Lumea ta din State nu mai e şi a mea şi nu ştiu dacă ţi-ai putea găsi locul în asta de-aici.

- Nu ţi-am dovedit că pot?

- Asta nu-i o viaţă de pe o zi pe alta, Jenna. Tot ce s-a întâmplat, toate pericolele prin care am trecut, fac parte dintr-o aventură.

- Totul, Sam?

- Nu, nu totul, răspunse el cu glas răguşit, acoperindu-i mâna cu a lui şi amintindu-şi ce se întâmplase între ei. Dar călătoria ta în Africa nu va

fi, probabil, mai mult decât o poveste cu care sä-ţi distrezi prietenii acasä, la cocktailuri, sau pe care s-o foloseşti în interviurile pentru revistele de cinema.

Jenna se gândi un moment.

- Vrei sä spun cä nu sunt ca femeile care träiesc aici. Nu semän cu Sarah.

- Într-adevär, nu semeni.

Apoi, adäugä:

- Dar nici eu nu sunt ca Duncan.

- Cred cä nici unul dintre noi nu are antecedente prea grozave în a se ţine de ceva anume, îi dädu ea dreptate; nu aşteptä räspunsul. Dar tot omul trebuie sä înceapä de undeva, Sam.

- Da, oricine trebuie sä înceapä de undeva. S-ar putea ca ästa sä fie un început, dar mi-e teamä pentru noi, Jenna.

Jenna îşi ridicä mâna şi-l atinse pe faţä uşurel, gingaş, urmärindu-i conturul buzei cu degetele.

- Te-aş putea iubi, Sam Matlock, dacä mi-ai da voie.

El o apucä de mânä, i-o ridicä la buze şi o särutä, dar nu spuse nimic. Da, îl putea iubi, şi da, o putea iubi şi el. Atunci, acolo. Dar pe urmä?

- Avem de înfruntat atât de multe, Jenna.

- Suntem puternici. Destul de puternici ca sä le facem faţä.

În timp ce vorbea, Jenna simţea acea putere. Un moment, pentru prima oarä, se simţi mai puternicä decât Sam. Întoarse capul şi îl särutä, încet şi dulce.

- O, Sam, cât te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Jenna. Aşa sä-mi ajute Dumnezeu, cä tare te mai iubesc.

Braţele ei îl cuprinserä şi-l särutä din nou.

- Ştiu cä mä iubeşti, şopti ea.

- Şi cam de *unde* ştii?

- Dacä nu mä iubeai, n-ai fi acceptat nici în ruptul capului sä facem expediţia asta sonatä, cäutând Zaphirul, räspunse ea şi, deodatä, hohotele lor de râs räsunarä prin pädure, reverberând printre copaci, probabil speriind maimuţele care se sträduiserä atât de mult sä-i sperie ele pe ei. Soarele ardea în înaltul cerului, scäldându-i în väpaia lui.

Sam îşi dädea seama cât de mult o dorea şi ştia cä nu mai putea aştepta pânä la läsarea întunericului. Primejdia fusese atât de aproape, în acea zi, încât i-ar fi putut-o räpi pe Jenna. Acum nu mai dorea decât s-o ţinä în braţe, sä facä dragoste şi s-o ocroteascä la pieptul lui. Împreunä, erau feriţi de toate primejdiile lumii. O trase spre el şi o strânse la piept, läsându-şi dorinţa cä curgä prin vene, tendoane şi muşchi. O dorea cu disperare; nu, avea nevoie de ea - mai multä nevoie decât avusese de oricine.

Ştia cä şi Jenna simţea acelaşi lucru. I-o spuseserä cuvintele ei, şi privirea ei, atingerea, särutul. Acum amândoi erau uniţi şi printr-un angajament, pe lângä dorinţä, ceea ce adäuga o senzaţie deosebitä în särutärile lor. Sam ştia cä aveau sä facä dragoste mai vesel, mai desävârşit

decât înainte. Aveau să se unească, pentru a nu se mai despărţi niciodată. Nu avea idee ce le rezerva viitorul; nu ştia decât că voia să fie un viitor împreună.

Se ridicară în picioare, mişcându-se prin micul luminiş ca şi cum ar fi fost coordonaţi coregrafic, orchestraţi într-un dans al amorului, acolo, sub soarele strălucitor al Marii Britanii. Îşi întinseră braţele în sus, scoţându-şi cămăşile şi lăsând razele fierbinţi să le încălzească pielea dezgolită, sărutându-se din nou, cutreierându-se unul pe altul cu mâinile, graţios ca doi balerini.

Cu aceeaşi graţie, reuşiră să-şi lepede şi restul hainelor, lăsându-le să cadă pe pământ, la picioarele lor. Jenna se întoarse puţin în timp ce păşea afară din pantalonii scurţi, iar Sam o apucă de mână, trăgând-o înapoi spre el, încet, cu o mişcare ce desăvârşea concertul tăcut, preludiul dragostei lor.

Se lăsară în genunchi pe grămada de haine aruncate şi mişcările încete, fluide, ale mâinilor, braţelor şi torsurilor lor se sfârşi dintr-o dată într-un sărut adânc, iscoditor. Nimic n-avea să mai fie la fel ca înainte. Acum erau uniţi; acela era începutul viitorului lor. În angajament se simţea putere, la fel ca în sărut.

Sam îi acoperi gura cu a lui, inhalându-i profund aroma. Îşi strecură intim limba printre buzele lor, simţurile sale cerându-şi drepturile. Jenna îi întâmpină sărutul şi-i răspunse cu toată dragostea

pe care o avea în timp ce se coborau peste grämada de haine mototolite.

Un dublu geamät de plăcere le scäpä amândurora şi, un moment, se oprirä sä se priveascä, apoi îşi zâmbirä amândoi.

- Ai un zâmbet diabolic, observä el, aproape tachinând-o.

- Am gânduri diabolice, replicä Jenna.

- Şi gândrile tale diabolice au vreo legäturä cu dragostea fäcutä într-o poianä din junglä?

Înainte de a-i putea räspunde, o särutä din nou, pe colţul buzelor, pe bärbie şi gât, croindu-şi drum în jos spre adâncitura dintre sâni, unde începu sä-i presare särutäri uşoare ca fluturii pe pielea catifelatä.

- Mi-ai citit perfect gândurile, spuse ea, chiar înainte ca buzele lui sä-i fi capturat sfârcul încordat, care îl aştepta. Mâinile Jennei i se agäţatä în pär şi-l ţinurä astfel un timp ce päru o eternitate de extaz. Iar când se sfârşi, mâna lui rämase acolo unde se aflase gura, mângâindu-i sânul astfel încât starea de excitaţie sä rämânä şi apoi sä se înteţeascä pe mäsurä ce-şi cobora gura tot mai jos. Limba îi gustä linia şoldului, coapsa, pulpa, dupä care, pe când Jenna trägea adânc aer în piept, îşi continuä drumul.

Niciodatä, pânä atunci, buzele lui nu mai gäsiserä acea delicatä parte a ei, centrul dorinţei, iar acum descoperi ceea ce-şi închipuise, umezeala caldä şi däruitoare. Capul i se învârtea de patimä şi

dragoste.

Culcată sub el, în timp ce gura şi mâinile lui o explorau, Jenna se deschidea ca o floare. Sam era soarele ei, căldura, strălucirea ei. Mai presus de orice, dorea să-i dăruiască plăcere, să-i înapoieze acele senzaţii care o pustiiau pe dinăuntru, umplând-o cu dragoste şi fericire.

Gura lui se lăsase din nou peste a ei, iar Jenna delira de conştiinţa perfecţiunii cu care li se îmbinau trupurile, asemenea vieţilor. Sângele lui părea să-i pulseze prin vene, inima lui bătea într-un ritm cu a ei, respiraţiile li se amestecau. Făceau parte unul din celălalt, acum şi pentru totdeauna.

Îl sărută peste tot, pe toate părţile trupului, atingând, gustându-l, însuşindu-şi-l. Micile sunete care se desprindeau de pe buzele lui în timp ce-l explora cu mâinile şi gura erau o muzică în urechile ei. Jenna ştia că îi dăruia aceeaşi plăcere pe care i-o adusese şi el şi se bucura de cunoaşterea acestui fapt. Ameţea de atâta bucurie.

Totul începuse cu sfială, explorarea trupului său de către ea, pentru că aceasta nu făcuse parte şi din prima lor dragoste. Curând, însă, deveni mai îndrăzneaţă. Sunetele pornite de pe buzele lui şi fiorii tremurători o încurajau. Stărui cu gura pe sfârcuri şi se opri să-i sâcâie cu limba.

Sam articulă cuvintele pentru a-i descrie plăcerea pe care i-o dăruia; cuvinte minunate, de fericire şi împlinire, care erau un tonic pentru ea, în timp ce buzele i se abăteau tot mai jos. Îi muşcă

uşurel marginea osului de la şold, îşi läsä limba sä-i guste textura pielii.

Îl putea simţi tremurând din nou sub atingerea ei intimä, îi simţea bätäile tot mai repezi ale inimii şi respiraţia muncitä. Ceea ce-i fäcea o mulţtumea la fel de mult pe cât îl satisfäcea şi pe el. Aceasta era surpriza Jennei: primea înapoi, de douä ori mai intensä, pläcerea pe care o däruia.

- O, Jenna, gâfâi Sam. Jenna mea.

Ridicând capul, îl privi. Ochii lui sträluceau de dragoste; chipul îi era o bucurie la vedere.

- Sam, räspunse ea. Eşti atât de frumos. Eşti cel mai frumos bärbat pe care l-am väzut în viaţa mea.

Sam coborî mâinile şi o apucä de umeri, trägând-o deasupra lui, şi din nou gurile li se împreunarä. Se rostogoli cu ea în braţe, de pe grämada de haine, peste iarba pläcut mirositoare a muntelui. Deasupra lor, auzeau sunetele discordante dar splendide ale naturii, strigätele päsärilor şi ale animalelor în strälucirea vie a soarelui. Erau una cu sunetele, cu mirosurile, cu priveliştile din jurul lor. Erau, acum, gata unul pentru celälalt.

Când Sam lunecä într-însa, Jenna îl primi cu drag, însetatä sä-l simtä devenind o parte din ea. Trupul lui era puternic, tare şi plin de vitalitate. Se afundä în adâncul ei, cu forţä dar şi gingäşie totuşi, catifea şi oţel. O umplea nu numai cu el însuşi, ci şi cu o putere care era forţa naturii din jurul lor şi din ei înşişi.

La început se mişcä încet, blând, pânä când ritmurile li se armonizarä pe deplin. Jenna deschise ochii şi väzu lumina dansând pretutindeni, o väzu în ochii lui verzi, întunecaţi de pasiune. Chipul îi era umed de transpiraţie şi strälucitor de pläcere şi dorinţä. Sclipea deasupra ei, radios, iar imaginea lui, precum şi senzaţia dinäuntrul ei, îi täiarä respiraţia.

- Sam, strigä ea, Sam, te iubesc atât de mult...!

Räspunsul lui fu un särut care sosi în acelaşi moment în care furä înälţaţi afarä din ei înşişi, într-o explozie de împlinire. Îi poseda şi-i ridica deasupra culmilor naturii, într-o lume pe care nici unul dintre ei n-o mai väzuse niciodatä, o lume luminoasä şi strälucitoare unde erau, acum şi pentru totdeauna, unul şi acelaşi.

Rämaserä culcaţi unul lângä altul pe iarbä, gândindu-se nu la razele soarelui care şiroiau peste dânşii, nici la strigätele maimuţelor din copacii de deasupra, ci numai unul la celälalt, râzând de-atâta bucurie. Odatä cu râsul acela, Sam îşi dädu seama cä era fericit cu adevärat.

- Pentru prima oarä dupä atâta vreme, îi spuse el, simt fericirea desävârşitä.

- Eu n-am mai simţit-o niciodatä, räspunse Jenna şi înţelese cä aşa era.

Îi atinse faţa cu degetele, urmärind linia obrazului şi a bärbiei. Cât de deosebitä era iubirea lor, îşi spuse, dupä care se pomeni cä râdea din nou.

- Mä întreb dacä vom avea vreodatä parte de luxul sä facem dragoste într-un pat?

- Cred cä nici n-am şti ce sä facem, o tachinä Sam; apoi, se corectä: ba am şti. Ba bine cä nu, cum am mai şti... o särutä el uşor.

- Dar patul nostru ideal va fi întotdeauna în aer liber. Gândeşte-te numai, sä ne petrecem toatä viaţa cäutând locuri cu iarbä în päduri - sau cascade, ori jungle.

Apoi se opri, jenatä. Din nou vorbea despre viitor, imaginându-şi cä era al amândurora.

- *Existä* un viitor pentru noi, spuse Sam, alungându-i temerile. E ceea ce-mi doresc mai mult decât orice.

Reuşiserä sä adune hainele boţite şi sä se îmbrace la loc, râzând iaräşi de situaţia în care se aflau. Sam, însä, continua sä se gândeascä serios la ea.

- Îmi trezeşti cele mai extraordinare simţäminte, Jenna, spuse el. Mä înfurii...

- Ei, nu zäu? îşi plecä ea ochii, ironic.

- Şi mä faci sä râd. Mä îngrijorezi şi mä iriţi...

Iaräşi îl privi pe sub genele coborâte.

- Mä faci sä mä bucur cä träiesc. Niciodatä n-am ştiut cât de preţioasä e viaţa, pânä nu te-am gäsit pe tine.

- O, Sam, mä bucur atât de mult, îl îmbräţişä ea cu putere.

- Mult timp am fost închis. Nu, precizä el, când îi väzu expresia, nu în puşcärie, ci într-o temniţä de

mine zidită. Eşti singura fiinţă pe care am găsit-o vreodată ce pare să aibă cheia.

Jenna se lăsă să se desfete în acel sentiment. Însemna totul pentru ea, să-l audă rostind asemenea cuvinte.

Dar ceea ce spuse în continuare dovedi că Sam era şi foarte îngrijorat.

- De-asta am fost atât de neghiob încât să întreprind expediţia asta spre Zaphir, expunându-te pericolelor. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, s-o luăm pe unde am venit şi să dăm uitării oraşul. Acum ne avem unul pe celălalt, Jenna. Nu ne mai trebuie nimic altceva.

Îl privi, încercând să descifreze şi lucrurile nerostite.

- Crezi c-o să ni se întâmple ceva, aşa-i?

- Ştiu doar că aici e periculos şi, cu cât ne apropiem mai mult de oraş, cu atât creşte şi primejdia.

- Deci, crezi că oraşul există, nu-i aşa, Sam?

Îl auzise afirmându-i propria convingere şi încercase să nu mai audă şi restul.

- Poate, recunoscu el; apoi zâmbi. Înţelegi ce vreau să spun, Jenna? Încep să gândesc ca tine.

- Atunci, să nu ne întoarcem. Vom găsi oraşul. Pur şi simplu ştiu că aşa e, şi se va întâmpla foarte curând.

Îl găsiră, în după-amiaza zilei următoare. Ştiau că harta nu minţea, oraşul se afla în apropiere, dar

când dădură peste el, nu erau deloc pregătiţi. La un moment dat, Sam ciopârţea frunzele şi rămurişul, iar în clipa următoare îl văzură, de jur împrejurul lor. Chiar şi acum, era vădit că pietrele uriaşe care înconjurau incinta formaseră cândva un zid. Zăceau răsturnate de-a valma, sparte şi dislocate, însă hotarele oraşului continuau să se distingă clar.

În împrejmuirea zidului dărâmat se găseau zeci de clădiri - sau, foste clădiri. Aveau forme uşor de desluşit - unele rectangulare, iar altele, una mai ales, în formă de turn conic, ca un fel de acropole înălţându-se deasupra celorlalte construcţii. Toată îngrămădirea de pietre cenuşii enorme îi dădea Jennei impresia că cine ştie ce zeu străvechi le azvârlise la întâmplare în jungla verde. Dar ştia ea ce ştia. Ochiul ei le putea recunoaşte forma, iar mintea le înţelegea scopul.

- O, Sam, exclamă ea, e exact ceea ce aşteptase tatăl meu, exact ce visase! Sper că n-a murit înainte de a vedea cu ochii lui.

- Încep să cred că a văzut înrt-adevăr oraşul ăsta, Jenna, îi răspunse Sam.

- Haide, îl luă ea de mână. Să-l explorăm.

O ţinu pe loc.

- Nu încă. N-avem idee dacă e părăsit sau nu. Doar n-o să dăm buzna.

Stând pe panta colinei, erau încă ascunşi bine de jungla înconjurătoare. Sam rămase pe loc, scrutând atent praşul.

- Trebuie să stabilim topografia locurilor. N-

avem idee cât de mare e, unde se aflä inträrile şi ieşirile.

- De-aici nu putem afla. Trebuie sä inträm.

- Da, dar cu grijä, o sfätui el.

Jenna era dificil de împiedicat sä intre în oraş, imposibil de ţinut la distanţä de acesta atâta timp cât Sam ar fi putut arunca o privire.

- Cred cä n-are nici un rost sä ţi-o propun, dar te-ai gândi sä rämâi aici pânä cercetez eu terenul?

- Nici moartä, ripostä ea. În primul rând, abia aştept sä intru, iar în al doilea rând, nu vreau sä stau singurä aici.

Sam clätinä din cap, exasperat.

- Cu asta, ai dreptate, recunoscu el. Unde-s doi, puterea creşte - chiar dacä suntem *numai* doi.

- Şi formäm un duo destul de invincibil, spuse ea aproape absentä, în timp ce continua sä priveascä în jos spre oraş. Pe unde inträm, pe la est sau pe la vest?

- Pe la vest, hotärî el. Prin partea aia, terenul e mai ridicat şi putem vedea mai bine.

Pornirä, mergând încet prin desişuri. În jurul lor şi dedesubt se întindea oraşul, pustiu de secole de-a rândul. Escaladarä o parte a zidului ce se repezea în pädure şi privirä în jos. Oraşul pärea sä fi fost construit în jurul unui soi de scuar central, cu clädiri şi turnuri simple, din blocuri de piaträ.

- Ce pärere ai? îi ceru Sam pärerea. Te pricepi mai bine decât mine la cetäţile antice.

- Nu seamänä cu nimic din tot ce-am väzut. Nici

cu oraşele egiptene, nici cu cele romane sau greceşti, nici măcar cu cele indiene. Cred că e o localitate africană, a cărei cultură nu derivă din nici o alta.

- Ce zici, oare construcţiile alea conice din afară sunt fortificaţii?

Jenna clătină din cap:

- N-aş crede. Probabil erau locaşuri sacre, poate locuinţe pentru căpetenii, dar n-am cum să fiu sigură. E atât de neobişnuit, atât de diferit.

Aproape tremura de emoţie.

- Ştiu că e exact ceea ce presupunea tatăl meu.

- O mare descoperire, fu Sam de acord.

Continuă să scruteze oraşul, căutând din priviri ceva, orice, care i-ar fi indicat că nu erau singuri. Nu văzu nimic şi, în cele din urmă, acceptă s-o însoţească pe Jenna în interiorul zidurilor.

- Incredibil, spuse ea, privind în sus spre pietrele masive.

- Asemenea construcţii trebuie să fi durat ani de zile. O muncă herculeană, comentă Sam, cu admiraţie. Haide, o luă el de mână. Acum suntem aici, aşa că uită-te în voie. Dar repede, o mai preveni, până aflu eu dacă mai sunt semne de viaţă.

Jenna nu-şi putu stăpâni un chicotit.

- Sam, oraşul ăsta e vechi de sute de ani.

- La viaţa modernă mă refeream, Jenna. Ar fi un ascunziş ideal.

În sfârşit, Jenna îşi dădu seama ce anume îl

îngrijorase tot timpul: riscul ca traficanţii de arme să se afle acolo - sau, dacă nu tocmai acolo, în apropiere.

- Cu siguranţă, n-au găsit oraşul?

- Sper că nu, răspunse el, dar nu putem fi siguri.

- Acum nu e nimeni aici.

Totuşi, era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Sam, însă, confirmă:

- Cred că e pustiu. Dar se poate să fi trecut pe-aici şi trebuie să caut urme.

- În timp ce eu voi căuta artifacte, adăugă ea cu însufleţire, mai relaxată acum, când se simţea în siguranţă.

- Dar fără să zăboveşti prea mult, Jenna. Vom avea timp şi pentru asta, mai târziu.

Porniră prin oraş, cu mişcări repezi şi fără zgomot. Jenna aprecia că data din epoca africană a fierului, probabil din secolul al VI-lea înainte de Christos. În prima clădire, găsi bucăţi din nişte obiecte cu mărgele ce păreau să fi fost argafe de alamă, folosite în ceremoniile tribale. Văzu o cruce de aramă ciocănită şi, în fundul unei clădiri, găsi prima sculptură din lemn.

- Arată ca o mască, spuse ea surescitată, ridicând scândura cioplită ce părea să aibă trăsături faciale.

- Uite încă una, observă Sam, captivat un moment de emoţia ei. Scoase la iveală o figurină, mai bine conservată decât masca, iar Jenna întinse

lacomä mâna spre ea.

- O, Sam, îţi dai seama ce descoperire e asta?

În acele momente, nu se putea gândi decât la tatäl ei.

- A avut dreptate, a avut dreptate!

Sam îi înţelegea agitaţia, dar nu-şi putea uita nici neliniştea. În Zaphir, erau mult prea vulnerabili şi prea expuşi, ceea ce nu-i pläcea deloc. Trebuia s-o scoatä pe Jenna din oraş şi s-o ducä înapoi la adäpostul desişurilor, unde putea s-o apere. Simţea o mâncärime alarmantä pe ceafä, o senzaţie primitivä şi irezistibilä care-l îndemna sä nu se opreascä nici o clipä.

Întinse mâna, apucând-o strâns pe a Jennei.

- Haide, sä ne mişcäm repede. Trebuie sä mä asigur cä locul ästa n-a fost folosit ca ascunzätoare. Apoi, ne vom întoarce, îi promise el.

Pe unul dintre pereţii interiori, Jenna putea distinge pietre care fuseserä cizelate în formä de megaliţi reprezentând lei, leoparzi cheetah şi elefanţi. Sam încerca s-o gräbeascä, dar fiecare nouä descoperire, fiecare sculpturä, fiecare artifact îi reţinea atenţia, pânä când, în cele din urmä, renunţä şi o läsä sä mai zäboveascä puţin.

- Uitä-te-aici, Sam, în faţa clädirilor sunt gropi. Mä întreb dacä ţineau în ele animale sälbatice.

Se desprinse de lângä el, pentru a vedea mai bine.

- Nimic atât de exotic, deduse el. Un soi de silozuri, cred, probabil pentru provizii.

Tonul îi era nerăbdător, dar Jenna se prefăcu a nu observa.

- Nu, nu erau pentru provizii, observă ea, privind într-una din gropile cele mai adânci. Acolo e o gură de scurgere, una mare. Era un fel de rezervor. Are chiar şi trepte, ca să se poată coborî până la apă.

Se opri să privească, fascinată, după care se aventură în jos pe câteva din treptele cioplite, imaginându-şi cum coborau după apă femeile din oraş, cu ulcioare pe cap, în urmă cu secole.

- Probabil apa provenea de la o sursă din munţi, un izvor care între timp a secat, strigă ea, când ajunse pe ultima treaptă.

Pe Sam nu-l interesa rezervorul. Se uita după altceva, sperând că n-avea să găsească. Dar găsi - urme de foc. Cenuşa şi lemnele arse fuseseră acoperite, însă nu cu destul grijă pentru a fi complet ascunse de privirea lui perspicace.

Îngenunchind, culese cenuşa în palme. Era mai recentă de o zi. Rezemat într-un genunchi, Sam căută pe pipăite prin ţărână, unde găsi o bucată de metal. Nu un artifact, de astă dată, ci un tub de cartuş tras. Îl examină cu atenţie şi conchise că provenea de la o carabină modernă foarte sofisticată.

Era clar că traficanţii foloseau acel oraş ca ascunzătoare, şi fusese perfect pentru acest scop - până când îl descoperise Jenna. Nimeni nu mai trecuse pe-acolo, probabil de sute de ani, cu

excepţia lui Carl Logan. Acum Sam nu se mai îndoia cä fusese ucis din cauza acestei descoperiri.

Nu le mai rämânea decât o singurä soluţie: sä plece, şi cât mai repede; sä se întoarcä la tabärä, iar de-acolo sä porneascä spre rezervaţie, pentru a lua legätura cu Salindi City. Probabil cä armele erau depozitate în clädirile de piaträ, însä nu putea risca sä le caute acum - când Jenna era cu el, când depindea de el.

Era prea târziu.

Glasul cel scäzut îl smulse din gânduri, cu instrucţiuni concrete:

- Întoarce-te, şi cât mai încet. Şi sä nu te-atingi de puşcä sau cuţit.

Capitolul 11

În adâncurile vechiului rezervor, ochii Jennei se adaptau treptat la întuneric, pentru a vedea ce se afla sub groapa în care coborâse. Erau tuneluri, două la număr, săpate pe sub oraş. Dădu să-l strige pe Sam, când auzi de sus un glas, un glas necunoscut, ce suna profund şi ucigător.

Încremeni, lipită de peretele umed al rezervorului, fără a îndrăzni să respire măcar, mai nemişcată decât stătuse când se târâse şarpele peste piciorul ei, cu doar o zi în urmă. Îşi încordă auzul, pentru a auzi următoarele cuvinte ale individului.

Reacţia lui Sam faţă de comenzile primite fusese de teamă pentru Jenna. Îşi învinse impulsul de a se uita după ea, sperând că era tot pe treptele care coborau spre rezervor, poate chiar în groapa umedă, ascunsă vederii. Rămase cu privirea drept înainte, sfredelind zidul din faţa lui.

- Întoarce-te, îi ceru din nou glasul, iar Sam se întoarse, cu faţa spre adversar - sau spre adversari, se corectă el în minte. Erau doi. Mâna îi stătea aproape de cuţit. Îl putea învinge pe unul, dar celălalt l-ar fi împuşcat pe loc, aşa că-şi îndepărtă mâna, cum fusese prevenit.

- Aşa-i mai bine.

Omul care-i vorbise stătea ghemuit pe nişte pietre din apropiere. Era înalt şi solid, cu barbă

neagră, nerasă de câteva zile. Părea să nu-şi mai fi schimbat hainele de săptămâni întregi.

- Ce naiba cauţi aici? întrebă el, într-un amestec straniu de argou şi engleză stricată.

Sam ridică din umeri.

- Vorbeşte, îi ordonă individul.

- Mă uitam şi eu. Nici o problemă.

- Depinde cine eşti.

- Mă numesc Sam Matlock.

- Chestia-asta nu-mi spune mare lucru, replică mătăhălosul.

- Sunt călăuză safari, îl lămuri Sam.

Îşi impunea să vorbească liniştit, să-şi păstreze muşchii relaxaţi.

- Păi, aicea nu-i zonă de safari. Ajunseşi cam departe de casă, ripostă celălalt. Continua să ţină arma îndreptată direct spre capul lui Sam.

Nu era un amator, deduse Sam, rapid. Omul se pricepea la arme. Cum era şi cazul, îşi spuse el, fiind sigur că aceia erau contrabandiştii care înarmau bandele de rebeli de la frontiera statului Salindi. Nimeriseră în ascunzătoarea lor, aşa cum se temuse.

- Nu făceam decât să caut noi teritorii, explică el, cât putea de convingător. Mă gândeam să aduc un grup pe-aici.

- Îl crezi, Gus? îl întrebă omul pe tovarăşul său.

- Nu-ş' ce să zic, Rudy, vorbi pentru prima oară şi celălalt, ursuz. Şi nu-s convins nici că-i singur. Cu cine mai eşti, amice? îl întrebă el.

- Uitä-te-n jur, räspunse nepäsätor Sam. Mai vezi pe cineva?

- Ia nu fä pe deşteptu', se rästi mätähälosul numit Rudy.

- Sunt singur, se gräbi Sam sä-i asigure, aproape politicos. Se rugä ca Jenna sä stea nemişcatä şi täcutä, färä a încerca vreo ralvare impetuoasä şi de un curaj nebunesc. Doamne sfinte, numai de-ar fi stat la locul ei, mai putea avea o şansä.

- Ciudat, comentä Rudy. Sä vii în Batari singur. Nu se prea potriveşte. Şi numai c-un rucsac.

- M-a prins focul şi mi-am pierdut toate proviziile, când am traversat râul, îi spuse Sam.

- Atunci, de ce-ai ce-ai venit încoace? De ce n-ai luat-o înapoi?

- Pe malurile râului bântuie turme de animale sälbatice.

Gus râse, ca un cotcodäcit:

- Pe bune. Nici dracu' n-ar trece de ele viu.

Era opusul fizic al tovaräşului säu, släbänog, cu pär blond-murdar şi aceeaşi barbä crescutä de-o säptämânä.

- Gura şi-uitä-te-n jur, Gus, se rästi partenerul säu.

Încruntat, Gus se supuse, în timp ce Sam încerca gräbit sä-i distragä atenţia lui Rudy, vorbind pe un ton prietenos:

- De fapt, chiar mi-aţi putea da o mânä de ajutor, bäieţi. Am nevoie sä gäsesc o cale mai

uşoară de-a ajunge aici - şi de plecare. Nu cred că turiştilor o să le placă drumul ăla prin munţi.

- Cu-atât mai rău pentru turişti.

Sam ştiu imediat că făcuse o greşeală. Ultimu lucru pe care-l doreau cei doi era ca turiştii, sau oricine altcineva, să se apropie de ascunzătoarea lor.

Gus, care aruncase o privire superficială în jur, întrebă:

- Ce-ai de gând să faci cu el?

- *Tu* ai să-l legi, se chinui Rudy să se ridice pe picioare, privind în jos spre Sam, cu ochii îngustaţi. Vii cu noi. S-ar putea să mai ai şi-altele de zis, hmm?

- Nu mai am nimic de spus, îl contrazise Sam. Sunt doar un ghid în căutare de trasee safari care să-i mulţumească pe clienţii bogaţi.

Râsul lui Rudy răsună ca un sunet gros, gurutal.

- Ştii că are haz, amicu'?

- Nu vă mint, insistă Sam.

- Minciună, adevăr - nu contează. Vii cu noi.

Jenna auzea protestele lui Sam. Erau dominate de celelalte două glasuri şi urmate de un sunet ca o foială, apoi un trosnet înfundat care-i întoarse stomacul pe dos. Ştia că era impactul îndesat al unui pat de armă în carne.

- Tu eşti unul, noi-s'tem doi, şi avem armele, avertiză cel mai ursuzl dintre cele două glasuri. Aşa că, mişcă.

Rămase lipită de perete, speriată, cu pieptul crispat, de parcă şi ea ar fi fost legată cu o frâbghie. Când auzi ordinul ca Sam să se întoarcă, instinctul o îndemnase să fugă, scoţându-şi lanterna din rucsac, printr-unul dintre tuneluri, oriunde ar fi dus-o. În oricare loc ar fi fost mai în siguranţă decât acolo.

Dar spaima o paralizase; frica şi ezitarea de a-l părăsi pe Sam. Din vina ei fusese capturat, legat şi brutalizat. Ea era de vină că insistase să caute Zaphirul. El acceptase doar fără tragere de inină, şi numai pentru a nimeri într-o capcană mortală.

Picioarele începură să-i tremure, în urma spaimei, înţelegând în fine unde îl adusese pe Sam. Le simţea înmuindu-i-se sub trup, în timp ce aluneca spre pământ, încă rezemată de perete. Îşi îngropă capul în braţe. Sam putea să moară. Cei doi îl puteau ucide cu uşurinţă, şi pe ea, dacă o găseau. Panica o cuprinse din nou, făcând-o să tremure toată, ca pradă unui acces brusc de febră.

Stătu ghemuită astfel un răstimp ce i se păru de ore întregi, nefericită şi înspăimântată, înainte de a reuşi în sfârşit să se reculeagă. Trecuse printr-o mulţime de traume, în acea expediţie, iar Sam o avertizase că se putea ca pericolul cel mai mare abia să urmeze, omul fiind adesea fiara cea mai de temut. Dar supravieţuise din toate celelalte încercări şi putea supravieţui şi de astă dată. Putea să scape de-acolo.

Şi apoi? Să zicem că găsea o cale de ieşire prin tuneluri. Unde să se ducă, după ajutor? Nu spre

răsărit, la locul de tabără din urmă cu două zile. Nu cunoştea drumul, iar busola era la Sam. Nu se putea întoarce nici la râu, căci niciodată n-ar fi trecut de turmele de animale, singură.

Jenna simţi că-i veneau lacrimi de disperare şi încercă să şi le controleze. Nu avea decât o singură soluţie, pe care în curând avea să sosească momentul de a o pune în aplicare. În timp ce-l duceau pe Sam de-acolo, se lăsase noaptea, neagră. Nu puteau fi prea departe - probabil tot între zidurile oraşului. Avea să urmeze tunelurile şi să încerce să găsească o cale de acces în apropierea taberei lor. Şi pe urmă?

Avea în rucsac geanta, un bidon plin cu apă, o lanternă, un borcan cu unt de arahide, o cutie cu orez, câteva fructe pe care le culesese pe drum şi un cuţit militar elveţian primit de la Sam. Era un amestec de obiecte cu ajutorul cărora să pregătească salvarea, dar numai două contau - lanterna şi pumnalul. Jenna se ridică, simţindu-se ca şi cum ar fi pornit pe suprafaţa unei alte planete. Cu acest gând, se întoarse hotărâtă spre tuneluri.

Tabăra unde fusese dus Sam se afla departe, dar tot în incinta oraşului. Era luminată numai de razele slabe ale unui foc aproape stins, pe care Rudy îl aţâţa din când în când. Cei doi luaseră o masă de fasole şi pâine, fără a-i oferi şi lui Sam, apoi îşi turnaseră pe gât băutură dintr-o sticlă.

Sam fusese legat de un copac din apropiere, cu

o frânghie groasä, înfäşuratä de mai multe ori împrejurul trupului şi înnodatä strâns. Funia îi täia carnea, dar nu se compara cu durerea pe care o simţea în adâncul märuntaielor, unde parcä i s-ar fi räsucit un jungher. Se läsase capturat, iar Jenna era singurä, în mijlocul Munţilor Batari. Nu putea spera decât cä îşi putea purta singurä de grijä, iar el avea sä scape cumva din acea ananghie, ajungând înapoi la ea. Gemu în sinea lui? Cât timp ar fi fost în siguranţä, färä ajutor? A doua zi, Gus şi Rudy puteau s-o gäseascä. Oribila durere care-l înjunghia în pântec se înteţi. Jenna putea sä moarä, şi totul ar fi fost din bina lui, numai a lui. Gândindu-se la ea, singurä şi speriatä, i se umpleau ochii de lacrimi. O iubea, îşi putea da seama de atâta lucru. O iubea şi nu i-o spusese niciodatä. Iar acum, putea fi prea târziu.

Izgoni gândul. Într-un fel sau altul, trebuia sä se întoarcä la ea. Dar nu avea cum sä scape din frânghii. Singura şansä era aceea de a-i duce cu vorba, ceea ce n-avea sä-i fie uşor.

Cei doi nu-i däduserä nimic de mâncare şi päreau sä-l ignore complet, în timp ce beau din sticlä. Dacä Rudy nu l-ar fi privit din când în când, Sam ar fi putut sä jure cä uitaserä cu totul de el.

Îi gäsise pe contrabandiştii de arme, mäcar atâta lucru era cert, şi încercase sä sädeascä sämânţa propriei lui läcomii, menţionându-i pe clienţii bogaţi pe care-i lua cu el în safari. Acum, trebuia sä dezvolte rolul, convingându-i cä le

împărtăşea rapacitatea.

- Cum ai găsit locul ăsta? întrebă deodată Rudy, surpinzându-l pe Sam cu aceste cuvinte, primele pe care i le adresase în răstimp de câteva ore.

- La noroc, cred că s-ar putea zice; din poveşti de-ale africanilor, din deducţii...

Era dornic ca de la povestea lui să ajungă la a lor, pentru a afla cum ajunseseră acei oameni de naţionalitate nedeterminată să facă trafic de arme pe graniţa unei ţări recent instituite.

- Voi ce faceţi aici? îi întrebă el.

- Să zicem că am ieşit la o mică vânătoare, răspunse Rudy, smulgându-i tovarăşului său un hohot gros de râs.

- Şi ies bani frumoşi din vânătoarea asta?

- Pe bune că da, replică Gus.

Rudy îl reduse imediat la tăcere. Se vedea clar că el era şeful.

- Nu-i treaba ta, se răsti el la Sam.

- Mă gândeam doar că dacă aţi avea nevoie de... încercă acesta.

- Las-o moartă. Asta-i operaţiunea noastră, replică Rudy cu tărie, iar Sam ştiu că se anunţau probleme.

- Cunosc bine zona, făcu el încă o încercare.

- Da, sigur, strigă Gus. De-asta te-ai rătăcit!

Şi, râzând, trase o duşcă prelungă din sticlă.

- Vreau să zic, restul ţării, oraşele de frontieră, se mai strădui Sam, cu speranţa că nu forţa prea mult nota, dându-le de înţeles că era la curent cu

"operaţiunea" lor.

- Zäu? i se trezi lui Gus un interes vizibil.

- Tacä-ţi gura, îl repezi şeful säu.

Nu muşca momeala.

În acel moment, Sam înţelese cä nu avea nici o speranţä, iar Jenna o ştiu şi ea, cäci se afla în apropiere. Mersese toatä noapte, urmând mai întâi un tunel, apoi un altul, cu un calm uimitor. Într-un fel, se sondase pe sine însäşi şi descoperise acea linişte, convinsä de-acum cä, atunci când Sam avea cea mai mare nevoie, urma sä se arate demnä de el.

În cele din urmä, Jenna reuşise sä se orienteze în subteran şi-şi croise drum prin tuneluri, apropiindu-se încet de fiecare deschizäturä, ascultând dupä zvonuri de voci şi cäutând sä simtä mirosul fumului de la foc. În cele din urmä, aflase cä era în apropiere, ajungând la un tunel separat, lung doar de câţiva metri dar mult mai larg, plin cu läzi de lemn unde bänuia cä se aflau proviziile celor doi oameni care-l capturaserä pe Sam.

La câţiva paşi mai încolo se afla o deschidere care, asemenea celorlalte, ducea într-una dintre clädiri. Abia ajunsese la trepte, când îi auzise pe cei doi vorbind şi se gräbise sä stingä lanterna. Dupä ordinele aspre date de glasul cel mai arţägos, Jenna îşi dädu seama cä Sam nu fäcea nici un progres. Se deducea clar cä încercase sä-i convingä pe cei doi sä-l ia de partea lor, dar räspunsul täios al lui Rudy nu fusese deloc încurajator, iar täcerea, cu atât mai

puţin. Era-n regulä, îşi spuse Jenna; avea sä-l elibereze.

Se aşezä pe trepte, pregätitä sä aştepte toatä noaptea, în caz de nevoie. Oamenii vorbeau între ei sporadic, într-o engleze cu accente aspre şi greu de identificat, dar nu-i mai adresau nici un cuvânt lui Sam. Indiferent ce planuri aveau pentru el, aşteptau dimineaţa.

Jenna tresäri, cu atenţia atrase de ceva ascuns în vorbirea ezitantä, aproape învälmäşitä, a lui Gus.

- Rudy, întrebä acesta, cu älälantu' cum rämâne?

- Hm? fäcu Rudy. Pärea dezinteresat şi, poate, cam beat.

- Äla bätrânu', de-l împuşcaşi.

- Nu-ş', sosi räspunsul, dupä care nu mai urmä decât täcere - täcere şi bätäile inimii Jennei, cäci aflase adevärul. Ştia cine îi ucisese tatäl şi nu putea face nimic altceva decât sä aştepte, în täcere, ghemuitä în groapa aia, la doar câţiva paşi de asasin. Îi era oare de ajuns faptul cä ştia, se întrebä Jenna, sau avea nevoie şi de räzbunare? Pânä acum, nu avusese nevoie decât de un singur lucru: sä-l elibereze pe Sam şi sä fugä amândoi, sä scape prin tuneluri, revenind în junglä. Acum, dorea mai mult.

Jenna încercä sä-şi controleze ura care-i creştea în suflet atât de puternicä, încât îi simţea efectiv gustul în gurä. Cäci ştia cä era o urä inutilä, irositä. Sam era legat; nu avea arme, iar asupra ei nu se

afla decât un cuţit mic. Avea să-l folosească pentru a-l elibera pe el, fără a se mai gândi la acea ură.

Trecură două ore, până când Jenna se asigură că cei doi adormiseră. Gus fusese instruit să stea de strajă, dar în curând se putu auzi şi sforăitul lui, mai ascuţit, mai puţin gutural decât al celuilalt. Jenna nu se îndoia că Sam era treaz şi în alertă.

Se furişă fără zgomot în susul treptelor, neîndrăznind să aprindă lanterna, foarte atentă la fiecare pas, de teamă să nu desprindă vreo piatră care s-ar fi rostogolit cu zgomot în tunel.

Noaptea întunecoasă era plină de zgomotele junglei, paşii animalelor sălbatice prin hăţişuri, ţipetele păsărilor şi ale liliecilor în copaci, fâlfâielile aripilor, rostogolitul şi căderile pietrelor dislocate de animalele care mişunau prin străvechiul oraş. Deasupra ei, cerul era un fundal de abanos pentru licărirea argintie a miilor de stele şi cornul unei luni noi. O briză uşoară răcorea noaptea ce părea destinată anume îndrăgostiţilor.

Teama şi neliniştea Jennei trecuseră, înlocuită de un calm straniu. Ştia că, înainte de sfârşitul acelei nopţi, ea şi Sam aveau să fie împreună, unul în braţele celuilalt, şi urma să-i spună încă odată cât de mult îl iubea. O asemenea noapte nu se putea sfârşi altfel. Dar trebuia s-o facă ea să se împlinească; ea era singura lor speranţă.

Jenna scoase cuţitul, îi desfăcu lama şi strânse prăselele în mână. Simpla lui prezenţă o încuraja. Ochii i se adaptaseră la întuneric şi îi putea distinge

pe cei doi indivizi înfăşuraţi în sacii de dormit, lângă focul care scăpăta. Pe Sam, însă, nu putea să-l vadă. Se săltă afară din puţ şi, în patru labe, porni înainte. Apoi îl zări, o umbră neagră profilată pe pietrele cenuşii ale zidului, la nici cincisprezece metri distanţă. Încet, se ridică şi o luă spre el.

Erau cincisprezece metri interminabili, pe care-i parcurse pas cu pas, atentă, cu teamă ca următoarea mişcare să nu fie aceea care avea să răstoarne o piatră sau să rupă o creangă, trezindu-i pe cei doi. Nu-şi găsea mângâierea decât în sforăiturile groase şi în sticla goală de lângă foc.

Sam o văzuse pe dată, din clipa când capul ei ieşise din puţ, iar în timp ce Jenna înainta târâş, se simţea una cu ea, inima bătându-i în acelaşi ritm, respiraţia gâfâindu-i scurt dar silenţios, deopotrivă cu a ei. O însoţea pas cu pas, tot drumul, iar când în sfârşit ajunse la el, trebui să se forţeze să nu strige de bucurie, la întâlnirea fugară a buzelor lor, într-un sărut pasional.

Jenna începu să-i taie frânghia din jurul mâinilor. Mergea mai greu decât se aşteptase, să roadă cu lama cuţitului funia groasă, dar în cele din urmă o fibră se rupse, după care reuşi să treacă rapid şi prin celelalte, până când mâinile lui Sam fură libere, iar acesta luă cuţitul pentru a tăia şi restul legăturilor. Odată ce se eliberă complet, Jenna fu cât pe ce să-i exclame numele de bucurie, dar el îi acoperi gura cu mâna şi apoi cu buzele, într-un nou sărut, de recunoştinţă şi afecţiune.

Jenna îi luä mâna şi-l conduse peste terenul pe care-l parcursese deja, coborând în groapä, unde pornirä de-a lungul pereţilor färä a vorbi, pânä ajunserä destul de departe ca sä nu mai fie auziţi. Atunci, Sam o särutä din nou, îndelung, cu fericire şi uşurare. Erau în siguranţä; erau împreunä.

- Spune-mi ce-ai vrut sä-mi spui acolo, Jenna. Acum poţi sä mi-o spui, şopti el.

O strânse şi mai tare în braţe. Ar fi vrut s-o ţinä astfel la nesfârşit, niciodatä sä nu-i mai dea drumul, acum când era ocrotitä la pieptul lui.

- Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Asta voiam sä spun. Mi-era teamä cä n-aveam sä te mai reväd niciodatä. De altceva nu-mi päsa. Nu-mi päsa nici mäcar de moarte, numai sä fiu cu tine.

- Iubita mea, murmurä el, särutând-o din nou. Acum, am sä te scot de-aici.

Râse încet.

- Dar va trebui sä-mi aräţi drumul.

Încä odatä, Jenna îl luä de mânä. Sam ţinea lanterna, şi pornirä spre adâncul tunelului. Oricât de mult dorea sä se îndepärteze de cei doi care dormeau deasupra lor, Jenna ştia cä, dacä n-ar fi avut-o lângä el, Sam nu ar fi fugit. Chiar şi acum, încetinise, luminând cu lanterna încäperea unde se aflau läzile de lemn.

- Deci, aici le ţin, spuse, aproape pentru sine.

- Ce anume, Sam?

- Armele.

Şi o trase repede mai departe, dincolo de

partea aceea, însä chiar în timp ce mergeau astfel Jenna îl simţi ezitând şi ştiu ce dorea. Acelaşi lucru îl voia şi ea.

- Sam...

Clätinä din cap.

- Nu, Jenna, spuse el, dar ezitarea din glas îi crescuse; încercä sä rämânä ferm, în timp ce-i explica: am gäsit armele. Acum, nu mai trebuie decât sä anunţäm la Salindi City, iar în continuare poate interveni armata.

- Sam, pânä atunci au sä disparä de-aici, şi oamenii, şi armele, insistä ea.

Avea dreptate, iar Sam o ştia, dar totuşi nu putea justifica un nou risc la adresa vieţii ei. Dorea s-o ducä de-acolo, la adäpost. Clätinä din cap, neînduplecat.

- Sam, mi-au omorât tatäl.

Îi înţelega rugämintea, dar nu era de ajuns ca sä-l convingä.

- Ästa-i un motiv în plus de a nu risca încä o viaţä.

- Te rog, Sam, insistä ea.

- E o loterie prea periculoasä, Jenna.

Întinzând mâna, i-o puse pe braţ:

- Avem avantajul efectului surprizä, îi aminti ea.

Dar Sam continua sä nege din cap.

- Au sä se trezeascä näuci de somn - cu soarele-n ochi.

Argumentele ei aveau sens; o ştia şi ea, o ştia şi Sam.

- Sunt profesionişti, nu se läsä el, fäcând o ultimä încercare.

- Sam, avem şanse sä reuşim.

- Ştiu, o luä Sam în braţe. Şi mai ştiu cä n-are nici un rost sä mä cert cu tine. Am înväţat de mult lecţia asta.

O strânse cu putere.

- Aminteşte-mi cândva sä-ţi spun ce extraordinarä eşti şi cât de mult te iubesc.

- Nu te voi läsa niciodatä sä uiţi, ridicä Jenna faţa spre el, sä fie särutatä. Amândoi erau murdari şi transpiraţi, obosiţi, destul de speriaţi, dar în pofida tuturor acestor lucruri, aveau nevoie de acel moment în care sä se ţinä îmbräţişaţi, gândindu-se la viitorul lor împreunä. Acum ştiam amândoi cä *aveau* un viitor. Nu le mai rämäsese de trecut decât un ultim obstacol.

Sam se desprinse primul din îmbräţişare, päşind în camera ca o grotä care fusese säpatä într-o laturä a tunelului. Luä o rangä şi desprinse capacul unei läzi.

- Doamne sfinte, murmurä el.

Lada era plinä cu carabine nou-nouţe, extrem de sofisticate. Scoase una din ambalaj. Era lucitoare şi uluitor de frumoasä, ca un instrument de mare precizie. Îşi plimbä mâna în lungul ţevii.

- Sunt de cel mai nou tip şi, ajunse în mâinile cui nu trebuie...

Jenna simţi un fior, când Sam îi dädu puşca, scoase şi pentru el una şi începu sä deschidä alte

läzi, în cäutarea muniţiilor.

- Sunt foarte bine înzestraţi aici, cu arme destule ca sä-i îmbogäţească şi provizii cât sä le ajungä luni de zile. E clar cä nu se aşteptau la vizitatori.

Gäsi cartuşele şi încärcä mai întâi puşca Jennei, apoi şi pe a lui.

- Te descurci cu ea? o întrebä.

Jenna ridicä arma la umär şi luä în cätare o piaträ de la intrarea în camerä, punând degetul pe trägaci, dar färä sä apese.

- Da, räspunse ea, încercând sä-şi stäpânească tremurul din voce. Mä descurc.

- Cred cä se apropie zorii zilei, continuä el. Trebuie sä ajungem înapoi până nu se trezesc. Eşti sigurä, Jenna? o mai întrebä, privind-o în adâncul ochilor, poate chiar sperând cä avea sä räspundä negativ.

Jenna dädu din cap, temându-se sä-şi încerce propria voce, în care Sam i-ar fi putut recunoaşte teama.

- Atunci, sä mergem.

Porni înainte, însoţit de Jenna îndeaproape, pe urmele lui, färä ca nici unul dintre ei sä scoată vreun sunet. Când ieşirä din groapä, printre copaci tocmai se infiltrau primele raze slabe de luminä. Focul se stinsese, iar cei doi contrabandişti încä mai dormeau. Cu soarele în spate, Jenna şi Sam traversarä luminişul şi, tocmai când se apropiau de traficanţi, Gus se räsuci şi dädu sä se ridice, încä

buimac.

Scoase un strigät şi întinse mâna spre puşcä, dar Sam ajunse înaintea lui, zburând-o din loc cu un şut. Când Gus încercä sä se ridice, Sam îi trânti în cap patul armei. Rudy, însä, se trezise şi el, avea mâna pe carabinä, iar Sam era cu spatele spre el, expus, ţintä sigurä.

Jenna auzi o comandä atât de rece şi durä încât nici n-ar fi putut sä fie rostitä de vocea ei:

- N-aş face-o, sä fiu în locul tu. Mult mi-ar pläcea s-apäs trägaciul ästa.

Ţinea puşca aţintitä drept spre pieptul lui Rudy şi abia acum îşi dädu seama cä *ea* vorbise, cu mai multä seriozitate decât oricând în viaţa ei.

În aceeaşi clipä, Sam se întoarse şi îl luä pe Rudy în cätare, iar mätähälosul cäzu cu spatele pe sacul de dormit. Se terminase şi o ştia şi el.

În timp ce Sam îl lega, Jenna continuä sä-i ţinteascä inima cu puşca, având nevoie de toatä puterea voinţei ei pentru ca sä se abţinä de a apäsa pe trägaci. Acela era omul care-i ucisese tatäl, asasinase o fiinţä omeneascä blândä şi generoasä. Descoperirea oraşului säu strävechi îşi cunoscuse modernul deznodämânt în rapacitatea a doi oameni.

Dupä ce îl legä pe Gus, încä leşinat, imobilizându-i mâinile şi picioarele, la fel ca partenerului säu, Sam îi spuse Jennei pe un ton calm şi încurajator:

- Poţi sä laşi arma jos. Nu mai au ce räu sä facä.

Când în sfârşit coborî arma de la umär, Jenna începu sä tremure violent. Sam o cuprinse cu un braţ şi o conduse înapoi prin luminiş, vorbindu-i încet, asigurând-o cä fäcuserä tot ce puteau, iar cei doi aveau sä fie aduşi în faţa justiţiei. Trecu mai mult de o orä, până când Jenna îşi putu impune sä-l creadä şi sä-l înţeleagä. Abia atunci îi încetä şi tremurul.

Sam îi pregätise un mic dejun copios, din proviziile celor doi, şi insistä sä mänânce. Fusese o noapte lungä şi grea, iar Jenna, dupä ce-şi împinse cu forţa în gurä prima lingurä cu mâncare, începu sä înfulece lacomä, savurând fiecare îmbucäturä. Dupä aceea, în sfârşit, se simţi din nou în apele sale.

Ochii lui Sam îi întâlnirä pe-ai ei şi-i zâmbi:

- Când mi-ai spus, în Salindi City, cä-ţi poţi purta singurä de grijä, ai avut dreptate. N-ai uitat decât sä precizezi cä-mi poţi purta şi mie de grijä.

- Am fäcut faţä onorabil, nu-i aşa? zâmbi şi Jenna.

- Al naibii de onorabil, draga mea. Aproape am ajuns acasä.

Îl privi întrebätoare, iar Sam îi explicä:

- Lângä restul proviziilor e o staţie radio pe unde scurte. Am şi vorbit la ferma McKenzie. Ajutoarele sunt pe drum.

Se întinse, adäugând:

- Oricât de mult îmi place viaţa în safari, tare bine mi-ar mai prinde o baie fierbinte şi o masä cu

cinci feluri de mâncare, la King George.

- Şi viziunea asta a vieţii pe picior mare mä include şi pe mine?

- Atâta timp cât mai rämâi aici. Sigur, dupä toate astea, s-ar putea sä arzi de nerăbdare sä iei primul avion care decoleazä din Salindi.

Respiraţia i se opri în gât, în timp ce-i aştepta räspunsul.

Jenna îl privi lung, stäruitor, iar ochii lui îi distinserä expresia serioasä.

- Nu, Sam, spuse ea. Nu am nici un plan de plecare. Ba chiar, nici nu mä pot gândi la un alt loc unde mi-ar plăcea sä fiu.

Epilog

Patul dublu era de modä veche, cu stâlpi de mahon sculptaţi şi baldachin drapat în satin. Sam îl declarase dizgraţios de confortabil, iar Jenna îi däduse dreptate, în timp ce purcedea sä se cuibärească lângä el, noapte de noapte, pentru ca în zori sä se trezească înviorată, în braţele lui. Încä odatä, în dimineaţa aceea, fusese uimitä sä constate cä dormiserä toatä noaptea încoläciţi laolaltă, ca un fel de covrig uman împletit din trupuri şi membre. Jenna îşi stäpâni un chicotit şi, cu grijä, îşi retrase piciorul de sub el, färä sä-l trezească. Spre deosebire de zilele din safari, când cea mai slabä mişcare îl făcea pe Sam sä-şi repeadä mâna spre cuţit, aici, în luxul unui pat cât toate zilele, abia dacă se clintea.

Era duminicä dimineaţă la Rezervaţia Naturalä McKenzie, iar sunetele animalelor care se deşteptau flämânde o aträgeau pe Jenna. Ajunsese sä iubească începutul fiecärei zile în veldt. Era o viaţă nouä pentru ea, în care se desfäta. Aläturi, Sam se foi, trezindu-se încet şi uşor, lunecând din lumea visurilor spre realitate.

- Bunä dimineaţa, şopti ea, când pleoapele i se deschiserä, cu o uşoarä tresärire.

- Bunä dimineaţa şi ţie.

Schimbându-şi poziţia, se întinse lângä ea, descâlcindu-se dar rămânând aproape, astfel încât sä-i poatä simţi fineţea şi cäldura trupului pe toatä

lungimea propriului säu trup, savurând toate senzaţiile matinale ale deşteptärii cu ea în braţe. Acele sentimente erau chemäri din adâncul trupului säu, cärora ştia cä trebuia sä le räspundä cât de curând, senzual şi alene, în dragostea din zorii zilei. Inima îi fäcu un mic salt, cu neräbdare. Simpul gând la ea, simţirea şi nevoia de ea, nu conteneau sä-l excite şi niciodatä n-aveau sä înceteze. De atâta lucru era sigur.

- Nu-i superb sä te trezeşti într-un pat, un pat adevärat? întrebä Jenna, în timp ce-l cuprindea pe dupä gât cu braţele.

- Nimic nu se comparä, îi dädu el dreptate.

Dar Jenna se gândea la alte dimineţi din urmä, amintindu-şi-le cu afecţiune.

- Totuşi, mi-e dor de vechile vremuri. Iarba cu miros dulce, aerul ceţos...

- Şerpii şi rinocerii, îi aduse aminte Sam.

- Ca sä nu mai vorbesc de contrabandişti, adäugä ea. Dar, în dimineţile liniştite, când nu ne luptam cu animalele, cu natura sau cu omul...

- A existat vreo asemenea dimineaţă? o tachinä el.

- Mai multe, îi räspunse Jenna. Dimineţile de acel gen aveau o anumitä...

Se întrerupse, cäutând cuvântul potrivit.

- ...O anumitä aurä.

Sam chicoti din adâncul pieptului; Jenna îi simţea vibraţiile.

- O aurä de aşteptare.

- Da, murmurä ea, senzual. O aşteptare categoricä.

Începu sä-i maseze gâtul, apoi îl mângâie pe umär.

- Nu asta am vrut sä spun, Jenna, precizä el. Mä refeream la vecinätatea pericolului.

- A, la aia, râse ea.

- Da, la aia. Mult mai mult îmi place *asta*, îi mângâie alene Sam arcuirea spatelui.

- Ştii ceva, Sam? întrebä Jenna îngânduratä.

- Nu, draga mea, ce?

- Nu conteazä unde suntem, numai sä fim împreunä.

Se rezemä într-un cot, pentru a-i putea privi faţa, chipul acela puternic şi frumos, pe care îl adora.

- Cu tine, îmi place sä fiu oriunde. O, Sam, te iubesc atât de mult.

- Nici pe jumätate din cât te iubesc eu pe tine... şi te doresc... şi am nevoie de tine.

Cu o mişcare uşoarä, o trase deasupra lui astfel încât sä-i poatä simţi cäldura delicioasä din cap pânä-n picioare. Sânii ei plini şi tari erau încordaţi, apäsându-i aţâţätor pieptul. Abdomenul neted, şoldurile şi coapsele rotunjite şi picioarele lungi, suple, îl apäsau ca o ispitire. Buzele i se aflau la câţiva centimetri de ale lui, umede, trandafirii şi incredibil de dornice sä fie särutate. Începu sä i le särute pe îndelete, simţind cum nevoia de ea îi creştea încontinuu.

Sărutul se adâncea, pentru a deveni flămând, pătimaş.

- Nu mă pot gândi decât la tine, Jenna, murmură el, şi ce mult mă bucur că te-am găsit.

- Din câte-mi amintesc, îl tachină ea, printre sărutări, eu te-am găsit pe tine.

- Cine te contrazice? replică Sam, în timp ce se răsucea cu Jenna în braţe până când ajunse el deasupra ei, acoperind-o complet cu trupul său nerăbdător.

- Nu voiam decât să clarificăm lucrurile, şopti Jenna, continuând să-l sâcâie.

- Văd că azi eşti prost dispusă - şi eu, care îmi făceam gânduri foarte, foarte serioase cu tine.

- Şi lucruri serioase văd că faci, comentă ea, cu o uşoară exclamaţie, când Sam îşi plimbă familiar mâinile peste trupul ei.

- Foarte serioase, confirmă el.

O sărută din nou, iar de astă dată îşi strecură limba adânc în gura ei, întâlnindu-i-o pe-a sa şi apoi retrăgându-se numai pentru a repeta din nou seducătorul ritm iar şi iar, într-un preludiu al actului intim care avea să urmeze curând.

Sărutul luă sfârşit, languros, iar Jenna îşi îngropă capul în adâncitura dintre gâtul şi bărbia lui Sam.

- O, Sam, murmură ea.

- Da, Jenna.

Mâinile lui se jucau prin mătasea înmiresmată a părului ei, schiţând cu degetele mişcări uşoare,

mângâietoare, pe pielea capului.
- Nimic, räspunse ea cu voce tremurätoare. Doar atât: o, Sam.
Sam râse încetişor şi ridicä la buze o şuviţä din pärul ei luminos.
- Ca razele soarelui, murmurä el.
Jenna nu auzi prea bine, aşa cä se räsuci, ridicându-şi capul sä-l priveascä.
- Ai nevoie de încä o tunsoare, şopti el, räsfirându-i cu mâinile pärul lucitor. Sä aduc foarfecele?
Glasul îi era senzual, ispititor.
Privirile li se întâlnirä şi se susţinurä. Ochii lui Sam erau de un verde închis de pasiune şi dorinţä, ai Jennei blânzi şi scânteietori, plini de dor.
- Nu acum, spuse ea, cu vocea încordatä de neräbdare.
- Nu, nu acum, fu Sam de acord, în timp ce o strângea la piept pentru a o mai säruta odatä.
Sam o simţea înmuindu-se sub el, deschizându-se, gata sä-l primeascä. La fel ca starea ei jucäuşä, şi cheful de tachinärii al lui Sam trecea. Erecţia lui durä o apäsa, şi-i simţea mâinile coborând sä-l încurajeze. Nu cä ar fi avut nevoie de vreo încurajare; întotdeauna era gata pentru ea.
Uneori, seara, când stäteau faţä în faţä la cinä, sau mai târziu, în camera lor, o singurä privire a Jennei putea deştepta nevoia lui Sam. Acum, însä, culcatä sub el, cu trupul încälzindu-l pe al lui, cunoştea şi ea o dorinţä la fel de mare. Pe Sam îl

copleşea dulcea surpriză de a constata că niciodată n-o dorise mai mult.

Jenna îşi strecură mâinile împrejurul şoldurilor lui, în sus, jucându-se peste muşchii încordaţi ai spatelui, în timp ce-l trăgea şi mai aproape de ea. Şi totuşi, nu mai exista decât o singură apropiere pe care o dorea în acel moment: aceea de a se afla înăuntrul ei, învăluit de ea, parte din ea. Şi Jenna făcea parte din el, iar Sam nu-şi putea imagina că s-ar mai fi despărţit de ea vreodată.

Cu un mic ţipăt de plăcere, îl conduse, iar el o penetră aproape reverenţios, dar când Jenna îşi ridică şoldurile în întâmpinarea lui, plăcerea pe care o simţi Sam nu mai putu fi ţinută în frâu. Începu să se mişte în interiorul ei, adânc, tot mai adânc, în timp ce ea îl cuprindea cu picioarele. Fiecare mişcare pe care o făcea şi fiecare mişcare a lui îi apropiau şi mai mult de acea plăcere supremă care îi aştepta întotdeauna şi niciodată nu trecea fără a aduce un sens nou şi mai minunat actului lor de dragoste.

Sam simţi unghiile Jennei înfigând-i-se în spate, îi simţi trupul răspunzându-i în acel mod vrăjit care-l uluia întotdeauna. Capul îi era azvârlit pe spate, ochii închişi, iar pe faţă avea un zâmbet de voluptate voioasă. Iar apoi, deschise ochii şi îl privi, şi se păru că totul din viaţa lui se adunase laolaltă în acel moment desăvârşit.

- Jenna, te iubesc. Te iubesc..

Încercă să spună mai mult, dar extazul îl luă cu

el şi crescu şi tot crescu în însorita dimineaţă africană. Împreună, porniră spre împlinirea iubirii lor, fiecare dăruind, fiecare primind, din tot atâta abundenţă, până când în sfârşit fură ca unul, îmbogăţiţi şi satisfăcuţi fiecare de celălalt.

Peste o oră, Jenna se trezi din nou şi se strecură fără zgomot din pat. De astă dată, nu mai erau chiar atât de încurcaţi unul într-altul, iar ea se putu desprinde fără a-l face pe Sam să se clintească nici un moment. Lipăi goală până la debara, luă pe ea un halat de voal şi porni spre uşă, dar ceva o atrase înapoi către pat. În ziua aceea părea necesar să-i mai arunce o ultimă privire lui Sam, înainte de a ieşi din cameră. Nu se mai sătura să se uite la el, cum nu putea nici să-i vorbească, să-l atingă şi să-l iubească pe săturate.

Sam dormea mai departe, cu cearşaful înfăşurat împrejurul trupului puternic şi bronzat, un braţ azvârlit într-o parte şi celălalt peste faţă. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie, iar Jenna îşi îngădui un lung moment numai de a-l privi.

Părea atât de tânăr şi vulnerabil, întins pe spate, cu o expresie inocentă, băieţească şi complet relaxată pe chipul lui frumos. Cât de diferit era, în repaus, de omul puternic şi dur din timpul zilei. Şi totuşi, chiar şi aceasta era o impresie falsă, căci blândeţea nu dispărea; asprimea se arăta numai când era necesar, iar atunci, Sam putea fi la fel de dur şi aspru ca oricare bărbat.

Zâmbind, Jenna se aplecä sä-l särute uşor, atentä sä nu-l trezeascä. De astä datä, Sam se mişcä, räspunzându-i la särut, dar apoi dormi mai departe. Cumva, îi simţea prezenţa şi reacţiona. Gânditoare, Jenna se duse la fereasträ şi privi peste câmpii, spre îndepärtaţii Munţi Batari. Ziua era luminoasä, iar razele soarelui fierbinte al dimineţii sträluceau orbitor, dansând în jurul ei. Fäceau sä-i scânteieze verigheta de pe deget, iar Jenna şi-o atinse, îngânduratä.

Ea şi Sam erau doi dintre cei mai deosebiţi oameni din lume, îşi spuse Jenna. Lilly îi aträsese atenţia asupra acestui lucru înainte de nuntä, dupä care, în mod tipic pentru ea, îi däduse binecuvântarea, amintindu-şi poate vremurile fericite pe care le träise aläturi de Carl. Dar binecuvântarea fusese însoţitä de un avertisment despre asprele adaptäri la cäsnicie.

Desigur, ea şi Sam încä se mai contraziceau, se certau, adeseori vedeau viaţa în moduri cu totul diferite, Jenna era conştientä de acest lucru, dar divergenţele nu fäceau decât sä adauge sarea şi piperul în viaţa lor. Primele şase luni de cäsnicie fuseserä cele mai fericite de când se ştia - mai mult decât sperase, chiar mai mult decât visase vreodatä cä era cu putinţä. Şi totuşi, pe mäsurä ce se adaptau la viaţa lor împreunä, se pärea cä pentru ei n-ar fi fost posibil nici un alt deznodämânt. Un final fericit, îşi spuse ea, dar nu numai atât: un început fascinant pentru tot ceea ce-i aştepta.

De jos, din bucătărie, se auzea zăngănitul cratiţelor şi al tigăilor. Zgomotul intenţionat îi atrase Jennei atenţia, aşa cum şi trebuia, că Matope şi Juma erau gata pentru ca Sam şi *memsahib* să coboare la micul dejun.

Sam avusese dreptate cu privire la capacitatea oamenilor săi de a scăpa de focul care ameninţase să-i înghită pe toţi. Şi nici ei nu-şi abandonaseră un moment speranţa că Sam şi Jenna erau în siguranţă, iar în ziua când echipa de salvare intrase în oraşul străvechi, cei patru africani loiali ajunseseră la ei cei dintâi. Când Sam şi Jenna se căsătoriseră şi se mutaseră în rezervaţia McKenzie, Juma şi Matope veniseră cu ei. Abdullah şi Ali rămăseseră în oraş, aşteptându-l pe Sam să se întoarcă la compania de safari - ceea ce, cu siguranţă, avea să facă - şi pornind pe trasee, fără tragere de inimă, cu un alt ghid pe care Eric îl angajase pentru acel interval.

Intervalul se prelungise până la şase luni, timp în care Sam şi Jenna preluaseră administrarea rezervaţiei McKenzie. Profitaseră imediat de ocazie, când Duncan şi Sarah anunţaseră că le-ar fi plăcut să petreacă o vreme în Anglia. Fiona intrase la o şcoală londoneză şi, dacă părinţii ei fuseseră îngrijoraţi că avea s-o chinuie dorul de casă, neputându-se adapta bine, în cele din urmă ei fuseseră cei care suferiseră durerile despărţirii.

- Ne lipseşte atât de mult, îi spusese Sarah Jennei. Şi de Anglia ne este dor. E timpul să ne

întoarcem pentru o vreme, ca sä ne reîmprospätäm amintirile, sä vedem cum mai e, dupä atâţia ani.

Şi astfel, soţii McKenzie se întorseserä în Anglia, iar Sam luase în primire administraţia fermei. Era un respiro minunat pentru ei - din multe puncte de vedere, o lunä de miere prelungitä. Jenna învăţa în fiecare zi câte ceva nou de la oamenii din rezervaţie, de la sälbäticie şi de la naturä însäşi. Mai învăţa şi cum sä conducä personalul casnic, deşi niciodatä nu fusese pe deplin capabilä sä-i împiedice pe Matope şi Juma sä facä zgomote asurzitoare în bucätärie, începând din zorii zilei.

Cu siguranţä, acum trecuse cu mult de cräpatul zorilor, îşi spuse Jenna. Soarele urca pe cer, iar Matope, probabil, era cam exasperat. La urma urmei, trebuia sä se apuce de pregätirea prânzului pentru toatä echipa, iar Jenna şi Sam nici mäcar nu luaserä micul dejun. Se hotärî sä-l ajute, aducând mâncarea la etaj, pentru a nu-l mai încurca la bucätärie.

Când Jenna reveni în dormitor cu micul dejun pe tavä, Sam se däduse deja jos din pat. Luase pe el o pereche de pantaloni kaki, dar pieptul säu bronzat era gol, iar pärul des, vârstat de soare, ciufulit. Îi aruncä o privire entuziasmatä, gândindu-se la miracolul celor ce li se întâmplaserä numai cu o orä în urmä, o minune care îi urmärea şi despre care ştia cä avea sä continue toatä viaţa. Nu avea sfârşit.

- Zäu cä ştii cum sä spui bunä dimineaţa,

doamnä Matlock.

Ochii lui erau jucäuşi, iar buzele i se arcuirä într-un zâmbet, amintindu-şi.

- Şi tu ştii cum sä räspunzi, îl tachinä Jenna.

Sam traversä încäperea, îi luä tava din mâini, o puse pe noptierä şi o cuprinse în braţe, strângând-o la piept un lung rästimp.

- Hai sä mâncäm, propuse el. Nu ştiu cum, am reuşit sä-mi fac o poftä de mâncare admirabilä.

Se aşezarä comod pe patul mare, puserä tava între ei şi începurä sä devoreze miraculosul mic dejun al lui Matope.

- E mâncare grasä; ştii asta, nu-i aşa? întrebä Sam.

- Hmm, räspunse Jenna, ungând cu unt o felie de chiflä pufoasä. Nu mä intereseazä.

Sam râse, privind-o cum degusta fiecare îmbucäturä.

- Atunci, gata cu vorba. Sä facem cinste meseiästeia şi sä läsäm grija consecinţelor pe mai târziu.

- Sau sä nu ne facem nici o grijä pentru ele, replicä încântatä Jenna.

Restul micului dejun fu consumat în täcere şi, când în sfârşit se rezemarä de täblia patului, Sam întrebä:

- Ce avem în program pentru restul zilei?

- Aşteptäm naşterea noului pui de maimuţä, primul care va veni pe lume în rezervaţie, anunţä mândrä Jenna.

- Aşa, exact. Crezi c-o sä se întâmple azi?

- Nu pot prezice, dar lucrätorii pun pariuri, iar ziua de azi are cele mai mari şanse.

- Şi ce facem cât timp aşteptäm?

- Päi, eu am de terminat raportul pentru primul ministru.

- Cum merge?

Sam stabilise s-o lase pe Jenna sä se ocupe de detaliile planului pentru Zaphir. Oraşul reprezenta proiectul ei special şi îl abordase cu entuziasm, dovedind remarcabile talente organizatorice.

- Nu vreau sä deschid Zaphirul pentru turişti pânä când îşi terminä echipa de arheologi raportul. Asta înseamnä, peste câteva säptämâni, poate chiar luni.

Sam ştia cä avea dreptate, dar Eric nu-l släbea o clipä.

- Toatä publicitatea pentru Zaphir îl scoate pe Eric din minţi. E gata sä organizeze o expediţie.

- Va trebui sä mai aştepte, hotärî Jenna. La urma urmei, în Salindi se gäsesc destule trasee de safari.

- Da, vine diseară cu elicopterul sä discutäm despre asta. Înlocuitorul meu face o treabä excelentä...

- Dar Eric te vrea pe tine, încheie Jenna în locul lui. Ştiu.

Sam o cuprinse cu un braţ iubitor şi o privi, având pe faţä o expresie cât se poate de serioasä.

- Şi dacä, dupä sejurul de aici la fermä, nu ne mai întoarcem la Salindi City?

Jenna era nedumerită.

- Cum adică, Sam? Credeam că-ţi place partea asta a Africii.

- Îmi place, confirmă el, dar mă gândeam că eventual ne-am putea întoarce acasă, în State.

O spusese aproape prea firesc, ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă pentru el, după care îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, aşteptând un răspuns.

În ochii ei se citea surpriza, deopotrivă cu uimirea şi încântarea.

- Nu m-am aşteptat niciodată să te gândeşti la o întoarcere acasă.

- Cu tine alături, totul e altfel. Cu tine, pot face faţă trecutului.

Se opri, trecându-şi îngândurat mâna prin părul ei scurt.

- E doar o idee, desigur.

- Da, răspunse Jenna, păstrându-şi un ton indiferent. O temă de gândire.

- Dar nu o idee prea rea? o descusu el.

- Nu e rea deloc.

Trase adânc aer în piept, încercând să se comporte la fel de firesc ca Sam, dar inima îi bătea prea tare.

- Aş vrea ca şi copilul nostru să se nască în America.

Un moment, Sam nu înţelese, după care revelaţia îl lovi cu un impact răsunător. Zâmbetul mulţumit de pe buzele Jennei şi emoţia din ochii ei îl anunţară că nu se înşela.

- O, iubita mea, un copilaş...

Şi o strânse näprasnic la piept, crezând-o şi în acelaşi timp nevenindu-i sä creadä.

Jenna dädu din cap:

- Cam în şapte luni, dacä nu mä înşel, iar asta e singura ocazie când nu mä înşel.

La aceste cuvinte, Sam nu-şi putu stäpâni un zâmbet. Era prea ocupat s-o särute, s-o särute cu toatä dragostea din inima lui. În adâncul sufletului, îi simţi reacţia. Reproducea propriile sale sentimente.

- M-ai däruit atât de mult, spuse, neluând în seamä lacrimile care începuserä sä-i împäienjenească vederea. Mai mult decât am sperat vreodatä.

- Ba nu, îl contrazise ea. Împreunä am împärtäşit atât de multe, şi nu tocmai despre asta e vorba - despre ceea ce facem împreunä?

- Ba exact despre asta e vorba, doamnä Matlock. Acum şi pentru cât mai avem de träit.

* * * * *